

Hengen ykseytelämä

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1965 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.
Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. *J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.*)

Lahdessa lokakuussa 2015
Jaakko Kesävuori

Hengen ykseytelämä

Kirjoittanut

VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1965 — Tekijän kustantama

Tampereen Keskuspaino 1965

Omistan tämän kirjasen kaikille niille kristoso-
feille, jotka aiheuttivat sen synnyn.

V ä i n ö L e h t o n e n .

JOUKKOSIELUSTA YKSEYTEEN

Useat nykyajan ihmiset ovat heränneet näkemään, ettei elämä näissä yhteiskunnissamme ole aivan sellaista kuin sen pitäisi olla. Yhä suurenevat joukot ovat ymmärtäneet, että oloissa pitäisi saada aikaan korjauksia. On muodostunut parannuksia vaativia virtauksia poliittisella, tieteellisellä, taiteellisella, uskonnollisella ym. linjoilla. Tästä pyrkimyksestä on lähtöisin mm. aikamme tieteellis-teknillinen sivistys. Poliittisessa maailmassa taistellaan paremman toimeentulon puolesta. Mutta parannuksia vaativat joukot tuntevat avuttomuutta ja kykenemättömyyttä aikaansaadakseen kestäviä peruskorjauksia. He kaipaavat voimamiehiä, jotka osaisivat järjestää olot. Kysyntä onkin herättänyt tarjontaa. On noussut diktaattoreja, jotka ovat suuriäänisesti mainostaneet itseään ja saaneet joukot puolelleen. Mutta he ovatkin aikaansaaneet verivirtoja, onnen asemasta on tullut onnettomuus.

Virallistunut kristillisyyden opettaa, että ihminen on vaivainen syntinen olento. Ihminen ei kykene maallisia eikä taivaallisia oloja järjestämään. Siksi odotetaan järjestäjää. Jo alkukristillisellä ajalla odotettiin Kristuksen pikaista takaisintulemistä. Mutta kun muodostui kirkko, niin se alkoi opettaa, että tai-

vasten valtakunta on jo maan päällä kirkon muodossa. Silloin Kristuksen tulon odotus vaimentui. Mutta kun kirkon valta heikkeni, niin odotus puhkesi uudelleen esiin. Uskonnollisissa piireissä alettiin odottaa uutta Opettajaa, joka järjestäisi maalliset ja taivaalliset olot uudelleen. Kun viime vuosisadan lopulla julistettiin teosofinen sanoma H. P. Blavatskyn toimesta, niin jo H. P. B:n eläessä oli havaittavissa myöskin teosofisen liikkeen piirissä uuden opettajan odotusta. Olihan buddhalaisessa maailmassa opetettu sellaisen Opettajan tulemisesta. Oli ymmärretty, että Gautama Buddha itse jälleensyntyy uudelleen jonkun laaman ruumiiseen. Kun korkea laama kuoli, niin etsittiin toista laamaa, joka olisi Buddhan uusi jälleensyntymä. Se oli joukkojen käsityskanta. Mutta koska samantapainen ilmiö alkoi näytellä osaansa teosofisessa liikkeessä, niin H. P. Blavatskyn oli puututtava asiaan. Hän selittääkin eräässä artikkelissaan, miten tämä asia todellisuudessa on. Ei ole kysymys siitä, että Gautama Buddha itse jälleensyntyisi, vaan itämainen esoteerinen oppi tarkoitti sitä, että Gautama Buddhan eräs oppilas, Maitreeja Buddha oli lupautunut jälleensyntymään noin 3000 vuotta Buddhan jälkeen. Blavatsky sanoo tämän merkitsevän sitä, että Maitreeja Buddhan jälleensyntymä tapahtuisi tämän nykyisen viidennen juurirodun seitsemännessä alarodussa, siis melko kaukaisessa tulevaisuudessa. Mutta uuden Opettajan odotus jatkui H. P. Blavatskyn opetuksesta huolimatta. Siksi hän selittää ”Teosofian Avaimessa”, että maapallon Valkoinen Veljeskunta lähet-

tää opettajia maailmaan aina silloin kun niitä tarvitaan, ainakin jokaisen vuosisadan lopussa. H. P. Blavatsky oli itse sellainen, eikä tarvitse odottaa toista hänen kaltaistaan lähettilästä ennen kuin vuoden 1975 jälkeen. Mutta odotus jatkuu yhä. Se saa uusia muotoja, joten kysymme, onko uuden Opettajan odotuksella jokin todellisuus pohja takanaan?

Ajatellessamme teosofisen elämänymmärryksen valossa ihmiskunnan kehitystä saamme tietää, että elämä on koulua. Elämä ei ole sattumanvaraista. Emme ole syntyneet tänne mielivaltaisen Jumalan päähänpistosta. Ei ole totta se käsitys, että Jumala loi helvetin niille onnettomille, jotka eivät jaksaa uskoa Golgatan murhenäytelmään. Elämä on järjestetty kosmos. Se on koulua ja siinä on myöskin Opettajia. Tämän näkyväisen elämän takana ja sisällä toimii täydellisten ihmisten Valkoinen Veljeskunta, joka ylläpitää tätä koulua lähettämällä maailmaan oppilaitaan ja Mestareitaan. He luovat henkisiä liikkeitä, uskontoja aina tarpeen mukaan. Elämän koulumaisuudessa on pohja opettajan odotukselle. Historia tuntee profeettojen ja uskonnonperustajien sarjan ja siksi on luonnollista, että heitä tulee vastaisuudessakin esiintymään. — Mutta tähän odotukseen näemme toisenkin syyn ja se on arveluttava. Se johtuu myös siitä, ettei entisiä opettajia oteta vastaan kyllin tehokkaasti. Kun henkisten opettajien sanoma joutuu ihmisten punnittavaksi niin se tuntuu liian painavalta. Niinpä kristikuntakin oivalsi melko varhain, että Vuorisaarnan käskyjen käytännöllinen seuraaminen oli liian vai-

keata. Tällöin keksittiin sijaissovitusoppi, jotta kristinuskko säilyttäisi nimensä, vaikka Vuorisaarnaa ei noudatettaisikaan. Mutta kun jo tulleen opettajan opetuksia ei oteta vastaan, niin siitä seuraa uuden opettajan odotus. Odotus on sopiva lepotyyny. Aika kuluu haaveillessa ja uutta opettajaa odotellessa. Kristikunta odottaa Kristuksen toista tulemistä ja teosofit maailmanopettajaa. — On siis kaksi syytä tuolle odotukselle. Toinen syy on se, että elämän koulumaisuus vaatii henkisten opettajien yhä uudistuvaa esiintymistä ja toinen syy on henkinen laiskuus ja itsenäisyyden puute. Emme ole vielä itenäisiä ihmisiä, olemme joukkosielun orjia. Tällainen sanonta voi tuntua loukkaavalta, sillä olemmehan omasta mielestämme perin itsenäisiä. Meillä on varmat mielipiteet kaikista asioista. Mutta jos hieman nöyryymme ja tutkimme itseämme niin huomaamme itsenäisyytemme olevan kyseenalaista. Ajatelkaamme maailmankatsomustamme, minkä verran siinä on omaamme. Sehän on muodostunut pääasiassa ympäristötekijöitten vaikutuksesta. Olemme saaneet kouluista, uskonnosta, vanhemmiltamme, ympäristöstämme . . . kaikenlaisia vaikutteita, olemme lukeneet kirjallisuutta ja sanomalehtiä. Olemme niistä kaikista keränneet ajatuksia, jotka sivuavat sympatioitamme ja antipatioitamme. Olemme omaksuneet ajatuksen sieltä, toisen täältä aivan vaistomaisesti. Emme ole tutkineet omaksumiamme mielipiteitä pohjaan saakka, puhki, kuten voisi sanoa. Ajatelkaamme vaikkapa sotaa. Sanotaan että sotia on aina käyty ja niitä tullaan aina käymään, jos tahdot rauhaa, niin val-

mistaudu sotaan. Sanonta tuntuu perin vakuuttavalta. Historia on koristeltu sankareitten nimillä, se on täynnä sotaa ja melskettä. Onhan siis luonnollista ajatella, että sotia on aina käyty. Mutta ajatellessamme vähän pitemmälle ymmärrämme, ettei ihmiskunta ole vain muutamien vuosituhansien aikaansaannos. Olemme eläneet tämän maan kamaralla jo miljoonia vuosia, josta ajasta historia tuntee verrattain vähän. Mistä siis tiedämme, että aina on sodittu? Mistä tiedämme, minkälaista elämä oli satatuhatta vuotta sitten? Mistä niinkään tiedämme, että aina tullaan sotimaan? Mistä ne, jotka näin väittävät, sen tietävät? Osaavatko he katsella tulevaisuuteen, vai tekevätkö he johtopäätöksiään lyhyen historian-tuntemuksensa perusteella? Tulevaisuuteen näkemisen nämä väittäjät leimaavat materialistisen maailmankatsomuksensa nojalla taikaukoksi ja menneisyydestä heidän on sanottava: emme tiedä. Mutta sotatekniikan kehitys on kaamea todellisuus. Maailma on tullut siihen pisteeseen, että kansoilta kysytään — kuten Pekka Ervast huomauttaa — tahdotteko elää vai kuolla? Kansoilla on vain kaksi vaihtoehtoa: joko lopettaa sodat tai sotia ja kuolla. Ei siis pidä paikkaansa väite, että aina tullaan sotimaan. — Kun näin teemme pesänselvityksen uskomuksistamme, niin pääsemme selville vesille. Maailmankatsomuksissamme on paljon perkaamista.

Ryhtyessämme muokkaamaan itsellemme todellisuutta vastaavaa elämänymmärrystä, meidän täytyy ottaa opetusta niiltä, jotka tuntevat elämää myös menneisyyden ja tulevaisuuden kannalta, jotka

kykenevät näkemään elämän ja ihmisen olemassaolon tarkoituksen. Sellaisia ovat uskontojen perustajat. Heiltä meidän täytyy saada opetusta. Ja koska nyt on tarjolla myös teosofinen ja kristosofinen elämänymmärrys, niin luonnollisesti kysymme neuvoja niiltä. Tällöin heitämme pois niitä uskomuksiamme, joita olemme vaistomaisesti omaksuneet ja niiden tilalle hankimme uuden elämänymmärryksen. On muistettava, että se uusi, jonka omaksumme, ei ole tarkoitettu pureksimatta nielaistavaksi, vaan se täytyy tutkia pohjaan saakka. Kun esim. teosofia opettaa jälleensyntymisen ja karman laeista niin niitä oppeja tulee tutkia. Siten tehden näemme, että koko luonto on jatkuvan jälleensyntymän alainen ja että syyn ja seurauksen laki vaikuttaa kaikkialla. Miten siis ihminen voisi olla näiden lakien ulkopuolella? Niin ikään meillä on sisässämme eräänlainen moraalinen mittapuu, omatunto. Sen valossa voimme arvostella uskontojenkin tarjoamaa moraalialia, mm. tämän virallistuneen kristinuskon tarjoamaa, ja rinnastaa sen opetuksia jälleensyntymis- ja karmaoppiihin. Tällöin ymmärrämme mm. sijaissovitusopin järjettömyyden ja epäoikeudenmukaisuuden. Järkevämpää on ajatella, että ihminen syntyy maailmaan uudelleen ja uudelleen ja että elämässä vallitsee oikeus eikä mielivalta. Uskonnot kertovat Jumalasta, johon sisältyy kaikki hyvä ja ehdoton oikeus. Oikeuden ilmennys on karma. Kun siis ajattelemme ihmistä karman eli syyn ja seurauksen lain alaisena, niin huomaamme elämän järkeväksi. Se ratkaisee mm. kysymyksen ihmisten erilaisuudesta. Me olem-

me vähän erilaisia sekä ulkonaisesti että sisäisesti. Johtuuko tämä Jumalan mielivallasta? Onko hän asettanut toisen ihmisen syntymään katuojassa ja toisen kuninkaan palatsissa, onko hän luonut toisen idiootiksi ja toisen neroksi? Toinen ihminen ei saa minkäänlaista opetusta ja toinen saa kaiken sen opetuksen, minkä esim. tämä kulttuurimme voi antaa. Näinkö Jumala tahtoo? Onko tällainen usko järkeväämpää kuin se, että ihminen syntyy maailmaan uudelleen ja uudelleen ja käy elämän koulua? Eikö ole järkeväämpää ja oikeudenmukaisempaa, että koulussa se, joka on laiskempi, jää jälkeen toisista, ja ahkerampi edistyy? Ja jälleensyntymisen laki johdattaa elämän kiertokoulua niin, että menneitten elämien kylvöt kypsyvät tässä elämässä sadoksi ja nyt taas kylvämme siemeniä tuleville ruumistuksillemme. Täten punniten niitä opetuksia, joita teosofia antaa, saamme rakennetuksi itsellemme uuden maailmankatsomuksen. Pääsemme irti joukkosielusta, johon olemme jo lapsena tulleet vangituksi ja rakennamme itsellemme viisaampien johdolla uuden elämänkäsitteen.

Selvitellessämme nämä filosofiset kysymykset ja tutkittuamme teosofisen metafysiikan järkevyyttä, päädyimme omaan sieluunne. Tutkimme, olisiko siellä jotakin, joka on meidän omaamme. Huomaamme siellä olevan kaikenlaisia mielteitä, pyyteitä, intohimoja, vaatimuksia. Niitä emme ole mistään saaneet, vaan ne ovat synnynnäisiä ominaisuuksiamme. Mutta teosofian virkistämä oikeustajuntamme sanoo, ettei Jumala ole voinut istuttaa meihin kaikkea

sielussamme olevaa roskaa, vaan olemme sitä itse kasvattaneet. Sen sijaan siellä oleva hyvä lienee Jumalasta lähtöisin, koska Jumalakin on hyvä. Sielussa on paljon sellaista, jota emme hyväksy. Siellä on kaikenlaista ns. pahaa ja alhaista. Mutta siellä on myöskin kauniita pyrkimyksiä, siellä on kaikenlaista hyvääkin. Joudumme jakamaan sielumme sisälön vasemmalle ja oikealle. Kuitenkin sielumme sisältö pysyy meissä, vaikka suoritammekin tällaisen pesänselvityksen. Meille selviää, että olisi ryhdyttävä työhön sielumme perkaamiseksi, jotta itsenäistytimme sisäisestä orjuudestamme vapaiksi ja itsenäisiksi ihmisiksi.

Tässä pesänselvityksessä huomaamme myöskin sen, että syvällä ihmissielussa piilee onnenkaipuu. Näemme onnenkaipua kaikissa ihmisissä. Se ilmenee mitä erilaisimmissa muodoissa. Joku näkee onnensa suuressa omaisuudessa, toinen lemmessä, vallassa, kunniaissa... Mutta toisaalta näemme, etteivät ihmiset ole täysin onnellisia, vaikka ovat saaneet kaiken tavoittelemansa. Paljosta omaisuudesta on ainainen huoli, lemmen uhkaa riistää toinen tai lakastuu se itsestään, valta ja kunnia uhkaavat menä, niitä on taistelemalla suojattava. Tavoiteltu onni häipyy ja tilalle tulee onnettomuus. Rikas saattaa huokaista, että parempi olisi, kun olisi aivan köyhä. Sangen harva osaa viisaasti käyttää omaisuuttaan, sillä rahan kintereillä on kaikenlaisia nautintoja, jotka tekevät nauttijan raunioksi. Mammonallinen onni vie käyttäjänsä onnettomuuteen. Sellainen onnen kaipuu olisi siis perattava sielusta pois.

Näin ajattelee ihminen, joka rehellisesti tutkii itseään ja toisia.

Uskontojen perustajat ovat kuitenkin viitanneet siihen, että ihmisten pitäisi olla onnellisia. Jeesus Kristus puhui autuudesta ja rakkaudesta, ei hän kehottanut olemaan onneton ja elämään hautajais-tunnelmissa. Rakastakaa toinen toisianne, hän opetti. Älkää tehkö toisillenne sitä, mitä ette sallisi itsellenkään tehtävän. Hän tähtää opetuksissaan siihen, että ihmiset olisivat onnellisia. Persoonallinen onnenkaipuu on siis vain heijastus jostakin syvemmältä, koska jumalalliset opettajatkin, jotka sanovat Jumalasta tietävänsä, siten opettavat. Onni kuuluu ihmisen perusominaisuuksiin; sillä on juurensa Jumalassa. Mutta ihminen persoonallisuutena aivan kuin tappaa todellisen onnenkaipuun omilla vaatimuksillaan. Ihminen haalii itsellensä sellaista, joka tuottaa hänelle nautintoa, ja nautinto, jota hän luulee onneksi, tulee tavallisesti toisten ihmisten kustannuksella. Eikö rikkaus tule köyhien kustannuksella ja mitä olisi rikkaudesta johtuva nautinto, ellei olisi köyhiä, jotka kadehtivat? Ja mitä merkitystä olisi kunnialla, elleivät toiset sitä palvonnallaan antaisi? Ei olisi mitään merkitystä vallalla, ellei olisi niitä, joita komennetaan. Mutta onni sanan todellisessa merkityksessä ei tule toisten onnen kustannuksella, vaan se tulee Jumalasta.

Pekka Ervast opettaa että ihmisen tie ihmisyyteen kulkee joukkosielusta yksilöitymisen kautta henkielämän ykseyteen. Näinollen, kun ihminen tekee perusperkausta sielussaan, vapautuakseen jouk-

kosielun alaisuudesta ja yksilöityäkseen, niin se on mystillistä kuolemaa. Siitä etenee tie henkielämän ykseyteen. Henkielämän ykseys on ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa. Sitä seikkaa ei oikeastaan voi kuvata, se on kokemukseen perustuva asia. Sillä tarkoitetaan sitä, että me ihmiset olemme kaikki lähtöisin Jumalasta ja Jumalassa on meidän päämäärämme. Onnenkaipuu on kotoisin Jumalasta ja onnen saavuttaminen merkitsee sitä, että luovutaan onnentavoittelusta ja kohdistetaan huomio siihen henkielämän ykseyteen, joka on ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa. Sanoihan Jeesuskin: Joka tahtoo sielunsa pelastaa, hän sen kadottaa, mutta joka kadottaa sielunsa minun tähdeni, hän sen pelastaa. Ihmisten veljeys on fyysisen maailman ensimmäinen totuus ja elämä veljeydessä saavuttaa kauneimman asteensa Mestarin oppilaisissa. Mestarin kokoava rakkaus johtaa jumalykseyteen.

Kun vielä tarkastelemme tätä ihmiskuntaa, niin huomaamme ilmiön, joka sivuaa tätä samaa seikkaa, sen, ettei yksilöitymiseen tähtäävä pyrkimys ole rajoittunut vain ihmisyksilöihin, vaan se koskee myös joukkoja, ihmiskuntaa. Luontoon on tullut sellainen viritys, että se ravistelee ihmisiä hereille, jotta myös joukot heräisivät näkemään rajoittuneisuutensa ja joukkosielussa riippumisensa. Se näkyy siinä, että vanhat ihanteet romahtelevat ja uudetkin, mikäli niitä on vääristelty. Niinpä veljeys ihanteena annettiin Valkoisen Veljeskunnan taholta, mutta ihmiset liittivät siihen materialismin. Näin se vääristyi al-

kuperästä. Paljon on huudettu veljeyden puolesta, miljoonat ja taas miljoonat ihmiset ovat ihastuneet siihen ja uskoneet, että veljeys toteutetaan yht'äkkiä, jolloin kaikki vääryys ja väkivalta poistuvat. Mutta käytäntö puhuu toista. Veljeys on jo ajat sitten suistunut verisiin vallankumouksiin. Sen puolesta sodittaessa on aikaansaatu hirmuisen paljon onnettomuutta. Moni ihanteisiin sokeasti uskova tulee ajatelleeksi, missä on veljeys, vapaus ja tasa-arvoisuus? — Entä kirkko, joka aikoinaan julisti olevansa taivasten valtakunta maan päällä? Se narrasi ja narraa yhä miljoonia ihmisiä, jotka toivovat uskonsa palkaksi taivaallista autuutta. Monet näkivät ja toivottavasti näkevät yhä selvemmin, ettei ole onnettuontia ihmisille se, kun polttoroviot riehuvat ja ihmisiä piinataan kidutuspenkeissä. Sellainen puuha ei ole Kristuksesta vaan isästä perkeleestä, sanokoot paavit ja piispat mitä haluavat. Näitä tosiasioita ei muuta se, että nykyajan kristityt pukevat nuoraito-”kristilliset” konnantyöt vaivaisensyntisen kaapuun, sillä niin kauan kun kirkollisella taholla leimataan Vuorisaarna epäkäytännölliseksi, kirkot seisovat vierivällä hiekalla. — Niin ikään isänmaallisuus on eräs kaunis aate. Monet ihmiset ovat innoittuneet isänmaallisuudesta ja ajatelleet, miten kaunis onkaan isänmaa. Mutta toisaalta nähdään, miten isänmaallisuus on kerta toisensa jälkeen suistanut kansan verivirtoihin, sillä sota on nostanut pistimensä muka isänmaallisuutta tukemaan. Miten paljon onkaan tehty pahaa isänmaallisuuden nimesä. — Siten jalot aatteet yksi toisensa jälkeen lu-

histuvat ja ihmiset kysyvät ihmetellen: Onko elämässä mitään pyhää, joka kestää? Onko mitään pysyvää, johon voi luottaa? Löytyykö ihannetta, joka olisi sopusoinnussa ihmissielun syvyyksissä olevan onnenkaipuun kanssa, mutta samalla olisi kallioon juurrutettu ja voisi kerran toteutua? Elämä on yhä nopeammassa tempossa vierimässä siihen kohtaan, että ihmiset joutuvat vakavasti kysymään, mitä tämä elämä on. Aikamme ravistelee myös joukkoja, kansoja, koko ihmiskuntaa, sillä kaikilta ihmisiltä elämä kysyy nyt: Joko tahdotte luopua joukko-sielusta, itsenäistyä ja ottaa oppaaksenne Kristuksen?

Entä mistä löydämme Kristuksen, koska kirkot eivät osaa neuvoa tietä?

Totesimme edellä, että uuden opettajan odotus jatkuu. Esitimme siihen jo kaksi syytä: Valkoinen Veljeskunta on jatkuvasti lähettänyt opettajia; toinen syy on henkinen laiskuus. Kun ei oteta vastaan jo annettua opetusta, niin aletaan odottaa uutta opettajaa. On vielä kolmaskin syy ja se on painavin, kun on kysymys nykyajasta. Nykyajan ihminen tarvitsee opettajaa, joka on niin syvällä Jumalassa, että hän kykenee ratkaisemaan kaikki elämän pulmat. Kristosofisessa elämänymmärryksessä saammekin tietää, että sellainen ihminen on todellakin tullut. Hän tuli, kun aika oli täyttynyt. Saamme tietää olevamme maailmanhistorian käännetekiveimmässä ajankohdassa juuri tällä hetkellä, siinä suuressa tuomiokaudessa, josta Jeesuskin puhui. Se merkitsee mm. sitä, että sota ja väkivalta ovat

tulleet tuomituiksi käytäntöön kelpaamattomina. Vanhat arvot romahtelevat nyt, mutta samalla aloitetaan uutta, jota ei ennen ole ollut: taivasten valtakunnan rakentamista **maankin päälle**. Siksi sodan tilalle on asetettava kynä ja neuvottelupöytä. Kaikki tämä johtuu suuresta tuomiokaudesta. Se on planetaarinen käännekohta, mutta sitä auttamaan tuli suuri voimavuodatus Keskusaurinko Siriuksesta. Sen voimavuodatuksen käytännöllinen ilmennys on alustavasti teosofinen liike ja ratkaisevasti kristosofinen sanoma. Kun entiset ihanteet horjuivat ja luhistuivat, niin uusi voimavuodatus toi elämään lopullisen selvyuden: Julistettiin uusi uskonto. Teknillisesti se merkitsi, että Valkoiseen Veljeskuntaan tuli korkeampia asteita. Jeesus Kristukseen asti Valkoinen Veljeskunta antoi apuaan profettojen sarjan avulla, mutta kun alkoi suuri käännekohta, niin apua lähetti Auringon Kuninkaallinen Neuvosto. Se apu tuli Jeesus Kristuksen kautta, mutta ratkaisevasti se apu tuli siinä suuressa Jordankastekokeuksessa, jonka Pekka Ervast koki. Tämän käännekohdan jälkeen vaikuttavat ratkaisevasti toiset tekijät. Väkivalta ja sota ovat tulleet tuomituiksi. Toistaiseksi näemme vain, miten arvot romahtelevat ja miten kansoilta kysytään, tahdotteko elää vai kuolla. Maailma ei vielä tiedä, miten uutta rakennetaan. Se ei tiedä vielä uudesta uskonnosta, joka näyttää tien ihmisyyteen. Mutta sekin aika koittaa. Toistaiseksi uusi uskonto elää täällä pienessä Suomessa, mutta kerran se valloittaa maailman. Se ei valloita sitä sodalla, jolla näihin asti on uskontoja

levitetty, vaan se valloittaa sen siten, että se paljastaa maailman kaikissa uskonnoissa olevan jumalperustan. Se nostaa kaikki uskonnot niille jalustoille, joilta niiden perustajat aikoinaan sanomansa julistivat.

AUKTORITEETTIUSKO

Arvo- ja vaikutusvallasta puhuttaessa kuulemme usein sanat: sokea auktoriteetti-usko. Sillä tarkoitetaan luottamusta, jonka kohteen pätevyydestä saatetaan olla eri mieltä. Ja koska on sokeata auktoriteetti-uskoa, niin pitäisi olla myöskin näkevää. Sekä yhteiskuntamme että kirkoksi muodostunut uskonnollisuus nojautuvat suureksi osaksi arvovaltaan, joten on paikallaan tutkia tätäkin kysymystä. Onhan todettu, ettei auktoriteettiä aina edusta henkilö, jolla olisi hänen asemansa edellyttämä pätevyys. Siksi on varsinkin kristillisissä yhteiskunnissa tullut tavaksi ottaa Jumala tueksi, kun on kysymys erikoisemmasta auktoriteetista. Käytetäänhän sanontaa: hallitsija Jumalan armosta. Tämä lause ymmärretään ehkä useimmiten niin, että Jumala on asettanut ko. henkilön hallitsijan paikalle ja vetäytynyt itse syrjään välittömästä johdosta. Hallitsija on todellinen auktoriteetti ja Jumala on aivankuin varjostamassa hallitsijan arvovaltaa.

Usko yksinvaltiuden pätevyyteen on kuitenkin aikojen kuluessa horjunut. Tehtäväänsä kykenemättömät hallitsijat ovat johtaneet kansansa turmioon. Se on herättänyt kansan tajuamaan sokean auktoriteetti-uskon petollisuuden. Yksinvaltiutta on rajoi-

tettu, on herännyt kansanvalta-ajatus. On ymmärretty, että kun kansa itse saa päättää asioistaan, niin silloin on kaikki hyvin. Yhteiskuntien kehitys on johtanut siihen, että yksinvaltiuden asema entisessä merkityksessä on laskemassa, kuningas- ja keisarivalta häviämässä ja kansanvalta on nyt etusijalla. Mutta toisaalta näemme, ettei kansanvaltaisssakaan yhteiskunnissa ole päästy auktoriteeteista, vaan päinvastoin niiden lukumäärä on lisääntynyt. Toisaalta taas entinen yksinvaltiutus on pukeutunut uuteen kaapuun diktaattoreissa. Pekka Ervast sanoikin, että demokratian heikkous on siinä, että se johtaa diktatuuriin. Vaikka siis auktoriteettiuskossa nähdään jotakin väärää, josta pitäisi päästä, niin yrityksistä huolimatta siitä ei ole päästy.

Ei voida kieltää sitä tosiasiaa, että kristinusko alkoi Jeesus Kristuksesta eikä Mooseksesta. Kristikunta kyllä uskoo, että kristinusko alkoi vanhasta juutalaisuudesta, mutta se ei ole totta. Ellei Jeesus olisi elänyt ja ellei hän olisi opetuksiaan esittänyt, ei meillä olisi kristinuskoa. Siksi kristinuskon todellinen auktoriteetti on Jeesus Kristus. Hän yksin tiesi, mitä kristinusko on. Kristinusko, kuten toisetkin uskonnot, on uskoa uskonnon julistajaan, siis auktoriteettiuskoa. Ja se usko voi olla ainakin sokeata uskoa, mutta ehkä se voisi olla näkevääkin.

Auktoriteettiuskoa valaisevan esimerkin saamme teosofisessa maailmassa tunnetusta Krishnamurti-episodista. Eräät teosofiset auktoriteetit, tohtori Annie Besant ja piispa C. W. Leadbeater, tekivät yliaistillisia tutkimuksia. He tutkivat selvänäköisesti

ihmiskuntaa ja näkymättömiä maailmoita ja tulivat siihen johtopäätökseen, että maailmaan on tulossa uusi opettaja, jolla on aivan erikoista sanottavaa. He tutkivat erään sielun, jota he nimittivät Alsyoneksi, menneitä ruumistuksia ja luulivat häntä tulevaksi maailmanopettajaksi. Tämän sielun he sanoivat syntyneen hindulaisessa pojassa, joka myöhemmin tunnetaan Krishnamurtin nimellä. Krishnamurti sai teosofisen kasvatuksen mainituilta teosofisilta auktoriteeteilta. Krishnamurtin omista kirjoituksista selviää hänen kasvattajansa ja hänen itsensä uskoneen, että hän oli evankeliumien kuvaama Kristuksen toinen tuleminen. Alussa Krishnamurtin vihjailtiin olevan se Maitreeja Buddha, josta H. P. Blavatsky mainitsee ja myöhemmin sanottiin, että Kristus p u h u u Krishnamurtin k a u t t a, joten tilanne jäi epäselväksi. Mutta Krishnamurti itse vakuuttaa eräessä kirjoituksessaan olevansa Kristuksen toinen tuleminen. (Katso Tietäjän Aarteisto II sivu 181).

Mutta sitten tapahtui jotakin tässä ulkoisessa maailmassa. Puhkesi vuonna 1914 suursota. Teosofiset auktoriteetit, etenkin tohtori Besant, josta tuli Teosofisen Seuran presidentti, opettivat, että maailmansodassa keskusvallat, joiden keskeisenä valtiona oli Saksa, edustivat mustia voimia ja ympärysvallat, joiden keskeisenä valtiona oli Englanti, — tohtori Besant oli englantilainen — edustivat valkoisia voimia. Besant esitti, ettei uusi opettaja voi aloittaa toimintaansa, ellei keskusvaltoja tuhota. Mustat voimat on sodalla hävitettävä. Tämä oli suunnaton ta-

kaisku sille teosofiselle sanomalle, jonka alkuperustajana ja julistajana oli Helena Petrovna Blavatsky, joka itse sanoi, että sota on mustaa hommaa ja sotarukoukset henkistä noituutta. Täten teosofinen liike meni harhaan, suistui pois veljeyden tieltä. Saksan teosofit, joiden kansallisen ryhmän johdossa oli tohtori Rudolf Steiner, erosi omaksi ryhmäksi, joka sai nimen Antroposofinen Seura. Nämä järkytykset nähtävästi vaikuttivat myös Krishnamurtiin, koska hän joutui itse elämään näiden vaiheiden läpi. Eräässä myöhemmin pidetyssä esitelmässään Krishnamurti tunnusti olevansa pasifisti, sodan vastustaja. Silloin tohtori Besantin ja Krishnamurtin välit kylmenivät. Krishnamurtille selvisi vähitellen, että hän oli joutunut sokean auktoriteettiuskon uhriksi. Hän oli uskonut, mitä hänen kasvattajansa olivat opettaneet. Mutta kun hän oppi itse ajattelemaan, niin hän teki ratkaisevan päätöksen.

Krishnamurtin työn tukemiseksi perustettiin jo varhain Idän Tähti-niminen järjestö. Se oli kansainvälinen, toimielias liike, joka toivorikkaasti odotti maailmaopettajaa tehden propagandaa hänen tulemisestaan. Mutta kun Krishnamurti huomasi olevansa sokean auktoriteettiuskon uhri, niin hän heitti sekä Idän Tähti-järjestön että Teosofisen Seuran, heitti ne auktoriteetit, jotka olivat häntä kasvattaneet. Siinä menivät myös Buddha, Jeesus Kristus ja kaikki uskontojen Mestarit, joihin hän oli aikaisemmin luottanut. Krishnamurtihan oli kirjoittanut jo nuorena kirjan nimellä ”Mestarin jalokojen juuressa”, josta kuultaa hänen teosofinen us-

konsa. Näin meni lapsi pesuveden mukana. Krishnamurti alkoi opettaa, että me ihmiset olemme vapaita. Emme tarvitse mitään auktoriteetteja. Jos ihminen uskoo auktoriteettiin, niin hän menettää itsenäisyytensä. Tämä opetus herätti vastakaikua sangen monessa. Useat ajattelivat, että tämähän on ihanaa. Ihminen on vapaa olento, ei hänen tarvitse uskoa mihinkään, hän on itse oma auktoriteettinsa. Ja niin sai Krishnamurti jälleen kannattajapiirin. Mutta tuskin Krishnamurti itsekään oivalsi, että kaikesta auktoriteettiuskon hylkimisestä huolimatta hän itse joutui vieläkin pimeämmän auktoriteettiuskon kohteeksi. Sillä kun kaikki auktoriteetit hyljättiin, niin jäi kuitenkin yksi auktoriteetti, nim. Krishnamurti itse. Krishnamurti, joka opetti, ettei ihminen tarvitse mitään auktoriteetteja, tuli niille ihmisille, jotka uskoivat Krishnamurtiin ja hänen opetuksiinsa, ainoaksi todelliseksi auktoriteetiksi. Krishnamurti uskoi siis olevansa kaikkia Mestareita ja jumalanpoikia ylempänä, joten sokeus oli täydellinen.

Näemme tästä, että vaikka oikein tosi teolla on yritetty päästä auktoriteettiuskosta, niin siinä ei ole onnistuttu. Ei ole onnistuttu valtiolisessa elämässä eikä myöskään henkisessä elämässä. Tulemme ihmetellen kysyneeksi, missä on syy. Onko asia siten kuin jo huomautimmekin, että auktoriteettiusko on välttämättömyys, mutta usko voi olla joko sokea tai näkevä? Ehkä asia onkin niin, että auktoriteettiusko on välttämättömyys emmekä pääse siitä eroon. Kysymys onkin vain siitä, että auktoriteettiuskomme ei saisi olla sokea, vaan sen pitäisi olla näkevä.

Jotta saisimme kouriintuntuvan esimerkin, tarkas-
telemme virallistuneen kristikunnan auktoriteettius-
koa pyhään kirjaansa Raamattuun. Meille on opetet-
tu, että Raamattu on Jumalan sormella kirjoitettu,
kaikki siinä olevat lauseet ja sanat ovat tosia. Siinä
ei ole mitään valhetta, ei vilppiä, ei vääryyttä, se on
kaikki totisinta totta. Vapaamielisimmät kristityt
kyllä myöntävät, että Raamattu on koottu eri kir-
joittajien eri aikoina tekemistä kirjoituksista. Mutta
hekin sanovat, ettei tämä seikka kumoa Raamatun
auktoiteettiutta, sillä nuo kirjoittajat ovat olleet
niin totuuden Pyhän Hengen läpäisemiä ja Jumalan
hengen täyttämiä, että heidän kirjoituksensa ovat
tosia.

Selvitellessämme tällaisen uskon pätevyyttä, meil-
lä pitäisi olla mittapuut, joilla asioita arvostelemme.
Mistä sellaiset mittapuut saamme? Meillä jokaisel-
la on kaksi mittapuuta, nim. ns. omatunto ja järki.
Näitä tosiasioita emme voi kieltää. Meillä jokaisella
on järjen valo. Toisilla se on vähän heikompi kuin toi-
silla, mutta kuitenkin sen avulla voimme asioita ar-
vostella. Tämän lisäksi meissä on omatunto. Meissä
on siveellinen, moraalinen tietous sisässämme, sanot-
takoon sitä sitten omaksitunnoksi tai miksi tahansa.
Voimme itse tietää, mikä on paha ja mikä on hy-
vää. Jokainen meistä ymmärtää ainakin niin paljon,
että tässä elämässä on jotakin väärää, valheellista,
petollista; tässä on murhaa, ryöväystä, sotaa. Se on
jotakin paha, jota ei saisi olla. Mutta toisaalta näem-
me elämässä jotakin hyvääkin. On jotakin jaloa, puh-
dasta, korkeata ja ihanteellista. Sitä saisi olla, vaik-

ka sitä kukaties ei olekaan niin paljon kuin tarvittaisiin. Tunnemme sisässämme, ettei meidän pitäisi tehdä pahaa, vaan hyvää. Meillä on siis kaksi mittapuuta, siveellinen eli moraalinen mittapuu, jolla voimme arvostella asioita pahan ja hyvän tasoilla, ja järki, jolla voimme asioita arvostella. Jos näitä kahta mittapuuta käytämme yhdessä, niin voimme arvostella Raamatun auktoriteettiutta.

Kaiken uskonnon perustus on Jumala. Uskonnon sisäinen tarkoitus on, että se johtaisi ihmisen Jumalan yhteyteen. Jumala on ihmisille esikuvana ja ihmisten tulisi tuota esikuvaa yrittää seurata ja sen neuvoja ja käskyjä toteuttaa. Sellaisia Jumalan neuvoja sanotaan olevan mm. Jumalan kymmenen käskyn, jotka Mooses kirjoitti muistiin. Kun nyt järjellämme ja omallatunnollamme tutkimme Raamatun Jumalkäsitystä kokonaisuudessaan, niin meidän täytyy jakaa Raamattu kahtia. Edellä jo sanoimme, että kristinuskoko alkoi Jeesus Kristuksesta eikä suinkaan Mooseksesta. Vanha ja Uusi Testamentti ovat siis kaksi eri kirjaa. Näin ollen voimme kysyä, onko se Jumalkäsitys, mikä esitetään Vanhassa Testamentissa sama kuin se Jumalkäsitys, jonka Jeesus Kristus toi ja joka esitetään Uudessa Testamentissa? Otamme pari esimerkkiä Vanhasta Testamentista, jotta asia selviäisi.

Ajatelkaamme kuningas Saulia. Profeetta Samuel vihki Saulin kuninkaaksi. Samuel antoi Saulille kaikenlaisia ohjeita sanoen, että Herra Jumala käskee Saulin tehdä niin ja niin. Saul totteli. Kerran Samuel sanoi Saulille: Herra Jumala käskee, että sinun täy-

tyy taistella amalekilaisia vastaan ja sitä voitat heidät. Ja sinun tulee tappa miekan terällä kaikki amalekilaiset ketään säästämättä, miehet, naiset, lapset ja kaikki eläimet, jotka sillä kansalla on. Kaikki täytyy vihkiä tuhon omiksi. Saul menetteli niin. Hän lähti taistelemaan amalekilaisia vastaan ja voitti heidät. Hän tappoi miekan terällä kaikki amalekilaiset. Mutta — hänen tuli sääli amalekilaisten kuningasta ja hän otti tämän vangiksi eikä tappanutkaan häntä. Niinikään hän antoi joukkonsa ottaa amalekilaisten eläimiä ruuakseen. Mutta kun Samuel tästä kuuli, niin hän meni Saulin luo ja sanoi: Nyt on Herra Jumala kerta kaikkiaan vihastunut sinuun. Nyt sinun valtasi on lopussa. Mitä on tuo lammasten määkiminen, joka kuuluu tuolta. Sinä olet antanut kansasi ottaa sotasaalista ja olet ottanut amalekilaisten kuninkaan vangiksi. Profeetta Samuel antoi ankaran tuomion Saulille ja itse hän omin käsin hakkasi miekan terällä kappaleiksi amalekilaisten kuninkaan ja hävitti kaiken sen karjan, joka oli otettu amalekilaisilta. Herra Jumala käski näin tehdä.

Toisen esimerkin voimme ottaa profeetta Eliasta. Kerrotaan, että profeetta Elia eli paikkakunnalla, jossa harjoitettiin Baalin palvelusta. — Kaldealaisen uskonnon jumaluushan oli kolmiyhteinen, niinkuin kristityilläkin on. Kun me puhumme Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä, niin kaldealaiset puhuivat Anusta, Easta ja Bel'istä eli Baalista. Israelilaisten kantaisä Abraham tuli Kaldean Uurista, joten kaldealaisen uskonto, Baalin palvonta, ei suinkaan ollut juutalaisille vieras. Bel'in eli Baalin palvojat olivat

Pyhän Hengen palvelijoita. Heitä oli paljon sillä paikakunnalla, missä profeetta Elia vaikutti. Siellä sanotaan olleen neljäsataa Baalin pappiakin. Elia sai Herralta määräyksen: sinun täytyy näyttää kansalle, kumpi Jumala on voimakkaampi, Herra Jumalako, jota sinä palvelet, vaiko Baal, jota Baal-uskovaiset palvelevat. Ja Elia keksi keinon. Hän ehdotti, että Baalin papit rakentaisivat alttarin, uhraisivat uhrinsa ja rukoilisivat, että heidän Baalinsa, heidän Jumalansa, sytyttäisi alttarin tuleen. Näin he myös tekivät. Mutta Baal ei sytyttänyt alttaria. Silloin Elia rakensi alttarin Herra Jumalalle. Hän teki alttarin kivistä ja kaivoi vielä ojan alttarin ympärille, latoi puut alttarin päälle ja teurasti härän, jonka asetti puitten päälle. Altтари uhreineen valettiin vedellä, jotta se varmasti oli syttymätön. Kun Elia sitten rukoili Herra Jumalaa, niin taivaasta tuli salama, joka sytytti ja poltti poroksi sekä uhrin että alttarin kivet, jopa nuoli vedenkin alttarin ympärillä olevasta haudasta. Tämä oli Eliaan voimannäyte ja se olisi hyvin riittänyt ilman lisätoimenpiteitä todistamaan Herran suuruutta. Mutta Elialle se ei riittänyt. Baalin pappeja oli 400 ja Elia tappoi omin käsin miekalla heidät kaikki. Sellainen teko oli — koska profeetta itse sen suoritti — Jumalan tahto.

Nämä kaksi tapausta riittänevät kuvaamaan Vanhan Testamentin Herra Jumalan luonnetta. Voimme sitä arvostellessamme käyttää omaa järkeämme ja moraalitajuamme ja rinnastaa tuota jylisevää ja armotonta Herraa Uuden Testamentin taivaalliseen Isään, josta Jeesus Kristus puhuu. — Uudessa Testa-

mentissa kerrotaan, ettei Jeesus ollut erikoisen suopeissa väleissä kiihkojuutalaisten kanssa. Kun hän kerran puhui taivaallisesta Isästään, niin juutalaiset kirjanoppineet huomauttivat, etteivät he sellaista Isää tunne; heidän isänsä on Abraham, siihen he uskovat. Silloin Jeesus sanoi, että heidän isänsä oli perkele, murhan henki; murhaaja hän on ollut alusta asti. Tämä oli sangen kovaa puhetta. Kuitenkaan Jeesus ei käynyt miekka kädessä juutalaisten kimpuun; taivaallinen Isä ei kehottanut sellaiseen. Jos Jeesus olisi tarttunut miekkaan, vaikkapa puolustaakseen itseään, niin silloin voisimme sanoa, että Vanhan Testamentin ja Uuden Testamentin Jumala on sama mahti. Mutta Jeesuksen töissä ja toiminoissa ei tapahtunut koskaan väkivaltaa. Hän opetti ihmisiä elämään keskinäisessä sovussa, rakastamaan toinen toisiaan. Hän puhui veljeydestä ja ihmisrakkaudesta. Hän teki hyviä töitä, paranteli sairaita. Koko hänen elämänsä oli ihmisyyteen tähtäävää. Raamatussa on todellakin kysymys kahdesta Jumalasta, joista voimme sanoa: puu tunnetaan hedelmistään.

Me nykyajan ihmiset, jotka elämme satelliittien ja teleskooppien aikakaudella ja ymmärrämme, että maailmankaikkeudessa on muutakin kuin tämä pieni ihminen, olemme ehkä avartaneet jumalkäsitystämme. Voimme ajatella, että jos maailmankaikkeus on tuntemattoman jumaluuden vuodatus, niin Jumalaan sisältyy kaikki. Emme me ihmisetkään voi olla jumaluuden ulkopuolella. Näin laajan jumalkäsityksen omaavina voisimme sanoa, että Israelin profeteoilla

oli ahtaampi kuva Jumalasta kuin Jeesuksella. Profeetat olivat rajoittuneempia. He eivät ymmärtäneet Jumalaa sen kauniimmaksi. Tämäkin on luonnollista ja totta, mutta se ei sisällä koko totuutta. Profeettojen kirjoitukset kertovat **kokemusperäisestä tiedosta** eikä vain elämännäkemyksestä. He olivat Herra Jumalaan kokemusperäisessä kosketuksessa. Mm. profeetta Elia puhuu suurella vakaumuksella siitä, mitä Herra Jumala on hänelle sanonut. Herra Jumala on henkiolento, joka käskee tottelemaan, on ankara, vihastuu ja kostaa isäin pahat teot lapsille. Mutta Jeesuksen taivaallinen Isä — johon Jeesus oli kokemusperäisessä suhteessa: ”Minä ja Isä olemme yhtä, mitä Isä tekee, sitä tekee Poikakin”, — on aivan muuta. Ei taivaallinen Isä ole puolueellinen, kuten Herra Jumala eli Jehova. Ei hän sano, että minä Herra sinun Jumalasi olen kiivas ja ainoa Jumala, älköön sinulla olko muita Jumalia. Se taivaallinen Isä, josta Jeesus puhuu, on yleismaailmallinen kaikkien olentojen rakastava Isä, joka ei tee eroa ihmisten ja ihmisten välillä, ei kansojen ja kansojen välillä, joka antaa sataa niin väärä- kuin oikeamielisillekin, antaa aurinkonsa paistaa kaikille ihmisille. Taivaallinen Isä on se maailmankaikkeuden takainen ja sisäinen jumaltajunta, johon koko ilmennyt elämä uppoutuu. Sen sijaan Mooseksen ja profeettojen Herra Jumala on rajoitettu olento, Israelin kansan kansallisjumala. Mutta kristikunta ei näe tätä eroa. Se ei ole osannut kuunnella omantuntonsa ääntä eikä käyttää järkensä valoa ymmärtääkseen tämän eron. Siksi kristittyjen usko Raamatun auktoriteettiuteen on sokeata uskoa.

Se on täysin sokeata perustuen vain ennakkoluuloihin. Kristittyjen usko, että profeetat ja Jeesus puhuvat samasta Jumalasta, on saanut paljon pahaa aikaan. Saarnoissa puhutaan rakkaudesta, koska Jeesus siitä puhuu, mutta käytännössä nojataan Jehovaan ja hänen julmuuteensa: Vannotaan, kuten Jehova vannoo, vaikka Jeesus kieltää vannomasta, soditaan kuten Jehova, vaikka Jeesus sen kieltää jne. Näin saadaan Raamatun opetukset palvelemaan ihmisten itsekkyyttä. Kristuksen ja Jumalan nimessä ovat kristityt piinanneet ja tappaneet miljoonia ihmisiä. Kaikki nuo julmuudet ovat mahdollisia siksi, että usko Raamatun auktoriteettiuteen on sokeata.

Entä mikä olisi näkevää auktoriteettiutusta?

Jotta uskomme esim. Jeesus Kristuksen auktoriteettiuteen kristinuskon perustajana olisi näkevää, niin meidän täytyy käyttää hänen opetuksiaan tutkiessamme sisäistä moraalitajuamme ja totuuden näkemystämme, sydämemme ja omantuntomme ääntä, joka tekee eron pahan ja hyvän välillä. Näin tehden ymmärrämme mitä kristinuskon alkuperustaja on opettanut. Silloin auktoriteettiutustamme tulee näkeväksi. Jeesus Kristus tulee auktoriteetiksemme **opetustensa** nojalla. Löydämme hänen antamansa käskyt Vuorisaarnasta ja ymmärrämme, että kristitty on se ihminen, joka noudattaa Jeesuksen antamia, käytäntöön soveltuvia neuvoja ja ohjeita. Ne peruspylväät, joille kristinuskko on rakennettu, on esitetty Vuorisaarnassa kaikkein selvimmin. Pekka Ervast on ne nyt selventänyt. Ensimmäisessä käskyssä sanotaan: Älä suutu. Se on niin selvä moraalinen neuvo, että

kuka tahansa sen ymmärtää. Toinen käsky sanoo: Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas ja kolmas käsky sanoo: Älä vanho. Ole siis aina tosi ja rehellinen. Neljäs käsky neuvoo: Älä vastusta sitä, joka on paha ja viides käsky: Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Niissä on esitettyinä kristinuskon henki ja käytäntö. Kun sen ymmärrämme, niin sisäinen olemuksemme sen myös hyväksyy. Jos tahdomme olla kristittyjä, niin meidän täytyy hyväksyä ja sulattaa Vuorisäärnan moraaliooppi ja sitten yrittää sitä kykyjemme mukaan toteuttaa. Silloin vasta voimme sanoa olemme kristittyjä.

Kristosofinen elämänymmärrys toteaa, että jälleen on julistettu uusi uskonto. Edellä esitetyn nojalla voimme ajatella: Onko jälleen kysymyksessä sokea auktoriteetti? Onhan sanottu Pekka Ervastian olevan uuden uskonnon keskushenkilö, joten edellä esitetty Krishnamurti-tapaus on varoittava esimerkki.

On siis tutustuttava Pekka Ervastian omiin opetuksiin. Huomaamme hänen toistavan yhä uudelleen Jeesus Kristuksen lausetta: Etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa, niin teille avataan. Ihminen ei edisty ihmisyydessä sokean uskon avulla, vaan hänen pitää etsiä ja tehdä työtä. Hänen täytyy punnita asioita sillä sisäisellä vaa'alla, mikä hänellä on. Kun hän näin tekee, niin asiat selviävät.

Tutkiessamme Pekka Ervastian laajaa kirjallisuutta teemme ensinnäkin sen huomion, että sama henki hänen opetuksissaan on säilynyt vuosikymmenestä toi-

seen, koko hänen elämäntaipaleensa ajan. Ei hän muuta sitä, mitä hän on ennen sanonut. Eivät hänen opetuksensa häily sinne ja tänne, vaan myöhemmin hän selventää aikaisempaa opetusta. Tämä on eräs huomattava piirre. Niin ikään hän toistaa Jeesuksen sanoja, että puu tunnetaan hedelmistään, opettaja opetuksistaan. Pekka Ervastin opetukset eivät mene missään suhteessa Jeesus Kristuksen tai Buddhan opetusten alapuolelle, vaan päinvastoin nousevat niiden yläpuolelle selkeydessä. Vasta P. E:n opetusten avulla ymmärrämme Jeesus Kristustakin. Tämä on merkillepantava huomio. Täytyy surulla tunnustaa, että kristikunta ei ole ymmärtänyt Jeesus Kristusta. Hän ei kelpaa kristityille opettajaksi, vaan ainoastaan uhrilampaaksi ja syntikuorman kantajaksi. Ja kuitenkin Jeesuksen elämä oli sitä, että hän kulki kylästä kylään ja opetti ihmisiä. Pekka Ervast vetoaa hänen opetuksiinsa. Hän näyttää meille pätevät elämänohjeet Vuorisäärnan viidessä käskyssä, jotka on lyhyesti ja täsmällisesti esitetty. Lisäksi P. E. kirjoissaan selittää, minkälainen vaikutus käskyjen seuraamisella on, mitä ne vaikuttavat sieluun ja ruumiiseen. Mahdollisimman monelta puolelta hän paljastaa sellaista, jota evankeliumeissa ei tule esille. Puhuessaan uuden opettajan tulosta hän mm. sanoo, että kun uusi opettaja tulee, niin hän esittää tajuttavalla ja yksinkertaisella tavalla sellaista, mikä Jeesus Kristukselta jäi joko sanomatta tai hänen oppilailtaan muistiin merkitsemättä. Pekka Ervastin kirjoissa asiat esitetään tajuttavalla ja yksinkertaisella tavalla.

Raamatun auktoriteettiutta arvostellessamme käytimme apunamme omaa moraalitajuamme ja järkeämme. P. E. osoittaa meille vieläkin paremmat mittapuut näiden lisäksi. Ne ovat: Vuorisaarnan moraalit eetilisenä mittapuuna ja H. P. Blavatskyn teosofia metafysiillisenä mittapuuna. H. P. Blavatsky toi länsimaille teosofisen maailmankatsomuksen, joten hän on auktoriteetti teosofiassa. Kun tutkimme Pekka Ervastin opetuksia, huomaamme, ettei hän koskaan kiellä H. P. Blavatskya. P. E. toteaa, kuten järkemmekin sanoo, että koska Blavatsky toi teosofisen sanoman länsimaille, niin hän oli teosofinen auktoriteetti. Hän tiesi kaikkein parhaiten, mitä teosofia on. Hän tiesi, mikä oli se sanoma, jota hänet oli lähetetty julistamaan, aivan yhtä pätevästi kuin Jeesus Kristus tiesi, mitä kristinusko on. — Kun siis tutkimme Pekka Ervastin teosofisia opetuksia, hänen älyllis-metafysiillisiä opetuksiaan teosofisesta maailmankatsomuksesta, niin ne aina käyvät yhteen Blavatskyn opetusten kanssa. Hän ei koskaan kiellä Blavatskyn moraalit eikä sano, että esim. sota on pyhää. Ei hän mennyt samaan ansaan kuin Annie Besant ensimmäisen maailmansodan aikana. Näin voimme tutkimustietä saada selvän, avoimen, näkevän auktoriteettisuhteen Pekka Ervastiin. Se on omien tutkimustemme tulosta eikä sokeata uskoa.

Vielä on todettava P. E:n olleen ainutlaatuinen uskonpuhdistaja. Hän kaivoi vanhojen uskontojen kätköistä esiin niiden alkuperäisten julistajien opetukset. Hän paljasti, mitä on buddhalaisuus, mitä on pohjimmaltaan muhamettilaisuus, mitä hindulaisuus

ja mitä on vanha suomalainen kalevalaisuus. Kaiken tämän hän toi esiin siten, kuin niiden alkuperäiset julistajat tahtoivat asiansa esittää. Kaikki uskonothan ovat ihmisten toimesta rappeutuneet, joten puhdistus oli tarpeen sanelema.

Saatuamme näkevän auktoriteettisuhteen Pekka Ervastiin, voimme tutkia luottamuksella hänen muitakin opetuksiaan. Kun hän mm. puhuu siitä, että on tuleva suuri opettaja, joka perustaa uuden suuren uskonnon, niin ymmärrämme, ettei Annie Besantin ja C. W. Leadbeaterin kuvitelmat suuresta opettajasta olleet aivan keksittyjä. Heidänkin näkemyksiinsä oli kätkeytyä kultajyvä, vaikka se oli astraalisten harhojen himmentämä. Tämä ihmiskunta on tullut kehityksessään siihen kohtaan, että sen tila vaatii uuden henkisen opettajan maailmaan tuloa. Jumalien Neuvostossa se oli selviö ja se oli inspiraationa ”ilmassa”. Mutta kun se jumalallinen inspiraatio tuli ihmisten maailmaan, ja sitä katselivat astraalisten harhojen alueella jotkut teosofiset auktoriteetit selvänäköisillä tutkimuksillaan, niin se sai valheellisia muotoja. Suuri valo synnyttää aina pimeän varjon. Voimme näin jälkeinpäin todeta, että maailmanopettaja-ajatus on totuus, mutta ei totuus siten, kuin se esitettiin Krishnamurti-tapauksessa sodalla pyhitettynä. Niinpä Pekka Ervast nojasi Jeesuksen sanoihin, että jos joku sanoo: Kristus on tuolla tai täällä, niin älkää uskoko. Kristus tulee toisella tavalla. Kun henkinen opettaja tulee maailmaan, niin hän itse näyttää omilla opetuksillaan ja elämällään kuka hän on. Hän valaisee kaiken Idästä Länteen kuten salama, käyt-

tääksemme Jeesuksen sanoja. Ei hänelle pidä rakentaa etukäteen lavaa, jonka päälle hän nousee. Kun hän työnsä hedelmillä todistaa, kuka hän on, niin se on totisinta totta.

Pekka Ervast kertoo mm. omista kokemuksistaan. V. 1908 hän oli pakotettu menemään vuoteeseen, koska hänen jalkansa oli poikki. Silloin hän katseli tulevaisuuteen. Hän näki, että tulee suuri opettaja, joka perustaa uuden suuren uskonnon. Sitä uskontoa ei julisteta enää jotakin kansaa tai rotua varten niinkuin entiset uskonnot julistettiin, vaan koko ihmiskuntaa varten. Se on uskonto, joka ratkaisee kaikki elämän pulmat. Näkemystensä valossa Pekka Ervast piti esitelmäsarjan, joka painettiin v. 1909 nimellä "Uuden ajan aamunkoitteessa". Vuosikymmeniä myöhemmin hän palaa tähän kokemukseensa sanoen, että kun se uusi opettaja tulee, niin hän julistaa maailmalle sellaista tietoa ja viisautta, josta hänellä, Pekka Ervastilla, oli tietoa pienestä pitäen. Tämä on melkoisen selvä ja läpinäkyvä paljastus. Peitetysti hän huomauttaa, että nyt se suuri opettaja on tässä, kuunnelkaa minua. Mutta eihän hän voinut sanoa itsestään, että kas tässä minä nyt olen. Puu tunnetaan hedelmistään. Tuo huomautus oli vain heräte, jotta kuuntelijain mahdolliset aavistukset saisivat vahvistusta. Sillä miksi uutta opettajaa tarvittaisiin, koska Pekka Ervastilla itsellään jo oli ollut se sama tieto pienestä pitäen. Näin voimme, kun asioita tutkimme ja pidämme mielessämme, että puu tunnetaan hedelmistään, vahvistua näkevässä auktoriteettisuhteessamme Pekka Ervastiin.

Kirjailija J. R. Hannula, Pekka Ervastin lähin työtoveri, teki selkoa P. E:n henkisestä ja okkultisesta asemasta. Hän kertoi Pekka Ervastista sen, minkä Ervastin itsensä oli pakko jättää osittain salaiseksi. Hän paljasti Pekka Ervastin uuden uskonnon keskushenkilöksi. Näin saivat uutta valoa myös Jeesus Kristuksen opetukset, että tulee niin vaikea aika, ettei sellaista ole koskaan ennen ollut ja ettei kukaan pelastuisi, ellei sitä aikaa valittujen tähden lyhennettäisi. Se aika on aivan kuin maailmanloppu, mutta toisaalta se on uuden ajan synnytystä. Elämme tällä hetkellä siinä ajankohdassa. Sitä nimitetään mm. Ihmisen Pojan toiseksi tulemiseksi, jolloin kansatkin kutsutaan tuomiolle. Kaiken tämän näemme nyt silmiemme edessä. Maailman kansat ovat joutuneet militarismin kourissa sellaiseen puristukseen, että niiltä jokaiselta kysytään, kuten P. E. huomauttaa, tahdotteko elää vai tahdotteko kuolla. Tahdotteko ottaa vastaan sen uuden elämänymmärryksen, joka nyt alkaneessa uudessa uskonnossa on annettu, ja elää, vai tahdotteko uskoa entiseen väkivaltaiseen, sotaiseen elämänkäsitykseenne ja kuolla? Ei ole muuta vaihtoehtoa. Valistuneimmat jo ymmärtävätkin, että jos sota syttyy, niin se on ihmiskunnan loppu. Ei ole muuta vaihtoehtoa kuin ottaa vastaan ihmisyyden sanoma ja elää tai elää vanhalla tavalla ja kuolla. Elämme suuressa murroskaudessa. Mutta muistakaamme Mestarin sanat: Valittujen tähden tuskan aikaa lyhennetään. Valittuja ovat ne ihmiset, jotka itse ovat valinneet itsellensä Mestariksi, Opettajaksi ja Ohjaajaksi Viisaimmat juma-

lalliset auktoriteetit, joita elämä on ihmiskunnan
avuksi maailmaan lähettänyt.

KOLME KYSYMYSTÄ

Maapalloa on nimitetty mm. tuskallisten ponnistusten kouluksi ja surujen tähdeksi. Pekka Ervast huomauttaa, että sitä voidaan nimittää myöskin ristiriidan tähdeksi, sillä kaikki se suru ja tuska, kaikki vaiva ja ristiriita mitä olla saattaa, on kerääntynyt tähän maapalloon. Syy on tässä ihmiskunnassa, ihmisessä, sillä ihmisen sielu on jotenkin ristissä. Siinä vaikuttavat vastakkaisuudet: paha ja hyvä, valhe ja totuus, viha ja rakkaus. Ihmisen sielu on kaksinainen, aivankuin kahdesta elementistä koottu. Pekka Ervast nimittää niitä kirjassaan "Jeesuksen salakoulu" demoniksi ja enkeliksi. Ilmestyskirjan Johannes käyttää nimityksiä peto ja ihminen. Ihmisen ristiriita rasittaa koko luontoa ja siksi apostolikin sanoo, että koko luomakunta huokaa ja odottaa vapautuksensa päivää. Vapautus kaikesta siitä kurjuudesta mikä tällä maapallolla vallitsee, ei tule ennenkuin ihminen muuttuu, ennenkuin ihmisen sielusta poistuu ristiriita.

Elämä on koulua, ja kehitys on hidas. Ei se toimi hyppäyksittäin. Ihmissielun muuttuminen on yksilöllinen seikka. Yksi ihminen kerrallaan saattaa ristiriidan voittaa, kunnes siitä lopulta tulee koko ihmiskunnan voitto. Elämä on asettanut ihmisen ja

laajentuvasti ihmiskunnan vastattavaksi kolme kysymystä. Kun niihin vastataan, silloin ratkeaa ihmiselämän koko pulma. Nämä kysymykset ovat: kysymys kuolemanjälkeisestä elämästä, kysymys elämän tarkoituksesta ja kysymys ihmisen kuolematomuudesta.

Uskontoja tutkiessamme voimme todeta, että niissä nämä kysymykset on annettu ihmisten vastattavaksi. Ja koska uskonnot ovat kotoisin hengen maailmoista, tätä ihmiskuntaa johtavasta Valkoisesta Veljeskunnasta, ymmärrämme, etteivät vastaukset noihin kysymyksiin saata olla vain älyperäisiä, vaan ratkaisut on tehtävä käytännön tietä. Ymmärrämme tämän paremmin ajatellessamme kysymystä kuolemanjälkeisestä elämästä. Mehän löydämme siihen vastauksia esim. kirjallisuudesta, voimme myös toisilta, kokeneilta ihmisiltä saada tietoja siitä, minkälaista elämä on kuoleman jälkeen ja mitä tapahtuu ihmiselle, kun hän jättää fyysillisen ruumiinsa. Mutta tuollainen tieto ei ole kysymyksen lopullinen ratkaisu. Täydellisempi ratkaisu olisi siinä, että kysyjä pääsisi itse vainajien maailmaan, että hän pääsisi ulos fyysillisestä ruumiistaan tutkimaan, minkälaista elämä on kuoleman jälkeen. Silloin hän tietäisi omasta kokemuksestaan, mitä kuoleman takana on ja silloin tuo kysymys selviäisi hänelle käytännön tietä. — Samoin on laita toisen kysymyksen, kysymyksen elämän tarkoituksesta. Siitä on monenlaisia käsityksiä. Voimme niiden nojalla pohtia olemassaolomme perussyötä, mutta lopullista ratkaisua emme löydä muuten kuin käytännön tietä.

Ratkaisu löytyy vasta sitten, kun osaamme elää siten, että meissä itessämme toteutuu elämän tarkoitus. Niin ikään kysymys kuolemattomuudesta ratkaistaan käytännössä siten, että kuolemattomuus astuu meihin. — Miten siis uskonnoissa on näitä kysymyksiä käsitelty?

Kristosofinen elämänymmärrys opettaa, että uskontojen sanoma jakautuu kolmeen jaksoon. Ne uskonnot, jotka olivat ennen Jeesus Kristusta, ns. vanhan liiton uskonnot, ne monet uskonnot, joista toiset ovat jo aikoja sitten hävinneet ja toisia on vielä olemassa, ne muodostavat oman yhtenäisen jaksonsa. Niitä nimitetään Pyhän Hengen uskonnoiksi. Ne eroavat oleellisesti siitä uskonnosta, jonka Jeesus Kristus toi ja jota on sanottu uuden liiton uskonnoksi eli Pojan uskonnoksi. Kolmas uskonto, Isän uskonto, on julistettu meidän ajallamme sen sanoman yhteydessä, jonka tunnemme nimellä kristosofia. Kun tutkimme näiden uskontojen sisältöä, huomaamme, että vanhan liiton uskonnoissa oli keskeisellä sijalla kysymys kuolemanjälkeisestä elämästä. Meidän täytyy tehdä ero uskontojen alkuperäisen sisällön ja sen uskonnon välillä, joka on historiallisen ”kehityksen” tulos. Ei esim. virallistunut kristinusko ole kristinuskoa. Se uskonto, jota meille nyt esitetään, on ihmisten muokkaama. Se on saanut ihmisten toimesta muotonsa ja sisältönsä. Kristinuskon todellinen olemus on se, minkä Jeesus Kristus itse esitti. Samoin kun on kysymyksessä vanhan liiton uskonnot, on tehtävä ero uskonnonperustajan oman opetuksen ja myöhemmin vääristyneen uskon-

non välillä. Näin tehden näemme, että vääristyneissä vanhan liiton uskonnoissa yritettiin vetää ihmisten huomiota kuolemanjälkeiseen elämään mm. vainajien palvonnan avulla. Niin ikään harrastettiin tähtijumalien palvontaa. Suomen muinaisuskonnoissa esiintyy näkymätön maailma luonnonhenkiseen, haltioineen. Tällä tavoin julkinen, ajan mukana muuttunut uskonto yritti kääntää ihmisten huomiota pois tästä näkyväisestä maailmasta kuolemanjälkeiseen elämään.

Mysterioissa, joissa muutamia harvoja valittuja vietiin totuuden lähteille, keskityttiin nimenomaan kuolemanjälkeisen elämän tutkimiseen. Se treenaus ja kasvatus, jonka mysterio-oppilas kävi läpi, valmisti häntä sekä ruumiillisesti että sielullisesti siihen, että hän kykeni opettajansa johdolla jättämään fyysillisen ruumiinsa ja siirtymään näkymättömään maailmaan tutkimaan kuolemanjälkeistä elämää. Käytyään läpi mysterioprosessin, häntä sanottiin vihityksi. Hän tiesi kokemuksesta, mitä kuolemanjälkeinen elämä oli. Hän oli elämällään vastannut tuohon ensimmäiseen kysymykseen, kysymykseen kuolemanjälkeisestä elämästä. Vihityn kannalta katsotuna tulivat myös ratkaistuiksi elämän tarkoitus ja ihmisen kuolemattomuus. Hän ymmärsi ihmiselämän tarkoituksen olevan siinä, että ihminen unohtaa fyysillisen, näkyväisen maailman ja pyrkii saamaan selvyttä tuonpuoleisesta. Samoin kysymys ihmisen kuolemattomuudesta tuli hänen ymmärryksensä mukaan ratkaistuksi siten, että koska hän itse oli käynyt vainajien maailmassa ja kokenut, mitä kuole-

man jälkeen oli, niin hän oli luonnollisesti kuolematon olento. Se oli vihityn näkemys, mutta se ei sisällä koko totuutta.

Kysymys kuolemanjälkeisestä elämästä oli siis vanhan liiton uskontojen keskeisin ratkaistava seikka. Mutta kun tutkimme Jeesus Kristuksen opetuksia evankeliumeista, huomaamme, ettei hän puhu kuolemanjälkeisestä elämästä. Eräs vertaus tosin kertoo rikkaasta miehestä ja Latsaruksesta. Latsarus eli köyhää elämää maan päällä, mutta kuolemansa jälkeen hän sai olla Abrahamin helmassa. Rikas mies, jonka pöydältä pudonneita muruja Latsarus oli saanut syödäkseen, joutui vaivan paikkaan. Mutta tämä kertomus on vertaus eikä varsinainen opetus kuolemanjälkeisestä elämästä. Jeesus puhuu Jumalasta, taivaallisesta Isästään, mutta kuolemanjälkeisen elämän hän sivuuttaa. Sen sijaan hän keskittyy kaikissa opetuksissaan ja teoissaan elämän tarkoituksen selvittämiseen. Hän sanoo Vuorisaarnansa lopussa: Olkaa täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen. Elämän tarkoitus on, että me olisimme täydellisiä. Ja mitä täydellisyys merkitsee? Jos tahdotte olla minun oppilaitani, niin rakastakaa toinen toistanne, hän opettaa. Täydellisyys on rakkaudessa elämistä. Olemassaolonne tarkoitus on, että olisitte veljiä keskenänne, ettette riitelisi, ette sotisi. Siitä teidät tunnetaan minun oppilaisiksi, että teillä on rakkaus keskuudessanne. Hän keskittää kaiken opetuksensa tähän näkyväiseen elämään. Sekä puheillaan että elämällään hän opettaa, miten tämä fyysillinen elämä, tämä joka-

päiväinen ihmisten elämä on tärkeä. Kaikkein tärkeintä on, miten osaamme elää tätä elämää nyt. Kyllä hän puhui kuolemanjälkeisistäkin asioista, ainakin "Pistis Sophian" mukaan. Siinä kerrotaan, että Jeesus opetti oppilaitaan ristiinnaulitsemisensa jälkeen vielä 11 vuotta. Niissä opetuksissaan hän kuvailee tarkasti ja yksityiskohtaisesti, mitä kuolemanjälkeinen elämä on ja miten ihminen syntyy yhä uudelleen maan päälle. Mutta hänen opetuksissaan on aina moraalinen sävy: jos elätte maan päällä näin ja näin, niin teille tapahtuu kuoleman jälkeen noin ja noin. Kuolemanjälkeisen elämän selvittely on kuitenkin sivuilmiö Jeesuksen opetuksissa. Se on Opettajan ja oppilaitten välistä tilanneselvittelyä. Muille ihmisille hän opetti elämisen taitoa näkyväisessä maailmassa.

Pekka Ervastin opetuksia olemme tottuneet nimitämään Isän uskonnoksi. Hän selittää maailman eri uskontoja kaivaen niistä esille niiden parhaat jalokivet. Hän näyttää, mitä on Jeesus Kristuksen opetus. Mutta pohjimmaisena kuultaa hänen kaikissa opetuksissaan kuoleman voittaminen. Hän sanoo, että ihmisten syvin ja okkultisin tehtävä on rakentaa itselleen ruumis, joka ei kuole. Ja me ymmärrämme, kun tarkemmin ajattelemme ihmisen elämää, kun ajattelemme sitä kristosofisen ja teosofisen elämänymmärryksen valossa, ettei kuolemanjälkeisen elämän mystério tule lopullisesti ratkaistuksi siten kuin vanhan liiton vihitty uskoi. Ihminen on jälleensyntyvä olento. Me synnymme tänne uudelleen ja uudelleen ja jokainen uusi persoonallisuus-

temme on tietämätön. Jokainen lapsi on tietämätön ihminen, hän ei muista mitään entisistä elämistään. Kaikki vanha tieto on kadonnut jonnekin unohduksen yöhön. Tämä seikka sanoo, ettei kuolemanjälkeinen elämä ole tullut pohjia myöten ratkaistuksi, ei vanhan liiton tietä kulkien eikä mysterioita läpikäymällä. Samoin, jos elämän tarkoitus on täydellisyys, jos se on siinä, että meidän tulee elää sovussa ja riidattomasti keskenämme, rakastaa toinen toisiamme, niin sittenkin elämä jää kysymysmerkiksi. Mitä merkitystä on kaikilla ponnisteluilla, kun kaikki kuitenkin hukkuu unohduksen yöhön kuolemassa. Meidän täytyy kuolla ja tulla uudelleen ja käydä jälleen läpi samat vaiheet. Edellisiäkin kysymyksiä suurempi on kysymys ihmisen kuolemattomuudesta: Eikö tällä meidän minällämme voi olla pysyvää kotia? Onko mahdollista rakentaa sille asunto, jossa tajunta kestää läpi kuoleman porttien ja uuden syntymän?

Johanneksen Ilmestyskirjassa on eräs kuvaus, jossa puhutaan näistä samoista kysymyksistä, vaikka se tapahtuukin symboolein ja vertauskuvoin. Johannes näki pedon nousevan maasta. Se oli merkillinen peto, se villitsi kaikki ihmiset, kaikki kansat, sukukunnat ja kielet. Siis koko ihmiskunnan. Se sai aikaan kaikenlaisia ihmeitä, jopa otti tulenkin taivaasta. Ja ihmiset olivat aivankuin lumottuja seuraamaan pedon jälkiä. Johannes sanoo, että siinä on viisaus. Jolla on ymmärrystä, laskekoon pedon luvun, sillä se on ihmisen luku ja se luku on 666. Pedon luku on samalla ihmisen luku. Siis peto on ihminen ja suurennettuna tämä ihmiskunta. Ih-

misen sielussa on sekä peto että ihminen. Siitä joh-
tuu se ristiriita, josta edellä puhuimme. Johannes
siis kehottaa: Jolla on ymmärrystä, laskekoon pe-
don luvun, joka on 666. Luvussa esiintyy kolme ker-
taa kuutonen aivankuin kolmena kysymyksenä tai
kolmena koputuksena. Elämä kolkuttaa sielumme
ovelle kolmasti.

Esoteerisessa laskutavassa käytettiin erilaisia
merkkejä numeroitten asemesta. Esim. luku kolme
merkittiin kolmikulmalla, kolmiolla. Mutta se ei tar-
koittanut ainoastaan lukua kolme, vaan riippuen sii-
tä, oliko kolmion yksi kärki ylöspäin vai alaspäin,
oli sillä erilainen merkitys. Jos kolmion kärki oli
alaspäin ja kolmio oli musta, niin se tarkoitti juma-
lallista tajuntaa, joka oli laskeutunut aineellisuus-
teen ja saapunut sen syvimpään kohtaan. Tällöin
jumalallinen tajunta on kuin nurinpäin kääntynee-
nä. Sanotaankin, että Saatana on Jumalan nurja
puoli. Jos taas kolmion kärki oli ylöspäin ja kolmio
oli valkoinen, niin se merkitsi sitä, että tajunta on
niin yksilöitynyt, että se alkaa pyrkiä pimennykses-
tään valoa kohti. — Lukua viisi kuvattiin viisikul-
maisella tähdellä. Sekään ei merkinnyt ainoastaan
lukua viisi, vaan se merkitsi myös ihmistä, vihittyä,
sellaista ihmistä, joka oli käynyt läpi mysterioko-
keet. Jos viisikulmion yksi kärki oli ylöspäin, niin se
kuvasi valkoisen tien vihittyä, mutta jos yksi kärki
oli alaspäin, niin se kuvasi vasemman käden tien
vihittyä, noitaa. Samaten kuusikulmio eli kuusikul-
mainen tähti merkitsi ihmistä, ihmisen kuutta prin-
siippiä. Kuusikulmion keskellä oleva piste tarkoitti

aatmaa, joka ei ole varsinainen prinssiippi, vaan Jumala meissä.

Kuusikulmiokaan ei merkinnyt ainoastaan lukua kuusi eikä ainoastaan ihmistä yleisesti. Sen merkitys oli — ja on — syvempi. Kuusikulmio muodostuu kahdesta kolmiosta. Siinä on musta kolmio, jonka kärki on alaspäin ja valkoinen kolmio, jonka kärki on ylöspäin. Kolmiot ovat kietoutuneet toisiinsa. Tällaisena kuusikulmio eli Salomonin sinetti esiintyy mm. teosofisen liikkeen alkuperäisessä sinetissä. Musta kolmio kuvaa Jumalaa nurin käännettynä, se kuvaa saatanallisuutta, sitä petoa, joka on ihmisen sielussa. Valkoinen kolmio, joka on kietoutunut mustan kolmion kanssa yhteen, kuvaa taajunnan pyrkimystä ylöspäin. Ihminen nykyisellä kehitysasteellaan pyrkii ihmisyyttä kohti. Salomonin sinetti eli luku 6 on vertauskuva nykyhetken ristiriitaisesta ihmisestä.

Ihmisen ja pedon luvussa on kolme kuusikulmaista tähteä eli kolme Salomonin sinettiä peräkkäin. Kun siis lasketaan ihmisen ja pedon luku, niin täytyy kolme kertaa ratkaista Salomonin sinetin salaisuus. Kun elämä kolkuttaa kolmasti ihmissielun ovelle kysymyksillään kuolemanjälkeisestä elämästä, elämän tarkoituksesta ja ihmisen kuolemattomuudesta, niin ihmisen on osattava vastata kolmasti ja joka kerta syvenevästi. Vastaukset merkitsevät muutosta ihmissielussa siten, että saatana, peto tulee voitetuksi ja ihmisyyys, Kristus, nousee haudasta. Tällä tavalla kuvailtiin esoteerisesti noita asioita. — Kun pyrkijä meni vanhan liiton mysterioihin,

niin hän oli kuusine prinssiipeineen kuin Salomonin sinetti, kuusikantainen tähti. Mutta kun hän kävi läpi mysterioteenauksen ja voitti näkymättömässä maailmassa pedon sielussaan, niin hänen tietämättömyytensä muuttui tiedoksi ja alimmainen "sakara" hänen tähdessään sulii pois. Musta kolmio vaaleni. Kuusikulmiosta tuli viisikanta, vihityn sinetti. Mutta samalla menetti näkyväinen maailma merkitystään ja näkymätön maailma jäi elämän tarkoitukseksi.

Uuden liiton tiellä nuo kaksi kolmiota saavat nimet synty ja synnittämyys, itsekkyyden ja ihmisen poika. Musta kolmio tulee valkoiseksi eikä menetä alinta kärkeään, sillä Kristus, kuusikulmion keskipiste herää ja tulee ruusuksi. Se lunastaa myös näkyväisen maailman.

Elämme nyt ajankohdassa, jota nimitetään tuomiokaudeksi. Teosofisen metafysiikan valossa tiedämme, että ihmiskunnan nykyinen historiallinen kausi, tämän viidennen juurirodun viides alarotu on taitekohta ylöspäin. Vuosimiljoonia kestänyt kehityskausi, jolloin kehitys on kulkenut alaspäin kohti yhä suurempaa aineellisuutta, on saavuttanut päätepisteensä. Nyt alkaa käänne ylöspäin. Sitä kuvailee Jeesus puhuessaan viimeisestä tuomiosta. Tulee aikavankuin maailmanloppu. Hänen oppilaansa ymmärsivätkin asian niin ja kyselivät Mestariiltaan, koska loppu tulee. Mestari vastasi: Kun te näette kaikkea hävitystä, sotia ja luonnonmullistuksia, niin se on synnytystuskien alkua. Mestari siis huomauttaa, ettei ole kysymyksessä tämän maapallon häviö, vaan

vanhan aikakauden loppu ja uuden aikakauden synnytystuskat. Kristikunta on elänyt siinä odotuksessa, että maailmanloppu tulee. Suuri mullistus hävittää kaiken ja taivaallinen kuningas tulee tuomiolle jakaen ihmiset kahteen osaan, vasemmalle ja oikealle. Mutta Jeesus puhuu uuden ajan synnytystuskista ja sanoo kahtiajaon tapahtuvan tekojen mukaan. Ei sen mukaan, onko meillä ollut joitakin uskomuksia, kuulummeko luterilaiseen, kreikkalais- tai roomalaiskatoliseen tai muuhun kirkkokuntaan, vaan nimenomaan tekojemme mukaan. Kysymys on siitä, miten olemme ottaneet vastaan Kristuksen ja hänen oppilaansa. Sillä mitalla meitä viimeisen tuomion hetkellä mitataan.

Elämä ympärillämme viittaa johonkin perinpohjaiseen muutokseen. Ihmiset ovat aina uskoneet väkivaltaan, siihen on luotettu, sotaan ja miekkaan on turvauduttu. Sodalle ovat runoilijat sepittäneet laulujaan, kaikki ovat sitä ylistäneet. Sota on hurmioittanut, se on ollut pyhä. Mutta nyt on kansojen elämään tullut jotakin ahdistavaa, tuomion tuntua. Niinhän Mestari sanookin, että kansat kutsutaan tuomiolle. Se on nyt tapahtunut. Se näkyy siinä, että kansojen viisaimmat poliitikot näkevät yhä selvemmin sodan turmiollisuuden. He miettivät päänsä ympäri, millä tavalla saataisiin sota maailmasta pois. He ymmärtävät, että jos sota syttyy nykyisen aseistuksen vallitessa, niin se on ihmiskunnan loppu. Sodalla ei ratkaista enää mitään. On tullut päätepiste sille elämänymmärrykselle, että sota ja väkivalta on kaikkivoipa. Näemme tästä, että tuomio on jo

tapahtunut. Ja kun kristikunta uskoo sitä maailmanlopuksi, niin se on totta, se on vanhan maailman loppu, mutta samalla uuden maailman alku. Me elämme nyt maailmanlopun jälkeistä elämää, jolloin on uusia voimia vaikuttamassa. Ja koska maailmanloppu merkitsee kaiken kuolemaa, niin me elämme kuolemanjälkeistä elämää. Se näkyy mm. siinä, että samoin kuin vainaja kuoleman takana on pakotettu astumaan kiirastuleen ja siinä puhdistumaan, niin samoin maailman kansat ovat nyt pakotetut astumaan sellaiseen kiirastuleen, että jos armeijoita ylläpidetään, niin niitä täytyy käyttää, niillä ei ole lepoa. Armeijoita ei voida pitää leikin vuoksi, vaan niillä täytyy sotia. On varustauduttava kilpaa ja siitä seuraa romahdus toisensa jälkeen. Kaikissa kansoissa kuohuu. Värilliset rodut vaativat oikeuksiaan, ne rodut, joita valkoinen rotu on ryöstänyt, piinannut ja kiduttanut. Ne nousevat nyt. Pekka Ervast kerran huomauttikin, että kuinka käy, jos itä nousee ja sen keralla musta etelä. Kuinka käy tämän valkoisen rodun? Nyt on kuin tuomion kellot kaikuisivat valkoisen rodun yllä. Valkoisesta rodusta on kasvanut se helvetti, mikä nykyaikana maan päällä vallitsee. Se on kuolemanjälkeistä elämää näkyväisessä maailmassa. — Ja kun tämän tuomiokauden kannalta ajattelemme noita kolmea kysymystä ja kysymme, mikä kysymys tässä vaiheessa on ensimmäisellä tilalla, niin on sanottava, että se on kysymys kuolemattomuudesta. Sitä symbolisoi se, että ihmiskuntaa uhkaa kuolema. Nyt on elämän arvot ja pyrkimyskohteet arvioitava uudestaan.

Suuri Mestari sanoi: Ensimmäiset tulevat viimeiksi ja viimeiset ensimmäisiksi. Se pitää paikkansa näiden elämän asettamien kysymystenkin suhteen. Asettuessamme **nykyaikaisen** totuudenetsijän kannalle, niin kysymys kuolemattomuudesta asettuu ensimmäiselle tilalle. Ei ole enää tarpeellista, kuten oli vanhan liiton aikana, ryhtyä ensimmäiseksi ratkomaan kuolemanjälkeistä elämää, koska se elämä on, joskin toisessa muodossa, astumassa tähän näkyväiseen maailmaan ja on tässä koettavissa ja sen ansat ovat tässä fyysisissä elämässä voitettavissa. Lisäksi on nyt kaikkien saatavana laaja teosofinen ja kristosofinen kirjallisuus, josta saa melko hyvän kuvan kuolemanjälkeisistäkin asioista. Nyt on tärkeätä selvittää elämän tarkoitus, jotta osattaisiin elää siten kuin elämä itse tahtoo meidän elävän. Ja näihinkin kysymyksiin saamme pätevän ja ainutlaatuisen vastauksen Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan opetuksista.

Ajatelkaamme jälleen nykyajan ihmistä, totuudenetsijää, joka kaikista löydöistään huolimatta ei ole lakannut kysymästä ja etsimästä. Hän löytää vastaukset ja neuvot kysymykseen elämän tarkoituksesta Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan kristosofisesta sanomasta. Vastaus kuuluu: Elä Vuorisaaran neuvojen mukaan. Älä suutu, älä ajatuksissasi-kaan ole epäpuhdas, älä vannu, älä vastusta pahaa, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Hän yrittää näitä neuvoja noudattaa niin hyvin kuin osaa. Mutta aikanaan herää uusia kysymyksiä: Onko minun siis ellettävä itseäni varten? Onko minun kasvatetta-

va itsessäni kaikkia noita hyveitä, jotta minusta tulisi mallikelpoinen ihminen? Pitääkö minun kuluttaa kaikki aikani näin, enkö voisi myöskin jotakin tehdä Mestarin sanoman puolesta? Onko asia niin, että minun täytyy ensin kasvaa Vuorisaarnan käskyjen mukaiseksi ihmiseksi ja sitten vasta voin ryhtyä työhön? Olivatko Jeesuksen oppilaat tässä suhteessa valmiita, kun Mestari lähetti heidät maailmaan opettamaan toisia?

Näihin kysymyksiin vastaa Pekka Ervast kehoittamalla rukoilemaan: O t a I s ä m i n u t p a l v e l i j a k s e s i t ä l l a i s e n a k u i n o l e n . Mehän olemme heikkoja ja vajavaisia, siis sellaisina saamme ryhtyä työhön Mestarin sanoman puolesta. Ja kokemus opettaa P. E:n opetusten lisäksi, että kun jotakin löydämme henkisessä merkityksessä, niin sitä on heti jaettava toisille. Jos säilytämme löytömmme itsellemme, niin emme edisty Vuorisaarnan seuraamisessakaan.

Työ Mestarin työsaralla on kuoleman voittamista. Työ tapahtuu tekojen fyysillisessä maailmassa, siinä on ruumis mukana. Työssä on vaivaa ja iloa rinnakkain, työntekijä saa kokea vastustusta. Mutta on myöskin iloa, sillä hän voi saada todellisia ystäviä. Ystävyys siinä syvässä merkityksessä kuin Mestari sanoo: ”Siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, että teillä on rakkaus keskuudessanne”, rakentaa iankaikkista kuolematonta ruumista. Se rakentuu toisten rakastavista ajatuksista, tunteista ja hyvästä tahdosta. Näin siksi, koska ihmisen kuolematomuus on tarkoitettu yksinomaan toisia varten. Ei

ole sitä peiliä maailmankaikkeudessa, opettaa Pekka Ervast, josta voisimme katsella oman kuolemattoman ruumiimme ihanuutta. Se on olemassa vain toisia varten. Ja kuitenkin sen rakentaminen on ihmisen varsinainen okkultinen tehtävä. Henkistä työtä tehden herää vähitellen rakkaus yhä useammassa ihmisessä ja rakkaus nostaa nuo kaikki ihmiset kuolemattomuuteen. He oppivat rakastamaan Mestarin sanomaa ja rakkaus vie heidätkin Mestarin työkentälle. Siksi koko ihmiskunnan pelastus on henkisessä työssä ja J. R. Hannulalla oli tapana sanoakin, että varsinainen henkinen elämä alkaa tahdosta. Sitä työtä tehdessä on jatkuvasti oikaistava itseään Vuorisaarnan käskyjen henkeen, sillä henkinen työ ei onnistu, ellei se tapahdu Vuorisaarnan mukaan.

Kun elämän asettama kysymys ihmisen kuolematomuudesta johtaa etsijän Mestarin työsaralle, niin hänelle selviää vähitellen, että hän on nyt vasta oikealla tavalla ratkaisemassa myöskin elämän tarkoitusta. Sillä elämän tarkoitus on kyllä täydellisyys, mutta sitä täydellisyyttä lähestytään vain toisia palvelemalla, työskentelemällä henkisen elämän puolesta, tekemällä pienillä kyvyillään sitä samaa työtä, jota Mestariikin tekee. Samalla hän antaa lopullisen vastauksen myöskin kysymykseen kuolemanjälkeisestä elämästä. Se kuolemanjälkeinen elämä, jota vainajat kokevat tuonelassa, osoittautuikin vain vertauskuvaksi. Sen todellisuus on ohimenevää ja ajassa haihtuvaa. Todellinen kuolemanjälkeinen elämä on siinä, kun maapallo astuu kirkastuksen tielle ja ihmiskunta siinä mukana. Se on planetaarista kuo-

lemanjälkeistä elämää. Kun vainaja taivastilansa päätyttyä löytää Jumalansa, niin hänen täytyy samalla löydöstään luopua ja syntyä uudelleen maailmaan. Mutta kun ihminen kulkee kirkastuksen tietä Jumalan yhteyteen, niin se yhteys pysyy. Sillä tiellä tulee pedon ja ihmisen luku 666 lopullisesti ratkaisuksi, sillä peto, demooni eli saatana alistuu palvelemaan Jumalaa uhraten sekin voimansa henkiseen työhön. Saatanankin pelastus on Kristuksessa. Mutta ihminen ei voi auttaa saatanaa pelastukseen, ennen kuin hän Kristuksen avulla lakkaa pahaa vastaan taistelemasta, pahaa vastustamasta. Siksi pahan vastustamattomuus on henkisen elämän kulmakivi ja samalla uhrikivi. Siihen kiveen ankkuroituen hänen kuusikulmionsa, hänen prinsippiinsä muodostuu maljaksi, josta rakkauden ruusut kohoavat eläväksi liekiksi muuttuneina.

PARATIISI ja FYYSILLINEN RUUMIS

Idän kansojen elämänkatsomusta voimme nimitää spiritualistiseksi, länsimaitten elämänkatsomuksen ollessa materialismiin taipuvainen. Idän kansojen sivistys on vanhempaa, siellä on paljon pohdittu olemassaolon arvoituksia ja ymmärretty, että tämä fyysillinen maailma ja elämä täällä aineessa on vähemmän arvokasta. Sen sijaan näkymätön maailma on todellisempaa ja pyrkimys olemassaolon syntyjen syvien tutkimiseen elämän varsinainen tarkoitus. Fyysillinen maailma on jotakin toisarvoista. Idässä on harrastettu paljon yliaistillisten asioiden tutkimista, mm. on tutkittu ihmisen rakennetta. Tiedetään, ettei ihminen ole ainoastaan koostuma fyysisistä aineista, vaan meissä on myös näkymätön puoli, jonka tunnemme sielunelämänä. Lisäksi meissä on ”osa” Jumalasta. Jumala on kaikkialla. Maailmankaikkeus lukemattomine tähtijärjestelmineen on vuodatus tuntemattomasta jumaluudesta, kaiken takana on se tuntematon syy, josta kaikki on lähtöisin. Koska ihminenkin on samasta alkulähteestä kotoisin, ei ihminen voi olla Jumalan ulkopuolella. Kaiken täytyy sisältyä samaan tuntemattomaan. Ja

koska fyysillinen ruumis osoittautuu kuolevaiseksi tilapäisilmioksi, niin sitä ei aina lueta perin piippien joukkoon.

Länsimailla ajatellaan toisin, täällä uskotaan aineen kaikkivaltiuteen. Fyysillinen maailma ja fyysillinen ruumis viisine aisteineen on ainoa todellisuus. Näkymätön maailma ja elämä kuoleman jälkeen on mielikuvituksen tuotetta, niistä ei ole todellista tietoa eikä varmuutta. Näin ymmärrämme täällä länsimailla, joskin näemme samalla spiritualisminkin viivahduksen kirkollis-uskonnollisessa elämäntapajärjestyksessä. Puhutaanhan siinä Jumalasta ja viitataan kuolemantakaiseen elämään, vaikka kuvaukset ikuisesta autuudesta ja ikuisesta kadotuksesta ovatkin perin hataria. Emme saa täyttä selvyyttä siitä, onko ikuinen autuus tai ikuinen kadotus koettavissa näkymättömässä vai näkyväisessä maailmassa. Puhutaanhan ruumiin ylösnousemisesta, mikä viittaa fyysilliseen tapahtumaan. Tähän käsitteiden sekavuuteen sisältyy lisäksi jotakin, joka on vierasta tälle toivottomuutta huokuvalla uskonnolle. Se on eräänlainen tulevaisuuden toivo. Vaikka ihminen on synnissä siinnyt ja syntynyt ja on perisynnin johdosta tuomittu iankaikkiseen kadotukseen, josta hän voi ehkä pelastua uskomalla Golgatan vereen, niin toivona on tuhatvuotisen valtakunnan odotus. Se on vierasta tuolle synkälle elämäntapajärjestykselle. Kuitenkin ihmisten sieluista purkautuu vaatimus, että elämässä täytyisi olla jotakin kestäväää. On järjetöntä ajatella että elämä päättyy tarkoituksettomuuteen. Sama näkemys sisältyy materialistiseenkin

elämänymmärrykseen. Uskotaan kehitykseen. Uskotaan, että vaikka ihmiskunta nykyisellään vielä on eläimellinen, niin ehkä joskus tulevaisuudessa kehityksen jatkuessa tilanne muuttuu ja ihminen kehittyy enemmän inhimilliseksi. Silloin elämäkin maan päällä muuttuu paratiisillisemmaksi. Täten näihin kumpaankin elämänkatsomukseen sisältyy hatara toivo jostakin paremmasta. Se purkautuu esiin ihmisen sielusta, sillä ihminen ei jaksaa ymmärtää elämää järjettömästi. Sisäisistä maailmoista purkautuu sellainen kaipaus ja huuto, että elämässä täytyisi olla jotakin pysyväistä, ikuista, kestävää. Se on iankaikkisen elämän kaipausta.

Entä mihin tuo kaipaus nojautuu? Teosofisen elämänymmärryksen valossa ymmärrämme, ettei ihminen ole kuolematon. Synnymme maailmaan tietämättä miksi. Aikanaan tulee kuolema ja vaikka elämä kuoleman jälkeen jatkuukin, niin sekin loppuu aikanaan. Se minä, joka syntyy uudelleen lapsena maailmaan, ei tiedä ennen eläneensä. On kuin kaikki haihtuisi tyhjiin, sillä kuolema nielee kuvitelmatkin ikuisesta, kestävästä. Myöskin maailman kansojen sotainen tila kaataa kuvitelmat. Sota uhkaa niellä kaiken. Mitä merkitystä on kehityksellä, jos ihmiskunnan elämä päättyy yhteistuhon? Entä onko tällöin perustaa tuhatvuotiselle valtakunnalle? Tämän julman tosiasian edessä näyttää sammuvan kaikki toivo, yksinpä usko jälleensyntymisen kautta tapahtuvaan kehitykseenkin, sillä syntymisemme maailmaan on synnyttäjäistä riippuvainen. Ja kuitenkin ihmisten sieluissa on ikuisen elämän toivo. Siksi meidän

tulee teosofis-kristosofisen elämänymmärryksen valossa tarkastella, mihin se nojautuu ja mitä merkitsee käsite ikuinen elämä. Onko se vain jokin "hengellinen" käsite, josta voidaan ajatella mitä vain, vai onko se jotakin todellista. Voimme tutkia Vanhan Testamentin paratiisin tarua. Senhän jokainen tunnemme. Siinä kerrotaan Jumalan luoneen ihmisen maan tomusta ja puhaltaneen elämähengen häneen, joten ihminen tuli eläväksi sieluksi. Sitten ihminen kaksintui, tuli mies ja nainen. Herra istutti paratiisin puutarhan hyvän- ja pahantiedon puineen ja kielsi syömästä hyvän- ja pahantiedon puusta. Mutta käärme käski siitä syömään ja ihminen söi ja lankesi syntiin. Sen seurauksena ihmisen tuli tuskalla synnyttää ja kuolemalla kuoleman.

Kirjaimellisesti tulkittuna tämä on lapsellista tarua. Emme voi uskoa ihmisen syntyä noin yksivivaiseksi. Kuitenkin pyhiin taruihin sisältyy totuutta siten, että ne ovat kaikkua ihmiskunnan historiaa. Joku viisas ihminen on tyypistänyt historialliset tosiseikat taruksi ja tahallisesti tehnyt niistä hie-man järjenvastaisen esityksen, jotta lukijat kiinnostuisivat ponnistamaan älyään. Ponnistuksen avulla he valistuvat ja kehittyvät. Emme saa mitään ilmaiseksi, kaikki on työn takana, viisastuminenkin. Täytyy tehdä työtä, jotta järki ja ymmärrys valistuisivat. Tältä kannalta saatamme ymmärtää paratiisitaruakin.

Paratiisitarussa tulee esiin ajatus lankeemuksesta. Sana l a n k e e m u s sisältää ajatuksen nousemisesta. On suistuttu sivuun viitoitetulta tieltä,

mutta sille voidaan palata takaisin. Jos ihmiskunnan tila olisi suora seuraus ”jumalallisen suunnitelman” toteutumisesta, ei voitaisi puhua langenneesta ihmiskunnasta. Mutta kun puhutaan lankeemuksesta, niin viitataan siihen, että on tapahtunut jokin erehdys, joka on korjattava. Niin ikään langennut ihmispari ajettiin ulos paratiisista ja Herra pani enkelinsä vartioimaan paratiisin porttia. Vaikka siis ihmispari ajettiin paratiisista ulos, niin paratiisi jäi. Kadotettu paratiisi olisi siis voitettava takaisin. Entä mikä lankeemuksen aiheutti? Se johtui kuuntelemisesta ja syömisestä. Paratiisissa esiintyi kaksi opettajaa, Herra ja käärme. Herra kielsi syömistä hyvän- ja pahantiedon puusta ja käärme kehotti. Ihminen kuunteli käärmeen ääntä, söi hyvän- ja pahantiedon puusta ja lankesi. Lankeemuksesta nouseminen, kadotetun paratiisin takaisinvoittaminen tapahtuu luonnollisesti samoin. Sekin alkaa kuuntelemisesta, kuten lankeemuskin. On kuunneltava Herran ääntä ja kieltäydyttävä käärmettä kuuntelemasta. Niin ikään pitää syödä elämänpuusta eikä hyvän- ja pahantiedon puusta.

Fyysillinen ruumis asetetaan paratiisin tarussa erikoiseen asemaan, se on melkein sama kuin ihminen. Niinpä ihminen luotiin maan tomusta, sanoo jehovistinen luomiskertomus. Se sanoo ihmistä fyysilliseksi ruumiiksi. Syntiinlankeemuksen jälkeen Herra sanoi: Maasta olet sinä tullut ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman. Mutta edellisiin ajatuksiin liitettyä siihen sisältyy lupaus: Kun nouset lankeemuksesta ja valloitat takaisin kadotetun paratii-

sin kuuntelemalla Herran ääntä ja syömällä elämänpuusta, niin voitat ruumiin salaisuuden, kuoleman. Tämä karkea fyysillinen aine sisältää joitakin salaisuuksia, joiden perille voit päästä ainoastaan fyysillisen ruumiin avulla, siinä asuessasi. Näin on johdonmukaista ajatella paratiisin tarua ja niitä seikoja, joita siinä esitetään.

Tutkikaamme ihmisen rakennetta okkultisesta näkökulmasta. Meillä on tämän fyysillisen ruumiin lisäksi myös näkymättömiä käyttövälineitä. Niistä olemme tietoisia siten, että meillä on ajatus-, tunne- ja tahtoelämä sekä kaikenlaisia haluja ja pyyiteitä. Meissä on näkymättömiä voimia, vaikka emme osaaakaan niitä eritellä. Okkultinen tietous paljastaa ne näkymättömiksi verhoiksi, jotka tunteitten ja ajatuksien mukana liikahtelevat. Mutta samalla olemme kotoisin Jumalasta. Jumalyhteyttämme on kuvattu monella tavalla. Tajuntamme liikkuu tässä kolmiulottuvaisessa maailmassa, joten meidän on vaikea käsittää mitään muuten kuin kuvina. Siksi on sanottu, että olemme kipinöitä jumalallisesta tullesta tai että olemme joitakin tähtiä maailmankaikkeudessa, pohjattomasta jumaluudesta singonneita jumaltajuntoja. Jumalkipinää on nimitetty monaadiksi.

Kun Logos aikojen aamuna on vuodattanut ulos monaadeja, niin monaadi ei ole yksin, vaan kaksi yhdessä. H. P. B:kin huomauttaa ”Salaisessa Opissa” puhuessaan monaadista, että siinä on kaksi yhdessä, selittämättä asiaa tarkemmin. Mutta ”kaksi yhdessä” merkitsee sitä, että monaadissa on kät-

kettynä ilmenemisen mahdollisuus. Se on aivan kuin aineellinen puoli siinä jumalkipinässä. Koska sitäkin täytyy jotenkin kuvata, niin Pekka Ervast nimittää sitä henkiseksi atomiksi. Se on monaadin yhteydessä oleva aineellisuuden alkuitu, monaadin puku, muodollisen täydellisyyden ihanne, Logoksen aate ihmisyydestä, Kristus.

Emme nyt puutu ihmisen näkymättömiin periaatteisiin, vaan tarkastelemme tätä fyysillistä ruumista. Tässä on kiinteä aine järein ja kouriintuntuvin, mutta tässä on myöskin nestemäistä ja kaasumaista ainetta. Niiden lisäksi ruumiimme sisältää tulta, sillä se on elävä ja lämmin. Siinä vaikuttaa eräs fyysillinen aine, jota on nimitetty lämpöetteriksi. Se saa aikaan sen, että ruumis pysyy elossa, koska siinä tapahtuu jatkuva palamisilmiö. Lisäksi meillä on aistit: näkö, kuulo, tunto, haju ja maku. Niidenkin takana on eetterinen voima, aisti- eli valoeetteri. Siten meillä on sukupuolivoima, jonka aiheuttajana on fyysillinen eetterivoima. Neljäs eetteri on salaperäinen muisti, joka tallettaa havaintomme ja kokemuksemme. Kaikki nämä voimat ja elementit ovat tässä fyysillisessä ruumiissamme; siis ne ovat kaikki yhdessä. Mutta kun tulee kuolema, niin keskimäinen eli lämpöetteri, joka pitää fyysillisen ruumiin elossa, erkanee, ja silloin fyysillinen ruumis menee kahtia. Karkeampi osa alkaa maata, ja eetterinen haamuruumis alkaa hajota. Siten tämä fyysillis-eetterinen ruumis on sekä yksi että kaksi. Se elää ja toimii yhtenä kokonaisuutena, vaikka siinä on kemiallis-fyysillinen ja eetteris-fyysillinen puoli.

Fyysillinen ruumiimme on kuva ja vastaavaisuus monadista ja henkisestä atomista. Kiinteä ruumiimme on monadin heijastus, loiste ja eetteriruumis on henkisen atomin vastaavaisuus. Samoin kuin fyysillinen ruumis ja eetteriruumis ovat yksi kokonaisuus, mutta voivat myöskin olla kaksi, niin samoin jumalkipinä ja henkinen atomi ovat sekä yksi että kaksi.

Entä mihin perustuu kuolemattomuus? Se perustuu siihen, että monadi, jumalkipinä saa vaikutusvaltaa kiinteässä ruumiissamme siten, että ruumiimme, joka on ollut persoonallisen, itsekkään minämme orja, vapautuu orjuudesta ja antautuu Isän tahdon välikappaleeksi. Persoonallisuuden orjana ollen ruumis on alistettu käymään sotia, vuodattamaan verta ja toimimaan elämän pyhiä lakeja vastaan. Kaikesta tällaisesta sen tulee vapautua ja silloin monadi saa vaikutusvaltaa fyysillisessä ruumiissa. Mutta monadin vaikutusvalta ei kestä, koska fyysillinen ruumis kuolee aikanaan, ellei fyysillisyyteen tule jotakin kuolematonta. Kun on kysymys Isän tahdon toteuttamisesta maan päällä, niin se on katkeamatonta työtä, sen tulee jatkua iankaikkisesti. Isän tahdon toteuttaminen ei koskaan lopu. Siksi meihin täytyy kasvaa sellaista, joka kestää kuoleman porttien läpi. Ja kuolemattomuus on sitä, että henkisestä atomista tulee eetteriruumiiseemme se voimatekijä, joka muuttaa eetteriruumiin kuolemattomaksi. Henkinen atomi on kuolematoman kauneuden, muodollisen täydellisyyden perikuva ja eetteriruumiimme tulee ilmentää henkisen atomin kirkkautta ja täydellisyyt-

tä. Siitä puhuu Paavalikin sanoessaan, että aineellisuudessa kylvetään ja herätetään henkinen ruumis. Kristikunta ei ole tätä ymmärtänyt, mutta meidän täytyy oppia ymmärtämään näitäkin salaisuuksia. Kuolemattomuus perustuu siihen, että Jumalan poika, monaadi, ja sen yhteydessä oleva muodon kau-neuden perikuva, henkinen atomi, jota on nimitetty mm. auriseksi munaksi, saisi hallintaansa ruumiimme niin, että eetteriruumiistamme kasvaisi se kirjastettu ruumis, josta Pekka Ervast usein puhui. Hän opettaa, että Jeesus esikoisena muiden edellä rakensi sellaisen ruumiin.

Herää siis kysymys, miten me tavalliset kuolevaiset sellaiseen työhön kykenemme? Mikä on se salaisuus, joka on kaivettava esiin ruumiin kätköistä? Ruumiimme on aineen jalostuma, siinä asuessamme on sen aineellisuus tahtomme hallittavissa.

Kivikunta on erikoinen toisiin luonnonvaltakuntiin rinnastettuna. Tajunta nukkuu siinä syvässä horroksessa, se vaikuttaa täysin kuolleelta. Kuitenkin se antaa elämän koko muulle luonnolle. Kivikunnasta on lähtöisin kaikki se ravinto, jota muut luonnonvaltakunnat käyttävät. Kivikunta kannattaa koko olemassaoloa fyysillisessä maailmassa ja kuitenkin se on kaikkein passiivisin luonnonvaltakunta. Ihmiset ja eläimet taistelevat ja taistelijan oireita tapaamme kasvikkunnassakin, mutta kivikunta on näennäisesti toimeton. Se on ruumistunut pahan vastustamattomuus. Ja koska fyysillinen ruumiimme on kivikunnan jalostuma, niin voimme ymmärtää, että pahan vastustamattomuus sisältyy salai-

suutena ruumiiseemme. Se salaisuus on niin syvä, ettemme pääse kokemusperäiseen tietoon siitä muulla tavalla kuin elämällä fyysillisessä ruumiissa. Fyysillisen elämän antamien kokemusten avulla opimme elämään pahan vastustamattomuuden elämää. Emme opi pahan vastustamattomuutta unielämässä, emme saa siihen otetta astraaliruumiin avulla. Vain fyysillinen maailma sitä opettaa ja kiinteään ruumiin avulla saamme siitä kokemusta. Ruumiimme ei tee pahaa omasta aloitteestaan, vaikka se tottelee, kun sieluina sitä käskemme. Mutta kun kuuntelemme ruumiimme ääntä, sen passiivisuutta pahaan nähden, emmekä pakota sitä menettelemään sen omaa viisautta vastaan, niin sen kaksoispuoli, eetteriruuminis alkaa hieman loistaa. Se alkaa elää uutta elämää, sillä henkinen atomi valaisee sitä. Sitä tarkoitetaan, kun sanotaan, että meidän pitää tulla kiviksi Jumalan temppeliin tai temppelin kulmakiviksi. Näin on viitattu siihen, että kiveen, tuohon kaikkein passiivimpaan elementtiin, joka kuitenkin kannattaa kaiken muun luonnon, sisältyy salaisuus: älä vastusta sitä, joka on paha; ole passiivinen pahaan nähden, mutta hyvään nähden aktiivinen, kestävä ja luja. Näin elämällä eetteriruumiimme alkaa kasvaa siksi kirkastusruumiiksi, ylösnousemusruumiiksi, johon kuolema ei koske.

Tarkastelemme vielä tätä fyysillistä ruumista, sen kehitystä ja kasvua. Teosofia opettaa, että fyysillisen ruumiimme siemen laskettiin kehityksen virtaan tämän maapallon ensimmäisessä luomispäivässä. Se edusti silloin kivikuntaa. Se on kulkenut

läpi kolme luomispäivää ja on nyt fyysillisenä ruumiinamme.

Ruumiissamme on luusto, joka on lähinnä kivikuntaa. Luusto on lihan peittämä, mutta se tulee näkyviin sarveismuodostumina käsien ja varpaitten kynsinä, sekä hampaina. Näin luonto aivankuin viittaa meille, että ajatelkaa, koettakaa miettiä, miksi luusto pyrkii näkymään ulospäin. Onhan luuranko ymmärretty kuoleman symboliksi, eikä sen näkyminen ole tekemisissä kuolemanvoittamisen kanssa? Ja kun tutkimme viisaitten opetuksia niin huomaamme siihen viitteitä. Jeesus sanoo: Seuratkaa minua. Käveleminen merkitsee tiellä kulkemista, kädet ovat tekemisessä työnteen kanssa, hampaat ovat syömistä varten. — Kun siis etsitään tietä kadotettuun paratiisiin, niin tielle astuminen tapahtuu kuuntelemisen avulla. On luovuttava kuuntelemasta käärmeeen ääntä ja kuunneltava Herran ääntä. Käärmeeseen viisaus esiintyy ns. tämän maailman viisautena, se esiintyy diplomatiana, oveluutena, juonitteluna, jolla ihmistä yritetään taivuttaa väkivaltaan, sotaan, murhaan, hävittämiseen. Se on lohikäärmeen viisautta ja se kaikuu kaikkialla. Se kaikuu niin kristillisissä kuin ei-kristillisissäkin maissa. Yhteiskuntamme ovat rakennetut siten, että käärmeeen viisaus on niissä johdossa. Mutta uskonnoissa kuuluu Herran ääni. Ne julistavat sitä tietä, jota ihmiskunnan pitäisi kulkea. Ne viittovat tietä elämänpuulle. Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan opetukset näyttävät kaikkein selvimmin tietä elämänpuulle, kadotettuun paratiisiin. P. E:n uudelleen järjestä-

mässä Vuorisaarnassa esiintyy kaikkein syvimmin ja täydellisimmin Isän tahto, joka on meidän henkemme, jumalallisen kipinämme tahto. Sitä meidän tulee kuunnella ja sitten lähteä seuraamaan Mestaria. Silloin olemme tekemisissä jalkojemme kanssa. Varpaittemme kynnet opettavat, että Mestaria seuraamalla kuolema tulee voitetuksi. Ei pelkkä kuunteleminen riitä, se ei vielä tee meistä oikeita ihmisiä. Mutta kun olemme kuunnelleet ja ottaneet oppia viisaitten opetuksista ja sitten pyrimme sille tielle, jota Mestaritkin ovat kulkeneet, niin kuolema tulee alustavasti voitetuksi. Sanoihan Mestari, että oppilas saa tyytyä siihen kohtaloon, joka Mestarillakin on ollut. Ei ole oikein, että palvelijalle kävisi paremmin kuin hänen isännälleen. Mutta aikanaan huomaamme, että vaikka olemme kuunnelleet kristosofista elämänymmärrystä ja sitä ymmärrämekin ja sitten yrittäneet seurata annettua opetusta, niin ei sekään vielä riitä, vaan meidän tulee oppia tekemään sitä työtä, jota Mestarikin tekee. Tälöin tulemme tekemisiin sormien kynsien kanssa. Kuolema pilkistää niistä ja kehottaa henkiseen työhön. Kun teemme työtä, niin siitä tulee se henkinen ruoka, joka ravitsee iankaikkisen ruumiin kasvua. Kuolema pilkistääkin esiin suussamme hampaina. Fyysillinen ruumis elää ravinnosta, mutta Mestari on sanonut, ettei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan tarvitaan myös henkistä ravintoa, joka tulee Mestarin opetuksista. Sitä meidän pitää oppia syömään ja sulattamaan. Siitä ravinnosta fyysillis-eetterinen ruumiimme kasvaa siksi ylös-

nousemusruumiiksi, joka voittaa lopullisesti kuoleman. Näin elämä itse antaa meidän omassa ruumiissamme viitteitä siitä, millä tavalla meidän pitää oppia elämään.

Entä yksinkö vain pyrimme ihmisyyttä kohti ja jätämme muun ihmiskunnan oman onnensa varaan? Ei, sillä kysymys on ihmiskunnan pelastuksesta, kuolemattomuuden laskeutumisesta koko ihmiskuntaan. Siitä antaa P. E. erikoista tietoa. Jumalien neuvostossa on suunniteltu Suomeen syntyväksi Mysterio-opisto. Se olisi kuolemattomuuden siemen kansassa, vastaten ihmisen henkistä atomia. Se olisi Logoksen ilmennys fyysillisessä maailmassa. Kuoleman voittaminen alkaa jossakin kansassa siten, että se kansa tulee kuolemattomaksi. Sellainen saavutus edellyttää, että sen kansan keskellä elää henkinen valiojoukko, jonka toiminnasta ja työstä kasvaa silta näkymättömän ja näkyväisen maailman välille, ainemaailman ja hengenmaailman välille. Se Mysterio-opisto on jo olemassa, vaikka se on toistaiseksi eetterisessä maailmassa, fyysillisen maailman näkymättömällä puolella. Sen avasi Pekka Ervast. Samoin kuin ihmisen eetteriruumiin tulee keran ilmentää Kristuksen kirkkaus, samoin maapallon eetterimaailman tulee ilmentää Logoksen valo. Maapallon kohdalla se valo on jo alkanut loistaa P. E:n avaamasta Hengen Temppelistä, joten kuolemattomuus on istutettu planeettamme auraan. Sieltä säteilee hengen valo tänne karkeaan fyysilliseen maailmaan henkisen valiojoukon kautta ja avulla, pelastukseksi Suomelle ja koko ihmiskunnalle.

YLENTÄKÄÄ IHMISEN POIKA

Evankeliumit kertovat Jeesus Natsarealaisen elämänvaiheista. Hän aloitti opetustyönsä noin kolmenkymmenen vuoden ikäisenä, valitsi itselleen oppilaita ja opetti kansaa. Hän kulki kylästä kylään ja puhui aina kun ihmisiä kerääntyi häntä kuuntelemaan. Kansalle hänen sanotaan puhuneen vertauksilla, mutta oppilailleen hän puhui taivasten valtakunnan salaisuuksia. Hänen tekoihinsakin liittyi opetus, sillä kun hän mm. paranteli sairaita, niin hän huomautti parantuneelle: Älä enää tee syntiä. Hän nuhteli aikansa juutalaisia heidän tekopyhyydestään ja uppiniskaisuudestaan, ja silloin kuuntelijat usein närkästyivät, toisinaan jopa niin, että he poimivat maasta kiviä niillä hänet kivittääkseen. Tällöin Jeesus lymysi kansanjoukkoon välttääkseen tuhonsa. Toisinaan kansa kuunteli häntä aivan haltioissaan ja seurasi tuhatlukuisena perässä, minne hän menikin. Hänen puheensa oli tehokasta ja esimerkkinsä vaikuttavaa. Sitä todistaa mm. kertomus viidentuhannen ihmisen ruokkimisesta. Kansa oli kokoon tunut jonnekin autioon paikkaan Jeesusta kuuntelemaan ja kun jo oli myöhäinen ajankohta, niin oppilaat pyysivät Mestaria laskemaan ihmiset luotaan arvellen heidän olevan nälissään. Silloin Jeesus

näytti esimerkin veljeydestä. Hän kehotti oppilaitaan jakamaan heillä olevat viisi leipää ja kaksi kalaa ja antamaan ne lähellä oleville. Esimerkki vaikuttanut. Toisetkin alkoivat jakaa eväitään niille, joilla ei ollut ruokaa mukanaan ja niin kaikki tulivat kylläisiksi, jäipä vielä tähteeksikin kaksitoista täytätä korillista. Tällainen esimerkki oli valtava opetus siitä uudesta elämänymmärryksestä, jota Jeesus oli tullut maailmaan tuomaan. Se oli kerrassaan uutta itsekkäille ihmisille, jotka olivat oppineet ajattelemaan, että rikkaus ja köyhyys on Jumalan asettama eikä ihmisillä ollut oikeutta muuttaa ja tasata sitä, mitä omistivat. Näin henkisesti nostavasti Jeesuksen opetukset vaikuttivat, mutta usein ne herättivät myöskin vihaa ja katkeruutta. Mitä kauemmin hän sai opettaa, sitä kireämmiksi kävivät välit oppineiden ja papiston kanssa. Kolmisen vuotta hän sai elää uhanalaista elämäänsä, kunnes hänet teloitettiin julmalla tavalla, ristiinnaulitsemalla, koska sellainen teloitustapa oli silloin yleinen. Hänet haudattiin maan tavan mukaan ja kerrotaan, että hän nousi kolmantena päivänä ylös kuolleista. ”Pistis Sophia” kertoo lisäksi, että Jeesus opetti oppilaitaan vielä yksitoista vuotta ristiinnaulitsemisensa jälkeen. Hän kuvaili heille niitä suuria muutoksia, joita tapahtui näkymättömässä maailmassa, kun henkivalat olivat Jeesuksessa tulleen suuremman valon edessä pakotetut luopumaan vallastaan. Niin ikään hän kertoi ihmissielun vaelluksista jälleensyntymästä toiseen ja miten hän itse valitsi oppilaansa jo ennen syntymäänsä ja valitsi heille vanhemmat asettaen

oppilaansa syntymään vanhurskaitten ruumiisiin. Tämän jälkiopetuksen avulla oppilaat saivat selvemmän käsityksen Mestarinsa sanomasta.

Kristikunta viettää pitkäperjantaita ja pääsiäisyhyiä Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemisen muistojuhlana. Se on ymmärtänyt, että tärkein tapahtuma Jeesus Natsarealaisen elämäntaipaleella oli hänen kuolemansa. Kristikunta on tahallaan unohtanut Mestarinsa elämän. Joulua tosin vietetään Jeesuksen syntymäjuhlanä, mutta sen merkitys on kantavuutta vailla, sillä syntymää seuraa elämä opetuksineen ja Jeesuksen opetukset ovat olleet kristityille ylivoimaisia toteutettaviksi. Hänen opetuksensa, Vuorisaarna, tähtää perin korkealle. Se tahtoi nostaa ihmiset ylös elämän arkipäiväisyydestä veljeyden ja ihmisrakkauden tasolle ja se on vastoin ihmisten omahyväistä, itsekästä luonnetta. Sen sijaan eripuraisuus, riita ja sapelinkalistelu tangeeraa läheltä ihmissielun omanvoitonpyyntiä, sitä, mikä aiheutti Jeesuksen ristiinnaulitsemisenkin. Se tuntuu kotoiselta, siinä on hurmaavaa sankarillisuutta. Siksi Jeesuksen kuolema on kristityille tärkein tapahtuma. Sitä on ylistetty, sille on veisattu kiitosvirsiä ja tuhannet ovat Jeesuksen veren huumasta juopuneet. Ainakin he uskovat sen human Jeesuksen verestä johtuvaksi.

Golgatan veripelastusoppi on silmiinpistävin piirre kaikissa kristillisissä kirkkokunnissa ja niiden lohkoutumissa. Sen juuret ulottuvat Vanhan Testamentin syntiinlankeemustaruun, jossa kerrotaan Jumalan kironneen ihmissuvun. Mutta kun aika tuli, niin

Jumala lähetti ainoan Poikansa maailmaan, jotta ihmiset saivat teloittaa hänet. Uskomalla Golgatan veriuhuriin ihmiset vapautuvat Jumalan kirouksesta. Tätä teoriaa on puolusteltu ja puolustellaan yhä eräillä Paavalin lauseilla ja vetoamalla mm. Johanneksen evankeliumiin, kirjaimellisesti tulkittuna. Kertooahan Johanneksen evankeliumi ihmisen pojan ylentämisestä. Joh. 3:13—14. sanotaan: ”Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa. Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän”. Joh. 8:28 lisätään: ”Niin Jeesus sanoi heille: ’Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että minä olen se, joka minä olen, ja etten minä itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut’.” Joh. 12:31—32 kuvaus jatkuu: ”Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos. Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni”. Kirjaimellisesti luettuna tällaiset lauseet näyttävät tukevan veripelastusoppia, sillä ymmärtämättömälle lukijalle Ihmisen Pojan maastaylentäminen kuvastuu ristillä riippuvaksi Jeesukseksi. Ja koska Vanha Testamentti kertoo, miten Mooses ripusti vaskesta tehdyn käärmeen puuhun israelilaisten korpivaelluksen aikana, jotta kansa siihen katsoessaan parani käärmeen puremista, niin tietenkin Jeesus rinnasti Mooseksen käärmepuuta omaan ristinpuuhunsa. Mutta on sanottu myös, että kirjain kuolettaa ja henki tekee eläväksi. Kirjaimel-

lisesti ymmärrettynä lause: "Ja kun minut ylenne-
tään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni" mer-
kitsee: Kun Jeesus ripustetaan ristille, niin hän ve-
tää kaikki (kristityt) ristille. Jos ajattelemme kris-
tikunnan tavalla, että kaikki "pakanakansat" ovat
"tämän maailman ruhtinaan" palvoja ja Kristuksen
ääni kuuluu vain kristityille, niin kristityt ovat ris-
tille vedettäviä ja "pakanat" siitä säästyvät. Tuskin
kuitenkaan kukaan kristitty haluaisi seurata Mesta-
riaan ristille.

Lisäksi on huomattava, että edellä mainitut lau-
seet ovat Mestarin **opetusta**. Jos hän olisi tarkoitta-
nut ihmisen pojan ylentämisellä itsensä ristiinnau-
litsemista, niin silloin se merkitsisi opetuksena: ri-
pustakaa minut ristille, suorittakaa teloitus. Hän oli-
si yllyttänyt oppilaitaan ja kansaa rikokseen. Tällai-
nen opetus olisi perinpohjaisessa ristiriidassa hänen
Vuorisaarnassaan antamiensa opetusten kanssa, jois-
sa hän puolustaa tappamattomuutta syventäen sen
suuttumattomuudeksi. Lisäksi hän nuhteli Pietaria-
kin, kun tämä kiivaudessaan Mestariaan puolustaak-
seen tarttui miekkaan: Pistä miekkasi tuppeen, sil-
lä joka miekkaan tarttuu, hän miekkaan hukkuu.
Hänen opetuksensa on suurta rakkauden oppia, mut-
ta kristikunta on sen vuosisatojen kuluessa kääntä-
nyt palvelemaan itsekkyyttään. Jeesus Natsarea-
laisen omat opetukset ihmisyydestä on tuomittu epä-
käytännöllisiksi ja romutettu ja niiden tilalle on
kyhätty keitos, jota meille syötetään kristinuskona.

Uskonnollisen elämän madaltumista ja muotoihin
juuttumista kuvaa sattuvasti itämaalaista perua ole-

va taru pyhästä miehestä, joka oli niin viisas, että ihmiset läheltä ja kaukaa kävivät hänen opetuksiaan kuuntelemassa. Pyhä mies harjoitti joogaa. Hän istui määräaikoina jooga-asennossa ja hänellä oli opilas-palvelija, joka seurasi isäntänsä esimerkkiä. Eräänä päivänä heidän näin mietiskellessään ovi oli jäänyt auki ja huoneeseen tuli talon kissa. Hyväilyjä kaipaavana se tuli pyhän miehen polville, kiipesi hänen olkapäälleen ja alkoi kehrätä. Tämä häiritsi mietiskelyä ja koska kissa poistyyntämisestä huolimatta uusi kiipeämisensä, niin palvelija sitoi kissan kiinni sängynjalkaan kaulastaan ottamallaan sinisellä silkkinauhalla. Ja niin mietiskely jatkui. Mutta avonaisesta ovesta kurkisti joku lähinaapuri pyrkinessään pyhän miehen puheille. Hänkin oli joogi. Hänen huomionsa kiintyi heti kissaan ja samassa välähti hänen aivoissaan ajatus: Kissassa piilee pyhän miehen viisauden salaisuus. Hän kiiruhti kertomaan näkemästään tovereilleen, toisille joogeille, ja pitkän neuvottelun jälkeen he muodostivat joogaryhmän, joka mietiskellessään seurasi tunnontarkasti toverinsa havaintoja pyhästä miehestä ja hänen kissastaan. Jokainen joogi hankki kissan ja pitkän sinistä silkkinauhaa, sillä olihan viisauden saavuttaminen arvokkaista arvokkainta. Aikanaan pyhä mies kuoli ja aikanaan syntyi uudelleen maan päälle. Uudelleen hän etsi totuutta, jumalallista viisautta, löytäen sen alkulähteet. Etsiessään niitä, jotka halusivat kuunnella hänen viisauttaan, hän tapasi jossakin joogin, joka istui jooga-asennossa ja vieressään hänellä oli kissa sängynjalkaan sidottu-

na. Pyhä mies tiedusteli selitystä tähän arvoitukseen, jolloin joogi vastasi: Kaiken viisauden alku piilee kissassa, siihen on mietiskelyssä keskityttävä; sininen silkkinauha lisää taikavoimaa; näin teki pyhä mies monta vuosisataa sitten ja uskon häneen, sillä hän oli erittäin viisas.

Edellä esitetty taru opettaa, miten hengen kuollessa jää jäljelle muoto, hengetön tapa ilman sisältöä. Samoin on käynyt kristinuskon. Kun Mestarin opetukset unohtuivat, niin jäljelle jäi historian kertoma ulkoinen tapahtuma Golgatalla. Siitä muodostui uskonto, jota on koristeltu jumaluusopillisilla selityksillä.

Toistakaamme uudelleen Johannesta: ”Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että minä olen se, joka minä olen, ja etten minä itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut”.

Pekka Ervastin opetusten avulla löydämme selityksen tähänkin lauseeseen. Hän kertoo, että hebrealaisten käyttämä Jumalan nimi ”Jahve” merkitsee sanasta sanaan ”Minä olen” tai ”Minä olen se mikä minä olen”. ”Jahvea” ei saanut lausua ääneen, sillä näin tehdessään lausuja olisi nimittänyt itseään Jumalaksi. Jokainen voi oman henkensä hiljaisuudessa kyllä tunnustaa olevansa Jumalan poika, Jumalasta, mutta sitä ei voinut sanoa toisille. Sen voi sanoa ääneen vain ihminen, joka todella on itsetietoisesti Jumalaan yhtynyt. Näin teki Jeesus. Sanoessaan: ”Minä olen se joka minä olen”, hän sanoi: ”Minä olen Jahve, minä olen Jumala”. Jeesus siis

sanoi: Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, niin silloin te ymmärrätte, että minä olen Jahve, olen Jumala ja etten minä itsestäni tee mitään, vaan puhun sitä, jota Isäni on minulle opettanut. Jeesus tahtoi painaa kansan mieleen, että hän on Isän lähettäjä, että hän on tietoisesti Isän yhteydessä ollen yhtä Isän kanssa. Mutta sitä mysteriota ei voi ymmärtää, ellei ensin ylennä Ihmisen Poikaa. Entä mikä on Ihmisen Poika? Mikä erottaa ihmisen eläimestä? Se on järjen valo. Jeesus nimitti itseään Jahveksi, siis Jumalan Pojaksi, mutta Ihmisen Poika on järki. Ilman järjen heräämistä eli Ihmisen Pojan ylentämistä ei voi ymmärtää Jumalan Poikaa. Jeesusta ei tunnustettu Jumalan Pojaksi, vaan tavalliseksi ihmiseksi, koska sanottiin: Sinähän olet Joosefin poika, kyllä tunnetaan vanhempasi. Siksi häntä ei tunnustettu henkiseksi opettajaksi. Mutta kun olisi ymmärretty, että siinä puhui Isän Jumalan yhteydessä elävä ihminen, niin silloin hänen opetuksilleen olisi annettu niille kuuluva arvo. Jeesuksen puheita olisi kuunneltu ja hänen opetuksiaan noudatettu. Olihan Juudan kansa odottanut Messiastaan, suurta jumalallista sanansaattajaa, ja Jeesuksen puheet tähtäsivät tähän odotukseen todistamalla: Messias on nyt tullut, kuunnelkaa häntä. Minä olen nyt se, mikä minä olen, minä olen Jahve. Ylentäkää järki, irroitakaa se oman uskontonne kahleista, niin te ymmärrätte minua. Teidän järkenne on sidottu kaikenlaisiin muotomenoihin, pesuihin ja paastoihin, almujen jakamiseen ja "syntisten" tuomitsemiseen, se on kiinni maassa, aineessa, mutta kun se ylenne-

tään maasta, niin ymmärrätte mikä on henkistä. Tämä herääminen oli välttämätöntä, sillä uusi uskonto oli tulossa, sen sanansaattaja oli jo tullut. Järjen heräämisestä riippui, tulisiko Juudan kansasta uuden uskonnon kehto, jossa Messiaan sanoma pääsisi roihuamaan.

Jeesus sanoi kerran: Olkaat viisaita niin kuin käärmeet, mutta viattomia kuin kyyhkyset. Hän käytti tuota ikivanhaa kuvakieltä nimittäen viisautta käärmeeksi. Samoin hän sanoi: Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, samoin on Ihmisen Poika ylennettävä. Samoin kuin Mooses nosti vaskikäärmeen puuhun kaikkien ihmisten katseltavaksi, samoin on Juudan kansan nostettava viisaus korkealle, jotta ihmiset sen näkevät ja tunnustavat, että sen kansan keskelle on syntynyt Jumalan Poika, joka tahtoo nostaa kaikki ihmiset luoksensa, — ei ristille, vaan Jumalan yhteyteen. Tähän tehtävään ei Juudan kansa kyennyt, vaikka jumalat niin toivoivat. Se ristiinnaulitsi Messiaansa ja alkukristilliset seurakunnatkin hävisivät, koska ne eivät jaksaneet luopua kansallisista ennakkoluuloistaan. Pekka Ervast sanookin, ettei meillä olisi kristinuskoa ilman Paavalia. Paavali ymmärsi Damaskuskokemuksensa valossa, että ns. pakanatkin ovat ihmisiä ja että hänen Mestarinsa sanoma on julistettu kaikille ihmisille. Paavalin utteran työn avulla kristinuskko pääsi kapaloistaan ja levisi syntymämaansa ulkopuolelle.

Kristus, ihmisyyden perikuva, lähestyi Jeesuksessa ihmiskuntaa niin syvällisesti, että jokainen ihmi-

nen tuli siitä osalliseksi. On siis luonnollista, että niin ainutlaatuisista tapahtumaa valmistettiin perinpohjaisesti. Israelin kansa oli valittu Kristus-inkarnaation vastaanottajaksi, joten israelilaisten usko "valittu kansa"-asemaansa ei ollut tuulesta temmatu. Mutta Vanhan Testamentin kertomukset tuon kansan vaiheista, tavoista ja uskomuksista eivät ole erittäin "jumalallisia". Monet sen kertomukset ovat suorastaan inhottavia. Jumalan nimessä ja hänen käskystään käytiin alituisia sotia, ihmistappo oli aivan yleistä, oveluus ja petos sisältyivät kansan tapoihin. Herää kysymys: Mikä ominaisuus siinä kansassa herätti jumalien toivon, niin että siitä odotettiin Kristuksen vastaanottajaa?

Nyt vuosituhansia jälkeensä osaamme arvostella Juudan kansan erästä ominaisuutta. Vaikka se kansa on hajaantunut ympäri maailmaa, niin se on jaksanut nojautua peräänantamattomasti siihen uskontoon, jonka se on korkeimmaksi uskonnoksi nähnyt. Tämä on sängen merkillinen piirre. Se on tuon kansan veressä oleva kyky. Sellainen ilmiö ei ole sattumaa, vaan se todistaa, että Juudan kansa on yhtä uskontonsa kanssa. Meillä ns. kristityillä uskonto on sunnuntaiharrastelua, eräänlaista ulkoläksyä, jolla ei ole otetta kristittyjen tavalliseen elämään. Juhlamielillä oltaessa saatetaan olla "uskovaisia", mutta se unohtuu heti kun tunnelma lakkaa. Juudan kansalle uskonto on ollut sen koossapitävä ja yhdistävä voima, veren perintö ja sisäinen kyky. Siksi se on säilyttänyt uskontonsa läpi vuosituhansien kaikkien vaikeuksien keskellä.

Siihen kykyyn perustui jumalien toivo. Se tulee esiin myöskin Jeesuksen puheissa. Hänen sanansa: "Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että minä olen se, joka minä olen, ja etten minä itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut", merkitsevät siis: Kun ylennätte järjen itsessänne, niin silloin te ymmärrätte, että minä olen se Messias, jota olette odottaneet, että minä olen Jahve, Jumala; kun te tämän ymmärrätte, niin silloin te kuuntelette opetuksiani ja otatte vastaan uuden uskonnon, jonka julistan; teillä on veren perintönä kyky säilyttää minun sanomani pyhänä ajasta aikaan ja niin minun elämäntyöni tulee kruunatuksi maailmassa ja teidän "valittu kansa"-asemanne tulee todellisuudeksi.

Pekka Ervast opettaa: Elämme samantapaisessa ajassa kuin muinoin Palestiinassa. Olemme täällä Suomessa uuden uskonnon syntysijoilla. Sen uskonnon keskushenkilö oli suomalainen. Suomikin on siis "valittu kansa".

Pinnalta katsoen emme näe kansassamme niin "pyhiä" piirteitä, että niiden nojalla saattaisimme päätellä jotakin kansamme erikoisuudesta ja sopivaisuudesta uuden uskonnon kehdeksi. Olemme tavallinen riitainen kansa, puolueiden rikkirepimä ja aluelajennuksista unelmoiva. Mutta jotakin erikoista täytynee piillä Suomenkin kansan veressä, koska jumalien toivo meihin kohdistui.

Voisimme sanoa, että tämäkin kansa, kuten kaikki kansat, on altis ulkopuolisille vaikutuksille. Niinpä

puoluepoliittinen riitaisuus on muualta tullutta, se on todellisuudessa vierasta kansallemme. Se sotainen hurmioituminenkin, joka nykysuomalaisessa näyttelee huomattavaa osaa, on vierasta vaikutusta, sillä kanteleen soitto värähdyttää syvemmältä suomalaisen sielua kuin tykkien jyrinä. Vieräs vaikutus on eräänlaista pintavärähtelyä, keinotekoista vaahtoa, jonka hiljaisuus helposti vaijentaa. Sen tiesi Pekka Ervast toistaessaan yhä uudelleen, että tämä kansa on tietäjäkansa, laulun ja soiton kansa. Syvällä kansamme sisätajunnassa piilee kyky kestää kaikissa vaikeuksissa. Tuo peräänantamaton kestävyys silloin kun on kysymys oikeudesta, totuudesta, herätti ymmärtääkseni jumalien toivon. Asetettiinhan Suomen kansa kokeelle 1905 suurlakon aikana, jotta tuo salaisuudessa oleva kyky tulisi päivätietoisesti tajuttavaksi. Kansamme läpäisi kokeen, sillä koetuksen hetkellä se uskoi Jumalaan ja elämän näkymättömään johtoon enemmän kuin aseisiin. Se koe osoitti, että kun Suomen kansa viisaan johdon avulla osaa nostaa oman ihmisyytensä maasta ja nähdä itsensä uuden uskonnon kehtona, niin se jak-saa iskostua annettuun ihmisyyden sanomaan ja kantaa sen lippua korkealla.

JOBIN TARINA

Vanhassa Testamentissa kerrotaan Jobista. Hänet kuvataan erittäin menestyväksi, eteväksi liikemieheksi. Jobilla oli paljon omaisuutta, karjaa ja erittäin laaja ystävä- ja sukulaispiiri. Hänen poikansa, joita oli useita, pitivät toisinaan suuria juhlia, kutsuivat niihin ystäviään ja tuttaviaan. Juhlien aikana Job muisti uhrata Herralle ja rukoilla Jumalaa poikiensa puolesta, jotteivät nämä juhlahumussa unohtaisi Jumalaansa.

Job oli mahtavin Idän miehistä. Hän oli erittäin viisas, älykäs. Kun hän meni kaupunkiin, niin kansa kokoontui hänen ympärilleen kuuntelemaan hänen viisauttaan. Erikoisena luonteenpiirteenä mainitaan Jobin oikeamielisyys. Hän ei koskaan tehnyt kenellekään vääryyttä. Hän tiesi sen itse ja sen tiesivät toiset. Job oli ehdottoman rehellinen, oikeamielinen ja hän uskoi elämän oikeuteen, karman lakiin, kuten me sanoisimme. Mitä ihminen kylvää, sitä hän myöskin niittää. Tämä tulee silmiinpistävävä esille Jobin tarinassa. Job oli äärimmäisyyteen asti kunnan kansalainen.

Sitten kerrotaan, että jumalat pitivät kokouksen. He kokoontuinen Adonain eli Herran ympärille neuvottelemaan ja kokouksessa oli mukana myöskin Saatana. Saatanaa ei kuvata sarvipäiseksi hirviöksi, vaan yhdeksi jumalista. Herra kysyi Saatanalta:

Mistäs sinä tulet? Saatana vastasi tulevansa maata kiertämästä. Silloin Herra huomautti, että panitko merkille Jobin. Hän on erikoisen oikeamielinen ihminen, Herraansa kunnioittava. Saatana vastasi, että mikäpä Jobin on Herraa kiittäessä, hänellä kun on kaikki hyvin. Hän on saanut maallista omaisuutta yllin kyllin, mikäpä hänen on ollessa kiitollinen Jumalalle kaikesta siitä hyvästä, mitä hänellä on. Mutta, sanoi Saatana, jos häneltä vietäisiin hänen omaisuutensa, niin hän varmaan kiroaisi Herraansa. Ja niin Herra antoi Saatanalle valtuudet yrittää.

Tämän jälkeen Jobille alkoi tulla kaikenlaisia onnettomuuksia. Vihollinen hyökkäsi hänen karjansa kimppuun, tuli rajuilma, salama iski hänen taloonsa polttaen sen poroksi. Ystävät ja omaiset tulivat surmatuiksi ja niin Job jäi aivan yksin. Mutta Job ei lannistunut. Hän sanoi: Herra antoi ja Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi.

Kun jumalat pitivät uuden kokouksen, niin Herra kysyi jälleen Saatanalta: Oletko pannut merkille Jobin? Hänelle tapahtui, kuten toivoit ja kuitenkin hän on kiitollinen kohtalolleen. Saatana vastasi: nahka nahasta. Jos tarttuaisin hänen nahkaansa, niin kyllä hän varmaan sinut kiroaisi. Taas Herra antoi Saatanalle valtuudet yrittää, mutta kielsi kajoamasta hänen henkeensä. Silloin Job sai ankaran taudin, spitaaloin. Hän tuli paiseita täyteen ja oli aivan kuin helvetissä, istui tuhkassa ja kaapi itseään. Kun hänen ystävänsä kuuluivat Jobin kohtalosta, niin he tulivat häntä puhuttelemaan. On merkille pantavaa, etteivät nämä ystävät osanneet lohduttaa Jo-

bia, he vain moittivat. Hekin kaikki vetosivat karman lakiin ja sanoivat, ettei ihmiselle tapahdu mitään muuta kuin mitä hän on ansainnut. He vain nuhtelivat Jobia ja sanoivat, että vaikka Job itse mielestään oli oikeamielinen ja rehellinen, niin kyllä hänessä oli jokin vika. Hän on tehnyt vääryyttä ja siksi elämä kostaa hänelle, hän saa tekojensa mukaan. Mutta Job kieltää tämän kaiken. Hän tietää itse, ettei hän ole tehnyt väärin ja siksi hän kاپinoi koko elämää vastaan, kiroten syntymäpäivänsäkin. Viimeiseksi puhuu kaikkein nuorin Jobin ystävästä ja hän osaa selittää, että kukaties Jobin omassa sielussa on heikko kohta ja sen vuoksi Herra häntä kasvattaa. Ei tämä nuorinkaan ystävä, joka osoittautuu kaikkein viisaimmaksi, osannut vedota jälleensyntymisoppiin ja selittää, että kukaties nykyinen kohtalo oli seuraus jostakin menneissä ruumistuksissa tapahtuneesta erehdyksestä ja virheestä. Jos hän näin olisi puhunut, niin ehkä Job olisi ymmärtänyt tilanteen. Kuitenkin tämä nuorin ystävä osasi vedota Jobin sisäiseen olemukseen ja antaa viitteitä siihen, että kukaties Jobin sielussa oli jokin heikkous, ylpeys, omanarvontunto, jota Herra tahtoi hänestä karsia pois. Silloin Job alkaa hie-man ymmärtää itseään ja niin Adonai tulee hänen luokseen ja puhuu tuulispäässä Jobille. Herran ja Jobin keskustelussa käy selväksi, että Job rehellisyydestään huolimatta uskoo liikaa itsestään ja luottaa omaan täydellisyyteensä. Siitä Herra nuhtelee Jobia ja lopulta Job kokonaan nöyrtyy. Silloin Herra siunasi Jobin ja hänen elämänsä oli onnelli-

sempi kuin entinen. Hän sai takaisin kaiken omaisuutensa, ystäväpiirinsä, vieläpä uuden perheenkin. Tuollainen palkinto hieman tympäisee lukijaa, sillä siinä kuvastuu räikeästi se vanhatestamentillinen henki, että aineellinen hyvä on ainoa hyvä. Sanoo-han Mooseskin eräessä käskyssään: kunnioita isääsi ja äitiäsi, jotta menestyisit ja eläisit kauan. Isän ja äidin kunnioittaminen tapahtuu palkan vuoksi, menestymisen ja pitkän iän toivossa.

Jobin kirjan sisältö luonnehtii hyvin vanhan liiton elämänymmärrystä. Syyn ja seurauksen lain järkkymätön ankaruus on sen eräs piirre. Karman toiminnassa, mitä kylvätte, sitä niitätte, ei ole mitään armon mahdollisuutta, ei mitään pelastuksen toivoa. Velka on maksettava, olipa velallisella pääomaa mil-lä maksaa tai ei. Pekka Ervast sanookin, että karman johto on ollut Saatanan käsissä ja että Valkoisessa Veljeskunnassa on tehty työtä, jotta karman toiminta saisi inhimillisemmän sävyn. Uuden liiton elämäнкäsityksen mukaan saatammekin jo ymmärtää, että velan maksu on helppoa, jos on pääomaa mistä maksaa. Jos saa aikaa koota pääomaa, niin voi maksaa velkansa ilolla. Tällaista henkeä emme tapaa Jobin kirjassa emmekä yleensä vanhan liiton elämänymmärryksessä.

Lisäksi Jobin kirjassa näkyy vanhan liiton elämäнкäsitys erittäin selvästi siinä, että se päämäärä eli kohde, jota kohti ihminen pyrkii, on perin kaukana. Päämäärä on Herra jylhässä korkeudessa, jonka salaisuutta ei kukaan tunne, mutta joka on antanut itsestään viitteitä profeettojen kautta. Kun

Herra tulee tuulis päässä puhuttelemaan Jobia, niin Job sanoo: Enhän minä Sinua tuntenut, olin vain kuullut Sinusta puhuttavan. Job oli kuullut profeetoilta niitä ohjeita ja neuvoja, joiden mukaan ihmisen pitäisi elää. Niitä Job oli noudattanut. Mutta se täydellisyys, jota kohti ihminen pyrki vanhan liiton elämännäkemyksen valossa, oli kaukana ja sitä kohti pyrittiin syyn ja seurauksen lakia noudattaen. Kun eli hyvin ja oikein, niin siitä tuli sellainen palkka, että nousi hieman toisten ihmisten yläpuolelle. Se tie oli kuin kiipeämistä portaita ylöspäin. Ihminen tiesi itse, että hän nousi toisia ihmisiä ylemmäksi. Hän saattoi ajatella: koska olen näin paljon ponnistanut ja karman lain, syyn ja seurauksen lain, mukaan saavuttanut sellaisia tuloksia, että olen muita viisaampi, niin siksi olen velvollinen toisia opettamaan, heitä nuhtelemaan; velvollisuuteni on olla Jumalan sotatorvi, joka korkeudesta huudan syntisille pienille ihmisille, kuinka epätäydellisiä he ovat. Tällainen elämänyymmärrys sisältyi vanhaan liittoon ja se tulee erittäin selvästi esille Vanhan Testamentin profeettojen kertomuksissa ja kuvauksissa. Profeetat olivat totisia Jumalan sotatorvia, jotka nuhtelivat ihmisiä heidän heikkoudestaan ja mitättömyydestään. He tiesivät kulkeneensa korkealle vanhan liiton tietä persoonallista täydellisyyttä kohti. Tämä on merkille pantava seikka. Ihminen yrittää kulkea kohti sellaista täydellisyyttä, jonka hän täydellisyudeksi näkee ja uskoo.

Kristikunnasta täytyy sanoa, että se elää täysin vanhan liiton elämää. Pappeineen, piispoineen, paa-

veineen, se on asettunut muun ihmiskunnan yläpuolelle ja sieltä käsin jakelee ohjeitaan. Se tapahtuu Mooseksen ankaran ja kiivaan Herran johdolla, joka kymmenissä käskyissäänkin tunnustaa olevansa kiiivas ja kostava Jumala. Virallistuneessa kristikunnassa emme suinkaan elä Jeesus Kristuksen tuomasu uuden liiton elämänymmärryksessä, sillä Jeesuksen elämännäkemyks sanoo: Joka tahtoo sielunsa pelastaa, hän sen kadottaa, mutta joka sielunsa kadottaa minun tähteni, hän sen pelastaa. Tässä on avain, ymmärtääksemme vanhan ja uuden liiton eroa. Nykyaikainen kristillisyyks opettaa pelastamaan sielunsa iankaikkisesta kadotuksesta ikuiseen autuuteen. Tähän pyrittiin myös vanhan liiton tiellä, joskaan ei tunnustettu ikuista helvettiä, koska se on myöhempi keksintö. Ihminen vain tahtoi pelastaa sielunsa kulkemalla persoonallista täydellisyyttä kohti karman lain avulla, elämällä sellaista elämää, josta tuli palkkana tieto ja voima. Paavalikin huomauttaa, ettei hän tee työtä palkan toivossa. Hänellä oli se elämäkäsitys, joka tuli Jeesus Kristuksen kautta.

Vanhan liiton tietä, jota ihminen kulkee karman ohjaamana kaukaista ihannetta kohti, voidaan kuvata sanalla: aika. Aikaa hyväkseen käyttäen he kasvoivat ihmisyyttä kohti. Uuden liiton elämä on toisenlainen. Täydellisyys ei ole kaukainen asia. Täydellisyys on Jumala ja Jumala on meissä, hän on lähellä. Täydellisyys ei ole kaukana oleva persoonallinen olento, jonka kaltaiseksi ihmisen tulee pyrkiä, vaan täydellisyys on itse Jumala, kosmilli-

nen Kristus. Kristosofinen elämänyymmärrys opettaa, että Jumalan tajunnassa oleva ihanne ihmisyydestä, täydellisen ihmisen kuva, on ajan mukana laskeutunut tähän ihmiskuntaan, tullut ihmistä lähelle. Jeesuskin sanoo, että taivasten valtakunta on tullut lähelle. Täydellisyys ei ole nyt kaukana, se on meissä, vaikka me emme vielä ole siinä. Ajatellessamme ihmistä uuden liiton näkökulmasta, on hänen suhteensa elämään tavallaan päinvastainen vanhan liiton näkemykselle. Nyt sanotaan: Astu alas siltä korokkeelta, jolle olet itse itsesi asettanut, tule muitten ihmisten kaltaiseksi, astu toisten ihmisten joukkoon ja kannu toisten kuormia. Yritä auttaa, elä veljenä veljien keskellä. Sillä tavalla voit astua sisälle siihen täydellisyyteen, joka on sinussa itsessäsi. Näin neuvoo uuden liiton elämänyymmärrys. Unohda itsesi, unohda sielusi autuus, älä sen puolesta työskentele. Unohda sielusi Kristuksen tähden, silloin astut sisälle siihen taivasten valtakuntaan, joka on ihmisten keskellä. Näin ollen voidaan sanoa, että uuden liiton elämänyymmärrys on kuin elämistä tilavuudessa, eikä ajassa. Tilavuudessa kaikki ihmiset ovat yhdessä, jokainen on veli veljien joukossa.

Elämme uuden uskonnon alkuvaiheissa, Jumala on entistä syvemmin lähestynyt ihmiskuntaa. Näin ollen kysymme, minne jäivät vanhan ja uuden liiton elämännäkemykset. Kävivätkö ne tarpeettomiksi, kun uusi tuli?

Kristosofisen elämänymmärryksen huipennus on hengen ykseyselämä, jossa aika ja tilavuus ovat mu-

kana ominaisuuksina. Aika eli vanha liitto on mukana näin: Elämä on lakiperäinen, siinä vaikuttaa kehityksen laki sekä syyn ja seurauksen laki. Jokainen niittää kylvöistään. Niin ikään siinä toimii jälleensyntymisen laki. Ymmärrämme tämän, olemme kaikki näiden elämänlakien alaisia. Mutta suhtautumisemme näihin elämänlakeihin ei tarvitse olla nyt sama kuin vanhan liiton aikana. Ei meidän tarvitse nyt ajatella: minä elän sitä varten oikeamielisesti, rehellisesti, että saisin palkakseni persoonallisen täydellisyuden. Toteamme vain, että suuri ihmiskunta kulkee vielä vanhaa tietä, mikäli kulkee. Eivät kaikki kulje vielä millään tiellä. Kuitenkin on niitä, jotka ovat ottaneet täydestä todesta viisauden mestarien ja profeettojen opetukset ja kulkevat askel askeleelta vanhan liiton tietä persoonallista täydellisyyttä kohti. **Tämä tosiasia tunnustetaan**, joten aika eli vanha liitto on mukana tässä uudessa elämänymmärryksessä ominaisuutena. — Uuden liiton elämännäkemyks on mukana ominaisuutena ymmärtäessämme, ettei meidän tule nousta korkeuksiin ja sieltä käsin opettaa toisia Jumalan sotatorvena, vaan meidän tulee elää ihmisinä ihmisten keskellä, tuntea oma vähäpätöisyytemme ja ymmärtää, että täydellisyys on ainoastaan Jumalassa. Siihen meidän tulee päästä sisälle. Meidän tulee olla veljiä keskenämme. Tämä on selviö tässä uudessa elämänymmärryksessä. Mutta keskeisenä oleva hengen ykseys on siinä, että henkinen elämä alkaa nyt tahdosta, kuten Pekka Ervast sanoo. Tahto on tekemisissä käytännön kanssa, työnteon kanssa. Tehtävämme on työsken-

nellä ihmisyyden puolesta. On kysymys ykseystajunnasta, joukko ihmisiä työskentelee yhdessä. Ja päämäärä on valtava: On kysymys maailmanuskonnosta. Maailmanuskonto kätkee itseensä koko ihmiskunnan. Päämäärä on tämän ihmiskunnan nostaminen pimeydestä valoon.

Kun siis ryhdymme tekemään työtä yhdessä, niin miten siinä onnistumme? Ainoastaan henkisen johdon avulla. J. R. Hannula toisti toistamistaan: Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Tämä lyhyt lause on paljon sisältävä. Se merkitsee, että koko ihmiskunta on kutsuttu tulemaan suureksi Temppeleksi, jossa kaikki ihmiset ovat veljiä. Temppeli on työn keskus, siinä tehdään työtä yhteisen päämäärän puolesta Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Tällä tavoin voimme luonnehtia sitä ykseystajuntaa, joka nyt on tullut keskeiseksi. Siinä ovat vanha liitto ja uusi liitto mukana ominaisuuksina, vanha liitto lakisiteisyytenä ja järjestyksenä ja uusi liitto veljesrakkauden koossapitävänä voimana. Mutta varsinainen tehtävämme on työ. Se ei ole vain veljellistä olemista, vaan veljeys toteutuu henkisessä työssä, siinä, että yhteisesti ponnistamme kaiken tarmomme Vuorisaarnan Mestarin, Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan johdolla. Kaikkien ihmisten askeleet johtavat Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan kautta Logokseen. Sitä on nimitetty myös kaidaksi tieksi, se on astumista sisälle Jumalan tajuntaan.

Jobin tarinan lopussa kerrotaan, että Jobille kävi hyvin, kun hän nöyrytyi Herransa edessä. Kaikki ai-neellinen hyvyys tuli uudelleen hänen luokseen. Hän

sai nöyrymisestään aivankuin palkan Jumalalta. Mutta tuollainen kuvailu on enemmänkin vertauskuvaa. Se on ennustus kaukaisesta tulevaisuudesta. Pekka Ervast opettaa, että maapalloa ei ole aiottu ryövärien luolaksi, vaan se on kutsuttu tulemaan paratiisiksi. Kun me ihmiset muutumme, niin ulkoinenkin elämä muuttuu. Siihen tähtää myös Jobin kirjan loppu. Kun Job nöyrtyi ja muuttui itse sisäisesti, niin hänen ulkoinenkin elämänsä muuttui paratiisilliseksi. Jobin kirja on ennustus kaukaisesta tulevaisuudesta, kaukaisesta, sillä Jobin kaltaisia ihmisiä rehellisyydessä ja oikeamielisyydessä tapaamme vielä ani harvoin.

Jobin kirja kertoo myös Saatanan olleen mukana jumalien neuvostossa. Saatamme ymmärtää, että siinä neuvostossa tämän aurinkokunnan planeettojen johtavat henget pitivät yhteistä neuvottelua. Saatana on yksi jumalista, maapallon entinen hallitsija. Kun Saatanalta kysytään: Mistä tulet, niin Saatana sanoo: Tulen **maata** kuljeksimasta. Jumalat tarkastelivat planeettojensa elämää ja henkistä kasvua niissä. — Mutta pyhiä kirjoja voidaan avata useammalla avaimella. Pekka Ervast sanoo, että jumalien neuvosto voi tarkoittaa myös Valkoista Veljeskuntaa, joka on ottanut ohjatakseen ihmiskunnan elämää. Kun Mestarit katselevat maailmaan, niin he näkevät siellä täällä valopilkun. Kun joku ihmisielu pyrkii ihmisyyttä kohti, niin hänen auransa alkaa loistaa. Hänen näkymätön ilmakehänsä saa uutta kuulakkuutta, se alkaa saada hopeanhoitoisen sävyn. Ja silloin Mestarit tietävät, että tuota ihmis-

tä on autettava. Jonkun heistä täytyy lähteä tuon ihmisen luokse. Gautama Buddhasta kerrotaan, että kun hän mietiskellessään tarkasteli maailmaa, niin hän näki jossakin heikon valon loistavan. Silloin hän lähetti jonkun oppilaistaan tuon ihmisen luokse ja antoi tämän oppilaansa holhottavaksi. Jobin tarinaa selostaessaan Pekka Ervast kertoo, että joku Valkoisen Veljeskunnan Mestari lähtee job-sielua ohjailemaan. Tarkastellessaan hän huomaa, että tuon ihmisen sielussa on jokin vika, joka estää häntä tulemasta valoon. Siellä on kuin jokin paise, joka pitäisi puhkaista, esim. omanarvontunto. Hän on ylpeä itsestään, oikeamielisyydestään. Tällainen vika tulee esille myöskin Jobissa. Job tiesi itse olevansa oikeassa, hän oli varma itsestään. Kun Mestari näkee, että tuo itsevarmuus, tuo ylpeys, kopeus, omanarvontunto, on se este, joka estää tuota ihmistä tulemasta valoon, niin hän katselee tuon ihmisen karmaa, hänen menneisyyttään, jossa on omanarvontunnon syntymisen syy. Hän antaa tuon ihmisen karman puhjeta. Job — ihminen joutuu sellaiseen tilanteeseen, että hänen omanarvontuntoaan poljetaan. On niin kuin joku astuisi hänen varpailleen ja se on tuskallista. Job — ihminen yrittää kaikkensa, jotta hän saisi tunnustusta maailmassa, mutta ei onnistu. Joku häntä parjaa, kadehtii ja pettää ja saalistaa hänen kunniansa itselleen. Kun ihminen aikansa elää tuollaisessa helvetissä, niin hän itsekkin tajuaa, että omahyväisyydestä pitää oppia luopumaan. Hän tajuaa olevansa aivan tavallinen ihminen ihmisten joukossa. Tällä tavoin ihmisen täytyy astua alas

siltä korokkeelta, mihin hän on itse itsensä nostanut ja tulla muitten ihmisten kaltaiseksi. Se on uuden liiton elämänymmärryksen sisältö. Ja kun hän tämän osaa tehdä, silloin paise hänessä puhkeaa ja siitä seuraa taudin parantuminen. Hän saa nähdä Jumalansa. Hänelle käy kuin Jobille ja kaikki muuttuu jälleen hyväksi. Näin Pekka Ervast aukaisee Jobin kirjaa.

Katselemme vielä ihmiskunnan nykyistä tilaa, tätä sotaista helvettiä, johon maailman kansat nyt ovat joutuneet. Kristus-Isä on lähestynyt ihmiskuntaa, Auringon Kuninkaallinen Neuvosto on tarkkaillut, joko tämän Telluksen ihmiskunnassa olisi henkinen kylvä riittävästi kypsynyt. Vastareaktionä on, että maailman kansat ovat joutuneet tavallaan Jobin tilaan. He tietävät olevansa hirmuisen mahtavia. Heillä on paljon omaisuutta ja mahtavat armeijat sitä suojelemaan. Uskonnot ja kirkot puhuvat suuriäänisesti Jumalasta, jonka ne uskovat hyväksyvän valtioitten mahtavuuden. Koska Jumala on heidän puolellaan, niin mielellään he nujertaisivat kaikki toiset valtakunnat. Kuitenkin on jokin mutta. Se ei käy päinsä, koska toisilla valtakunnilla on samanlainen aseistus. Jokainen kansa pelkää henkeään. Tiedetään: kyllä meillä on hirvuinen mahti, olemme niin koppavia ja mahtavia, mutta mikään ei auta. On kuin toinen valtio painaisi rautakorollaan päälle ja siinä jotakin rusentuu ja murskaantuu. Näin on koko ihmiskunta joutunut kummalliseen tilanteeseen. Kaikilta kansoilta kysytään: Nöyrryttekö asettumaan yhteistyöhön Mestareitten sanoman puolesta

ihmiskunnan nostamiseksi pimeydestä valoon? Tässä puristuksessa nousee ihmisten sieluista ylös jotakin hyvääkin samalla kun nousee murhanhenki, militarismi. Hyvääkin on tullut pinnalle nykyaikana, monenlaiset ihmisystävälliset liikkeet ja yritykset. Kyllä yhteiskunnissakin yritetään saada aikaan kaikenlaista hyvää. Mutta samalla on purkautunut pinnalle murhanhimo. Se on suurin paise ihmisten sieluissa, sen täytyy puhjeta ja se täytyy puhkaista. Ja kansojen on itse alistuttava siihen helvettiin, johon niiden saatanallisuus on ne johdattanut. Täytyy osata tehdä ratkaisu väkivallan ja ihmisyyden välillä, luopua sodasta, väkivallasta ja ottaa vastaan se uusi elämänyymmärrys, joka perustuu rauhaan, rakkautteen ja pahanvastustamattomuuteen. Se on nyt kristosofisessa elämänyymmärryksessä julistettu. Siinä on ihmiskunnan pelastus. Siksi on sanottukin, että olemme tulleet tuomiokauteen, siihen aikakauteen, johon Jeesuskin viittaa sanoessaan, että tulee niin vaikea aika, ettei sellaista ole koskaan ollut eikä senjälkeen enää milloinkaan tule ja ettei kukaan pelastuisi, ellei sitä aikaa lyhennettäisi valittujen tähden. Pekka Ervast huomauttaa: Osa ihmiskuntaa siirretään toiselle taivaankappaleelle. J. R. Hannula nimittää tätä aikaa tuomiokaudeksi. Olemme sen keskellä nyt, se kuuluu elämän kehitysjärjestelmään. Ihmiskunta on kulkenut pitkän alaspäisen kaarensa ja saavuttanut sellaisen rajakohdan, josta ylöspäinen kehityskaari alkaa. Se porras on neljännen luomispäivän viidennen juurirodun viides alarotu, se rotu, jossa me nyt elämme, siis tämä eurooppalainen ala-

rotu. Elämme sen keskellä nyt ja sen vuoksi elämämme on vaikeata. Uudet voimat ovat tulleet vaikuttamaan tähän ihmiskuntaan. Elämä on saanut uuden virityksen eikä meillä ole mitään muuta mahdollisuutta kuin yrittää ymmärtää sitä viritystä ja asennoitua siihen oikealla tavalla. Siinä ei auta kapinointi. Vaikka karman johto on nyt siirtynyt Kristuksen käsiin, niin elämä on kuitenkin järkähtämätön niitä ihmisiä kohtaan, jotka eivät ole antaneet elämänsä ohjaksia Kristukselle. Sillä karman siirtyminen Kristuksen käsiin merkitsee, että ihminen saa nyt maksaa velkansa sitten, kun hänellä on varaa millä maksaa. Velanmaksun ei tarvitse tapahtua sillä tavoin kuin Saatana Jobin suhteen sanoo: nahka nahasta. Kun ihminen tekee työtä ihmisyyden puolesta, niin hän kokoaa itselleen pääomaa, millä voi maksaa vanhat karmalliset velkansa. Tällöin velan maksaminen on iloa. Samoin on kansojen menettävä. Jotta ne voisivat ryhtyä kokoamaan henkistä pääomaa, on järjen herättävä alustavasti siten, että yhteiskunnat takaavat työrauhan niille, jotka työskentelevät ihmisyyden puolesta. Työrauha merkitsee, ettei ketään vedetä tuomioistuimien eteen siitä syystä, että hän kieltäytyy tappamasta tai tappamistaitoa opettelemasta. Tällöin voivat henkiset työryhmät, ihmisyyden puolustajat, rauhassa kerätä kansalleen pääomia karmallisten velkojen suorituksiin. Tällöin myös lyhenee tuskan aika valittujen ansiosta ja kansatkin osaavat ojentaa veljenkäden toisilleen.

KUOLEMAN JÄLKEEN

Ihmiselämä päättyy ainakin näennäisesti kuolemaan. On siis aihetta tutkia myöskin kuolemaa, sillä se odottaa jokaista ennemmin tai myöhemmin. Tämä tosiseikka on jokaiselle niin varma, että ihminen sanoo: Minä tiedän kuoleman seuraavan elämää. Tällainen varmuus lepää kuitenkin toisen asteen tiedon varassa, sillä jos todella tietäisimme sisäiseen kokemukseemme perustuvan tiedon valossa, että elämäämme seuraa kuolema, niin silloin tietäisimme myöskin ajan, jolloin kuolemamme hetki lyö. Tavallisilta ihmisiltä puuttuu tällainen ensi asteen tieto näinkin vakavasta tapahtumasta. Toisen asteen tiedon avulla, ulkopuolellamme tapahtuvia ilmiöitä huomioimalla, näemme kuitenkin, että ihmiset vanhenevat ja heidän elämänsä on rajoitettu. Satavuotiaita sanomme yli-ikäisiksi ja koska emme tapaa ketään viisisataavuotiasta, niin siitä tiedämme, että jokaista ihmistä odottaa kuolema.

Entä jatkuuko elämä ruumiimme kuoltua? Olemme minuuksia ja sen tietää jokainen ensi asteen tiedon nojalla. Jokainen ihminen tietää olevansa minuus, minä. Tuo salaperäinen minä on ihmisen keskipiste, se omistaa kaiken muun ihmisessä olevan. Kun sanomme: Minun ruumiini, kykyäni, ajatukseni,

haluni . . ., niin sillä pyrimme ilmaisemaan, että tuolla salaperäisellä minällä on edellä mainittuihin omistusoikeus. Mutta itse minä jää salaisuudeksi. Se ei alistu tutkittavaksi. Emme voi varmasti sanoa, onko se kuolevainen vai kuolematon, mutta sen oma olemus tuntuu olevan kaikessa ylhäisyydessään niin vuorenvarmasti elämään juurrutettu, että kuvitellamme sitä kuolevaiseksi, on pakko epäröidä. Voimme käskää ruumiimme olemaan hiljaa, voimme pysäyttää häilyvät tunteemme, voimme laskea lepoon ajatustemme lennon, mutta kuitenkin jää meihin tietoisuus: Minä olen. Sitä emme kykene syrjäyttämään. Se ON. Ja koska se **on**, niin sillä ei voi olla alkua eikä loppua, siihen ei kuoleman valta ylety.

Kysymystä ihmisen kuolemattomuudesta on pohdittu paljon ja kaikkina aikoina. Siitä on väitelty ja rakennettu teorioita sekä kuolemattomuuden puolesta että vastaan. Mutta kuoleman majesteetti vaikeenee arvokkaasti. Materialistit väittävät, että elämä sammuu ruumiin kuollessa, mutta tarkempi tutkimus osoittaa, etteivät hekään sitä tiedä. Materialismi on eräs sokean uskon muoto. Nykyaika onkin kaatanut uskon aineen kaikkivaltiuteen, sillä atomin, pienimmän fyysillisen ainehiukkasen hajoittaminen on johtanut ei-fyysilliseen tilaan, voimien pyörteisiin. On näytetty toteen, ettei ainetta siinä merkityksessä kuin on oletettu olekaan olemassa, on vain voimapyörteitä. Ja koska noilla voimapyörteillä on kyky "valita kumppaneitaan" eli muodostella erilaisia aineyhdistelmiä, niin sellainen kyky kertoo tajunnan myötävaikutuksesta. Aine on pohjimmaltaan

tajuntaa. Näin ollen ihmisenkin tajunta saattaa olla jotakin muuta kuin fyysillisen ruumiin tajunta. Onhan ruumiilla oma tajuntansa. Kun päivätajunta siirtyy jonnekin ruumiin nukkuessa, niin ruumis elää siitä huolimatta, siinä tapahtuvat elontoiminat. Ruumiin kuoltua elontoiminat lakkaavat ja hajoamisprosessi alkaa, mutta ihmisen minä ja siihen liittyvä sielunelämä saattaa silti elää.

Uskonnoissa on aina viitattu kuolemanjälkeiseen elämään, ei vain nykyään tunnetuissa uskonnoissa, vaan myöskin niissä vanhoissa, joista on jäljellä vain muistomerkkejä. Niissä on tyydytty viittauksiin, mutta tarkempaa selitystä ei ole annettu. Niinpä Jeesuksen vertaus rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta viittaa sekä tuskan että autuuden tilaan ja kertomus Jeesuksen saarnaamisesta hengille vankeudessa on perin ylimalkaista. Siksi on kristittyjen piirissä ajatussuuntia, jotka väittävät, ettei raamatussa kerrota mitään kuolemanjälkeisestä elämästä. Tämä väite ei pidä paikkaansa, sillä Vanhan Testamentin Samuelin kirjassa on eräs mielenkiintoinen kertomus, joka on aiheellista toistaa.

Eräs poikalapsi, joka nimitettiin Samueliksi, annettiin jo lapsena profeetakouluun. Hänestä kasvoi voimakas profeetta. Samuel voiteli Saulin kuninkaaksi ja ilmoitti Saulille Herran määräykset, joita Saulin tuli totella. Saul oli epävarma luonne, hän ei aina totellut Samuelia aivan kirjaimellisesti ja siksi Samuelin ja Saulin välit olivat hieman kireät.

Profeetta Samuel kuoli, haudattiin ja hänelle pidettiin tavanomaiset valittajaiset. Saul teki Samue-

lin kuolemasta omat johtopäätöksensä ja karkoitti maasta kaikki vainaja- ja tietäjähenkien nostattajat. Samuelinkirja ei kerro, miksi hän niin teki, mutta kertomuksen sisältö sanoo: Jos joku tietäjähenkien nostattaja nostattaisi esiin Samuelin hengen ja Samuelin henki puhuisi jotakin Saulia vastaan, niin sellainen alentaisi Saulin arvovaltaa kansan silmissä.

Saul kävi jatkuvia sotia. Hän joutui lopulta niin lyödyksi ja ahtaalle, että uskoi tuhonsa tulevan. Silloin hän valitti läheisille ystävilleen, ettei kukaan voinut häntä neuvoa. Hän ei saanut neuvoja profetoilta, ei unissaankaan, eikä taikameno uurim osannut neuvoa. Saul kehotti ystäviään etsimään jonkun pätevän henkiennostattajan, ehkäpä tämä osaisi neuvoa. En-Doorin maakunnasta löytyikin pätevä tietäjävaimo ja Saul meni hänen luokseen valepuvussa. Mutta tietäjävaimo tunsi Saulin ja kauhistuneena kieltäytyi Saulia auttamasta, sillä hän pelkäsi Saulin kosta. Saulin luvattua, ettei vaimolle koituisi tästä mitään pahaa, vaimo suostui ja nostatti Saulille Samuelin hengen.

Samuelin hengen ja Saulin välisestä keskustelusta ilmenee, ettei kysymyksessä ollut harhanäky, vaan materialisoituminen. Samuel nuhteli Saulia ankaresti ja entiseen tapaansa uhkasi Saulia tuholla, koska tämä ei ollut totellut Herran määräyksiä. Saul oli nääntymäisillään kauhusta ja pelosta ja vasta tietäjävaimon monista pyynnöistä suostui syömään, jotta vahvistuisi.

Edellä kerrottu todistaa, että silloisilla israelilai-

silla oli sekä usko kuolemanjälkeiseen elämään että ainakin toisen asteen tietoa siitä. Lisäksi Samuelin puheista käy ilmi, ettei vainajia saanut häiritä. Kuolemanjälkeisen elämän laadusta Samuelinkirjakaan ei kerro.

Tiedetään, että entisajan mysterioissa johdatettiin oppilaita ensi asteen tietoon myöskin kuolemanjälkeisistä tiloista. Niin ikään kristillisen varhaisajan gnostikot opettivat niistä asioista tietoon perustuen. Mutta kirkon tuhottua gnostikot ja hävitettyä heidän kirjallisuutensa, pääsi liian uskonvarmojen kristittyjen mielikuvitus karkuteille. Pyhien kirjojen hämärien viittailujen varaan rakennettiin opit ikuisesta helvetistä ja yhtä ikuisesta taivaasta. Kuviteltiin, että koska tulessa kärventyminen on tuskallista ja rikin palamiskaasut mahdottomia hengittää, niin helvetin täytyy tietenkin olla tulikivenkatkuinen hiillos. Ja koska musiikki nostattaa mieliä ja tanssi on viatonta huvia, niin taivaallinen autuus on tietenkin soittamista ja tanssimista. Paimentolaiskristityt haaveilivat tietenkin mahtavista lammaslaumoista ja kiiltäväkarvaisista hevosista. Mutta kuvitelmat ovat kuvitelmia. Elleivät ne ole tosia, niin ne ovat arvottomia. Jokainen meistä kulkee aikanaan kuoleman porttien läpi ja silloin meitä ei auta sokea usko eikä mielikuvitusten harhamaailma. Silloin kysytään, kestääkö elämänymmärryksemme totuuden edessä. Silloin on hyvä, jos olemme ymmärtäneet kuolemanjälkeisiä tiloja sellaisina kuin ne ovat, olkoonpa tietämyksemme vaikkapa vain toisen asteen tietoa.

— — —

Kristosofinen sanoma kertoo uudesta uskonnosta, joka ratkaisee kaikki elämän pulmat, ei vain näkyväisen, vaan myöskin näkymättömien maailmojen pulmat. Alustavan asteen siinä uskonnossa muodostaa Helena P. Blavatskyn teosofia. Uskonnon keskushenkilön tunsimme Pekka Ervastin nimellä. J. R. Hannula täydensi sen uskonnon sisältöä niissä kohdin, joissa Pekka Ervastin oli olosuhteitten pakosta vaiettava. Uudessa uskonnossa, jota P. E. nimittää sekä ihmisyyden uskonnoksi että maailmanuskonnoksi, saamme ensi kertaa täysin pätevältä taholta kuulla totuuden myöskin kuolemanjälkeisestä elämästä. Uusi uskonto ei sano: Usko, niin tulet autuaaksi. Se sanoo: Etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa, niin teille avataan. Tuossa on Tie, kulkekaa sitä, niin saatte tietää totuuden, saatte ensi asteen tietoa myöskin kuolemasta ja kuolemantakaisista seikoista.

— — —

Jotta ymmärtäisimme kuolemaa ja elämää kuoleman jälkeen, on meidän ensin tarkasteltava ihmistä ja sitä maailmaa, jossa hän asuu.

Edellä mainitsimme siitä salaperäisestä minästä, jonka tiedämme ensi asteen tiedon nojalla itseksemme. Tuo minämme aivan kuin ”omistaa” kaiken sen, jota sanomme sielunelämäksemme. Heissä on haluja, tunteita, ajatuksia, kykyjä, taipumuksia... Nekin ovat jotakin perin todellista, vaikkemme osaisikaan niitä tarkemmin eritellä. Ne ovat osa meitä itseämme. Se kaikki muodostaa sielumme, se on jotakin

näkymätöntä eikä sitä voida havaita aisteilla. On huomattava, että sielunelämä on meissä nyt jo tällä hetkellä, eläessämme, se ei ole kuolemanjälkeinen tila. Näin ollen täytyy myöskin tunteillemme ja ajatuksillemme olla elämäntasoja, joissa ne elävät ja toimivat. Meissä itsessämme on näkymätön maailma ja meidän sisäinen näkymätön maailmamme elää ja toimii siinä suuressa näkymättömässä maailmassa, joka on ympärillämme. Kuolema merkitsee näin ollen sitä, että ruumiin elämän sammussa jääme sielumaailmaan. Kuolema ei ole matkustamista kaukaiseen paikkaan, vaan jäämistä siihen tilaan, jossa olemme eläessämme; fyysillinen ruumis vain puuttuu. Elämän aikana fyysillinen ruumis on ulko-kohtainen todellisuus ja sielumme on sisäkohtainen, mutta kun fyysillinen ruumis on poissa, niin silloin sielumme on ulkokohtainen todellisuus. Se merkitsee, että minämme tajuaa sekä itseämme että ympäristöämme eri näkökulmista elämän aikana ja kuoleman jälkeen.

Sekä ruumiimme että sielumme on koostunut eri kerrostumista. Sanomme selvyuden vuoksi, että meillä on monta "ruumista" sielussammekin. Parempi sanonta on prinssiippi eli ruumiin periaate, sillä olemme vielä keskeneräisiä ihmisinä. Prinssiipeistä tulee ajan ja kehityksen tietä täydellisiä minän käyttövälineitä. Täydellisin käyttövälineemme on toistaiseksi tämä kiinteä fyysillinen ruumiimme. Teosofista jakotapaa ja nimityksiä käyttäksemme sanomme: Kemiallis-fyysillisen ruumiimme ohella on meissä eetteris-fyysillinen ruumis, tunne- eli astra-

liruumis, äly- eli menttaaliruumis ja näiden ”yläpuolella” korkeampi järki eli manas, rakkauskyvyn prinssiippi buddhi ja aatmaa eli henkinen tahto. Samoin kuin fyysillinen ruumiimme jakautuu kahtia kemialliseen ja eetteriseen ruumiiseen, samoin älyverho on kaksinainen. Alempi osa on muotoja luova konkreettinen verho ja ylempi osa, jossa asuu kuolematon minämme, on abstraktinen, muodoton verhomme. Kuolemanjälkeistä elämää tutkiessamme tulevat kysymykseen vain fyysillinen, astraalinen ja menttaalinen verho. Kaikki nämä käyttövälineemme ovat meissä tällä hetkellä. Ne eivät ole erillään toisistaan, vaan samassa avaruuden kohdassa, jossa fyysillinen ruumiimmekin on.

Ihmistä sanotaan pienoismaailmaksi mm. siksi, että ihminen on jäljennös esim. tästä maapallosta. Maapallo on planeettahengen fyysillinen ruumis, vaikka se meidän kannaltamme katsoen on maailma monine luonnonvaltakuntineen. Planeettahengen muut prinssiipit ovat niin ikään maailmoja. Eetterinen, astraalinen ja älymaailma ovat planeettahengen prinssiippejä. Nekään eivät ole kaukana toisistaan, kuten muutamat teosofit ovat ymmärtäneet, vaan samassa avaruuden kohdassa kuin tämä kiinteä maapallokkin. Meidän näkymättömät prinssiippimme elävät ja toimivat tällä hetkellä noissa näkymättömissä maailmoissa, joten olemme jo eläessämme kuolemanjälkeisten maailmojen kansalaisia.

Näiden lisäksi sisäinen henkemme on Jumalasta. Samoin kuin Jumala on järkeä, rakkautta ja tahtoa, samoin on meidän sisäinen henkemme.

Ymmärrämme paremmin kuolemanjälkeisiä tiloja, kun rinnastamme toisiinsa ihmistä ja sitä maailmaa, jossa asumme. Ei ole aihetta piirtää liian jyrkkiä kaavoja, sillä näitä seikkoja kuvataan hieman eri tavoin riippuen siitä, mistä kulloinkin on kysymys. Ihminen on kehityksen alainen, ajan mukana hänen rakenteensa hieman muuttuu. Voidaanhan täydellä syyllä puhua esim. tunneruumiista ja ajatusruumiista, kun tahdomme saada loogillisen kuvan noista prinssiipeistä, mutta sillä ei ole sanottu koko totuutta. Tunne ja ajatus toimivat salaperäisen tsittan eli mielikuvitusvoiman avulla ja välityksellä, joten ei ole ajatusta ilman tunnetta eikä tunnetta ilman ajatusta. Ei liioin kemiallis-fyysillinen ruumiimme olisi elävä ilman eetteriruumiin apua, ne muodostavat yhden kokonaisuuden, mutta kuitenkin ne ovat eri aikoina syntyneet ja kuolemassa eroavat toisistaan. Niin ikään minän koti on ylemmässä älymaailmassa, mutta siitä huolimatta se tuntee itsensä sekä fyysillisessä ruumiissa että kuolemanjälkeisissä tiloissa. Pekka Ervastian opetuksista saamme näihin asioihin selvyyttä.

Kemiallis-fyysillinen maailma:
kiinteä, juokseva ja kaasumainen aine.

Kiinteä ruumis: kiinteästä, juoksevasta ja kaasumaisista aineista koostunut.

Eetteris-fyysillinen maailma:
sen aineellisuus on lämpö- eli kemiallista eetteriä, aistimia yllä-

Eetteris-fyysillinen ruumis: se on koostunut lämpö-, aistimus-, lisääntymis- ja muistieetteristä. Väkivaltaisesti kiinteästä

pitävää, magneettista eetteriä eli lisääntymisvoimaa ja alkuatomitilassa olevaa eetteriä. Kalma.

Tunne- eli astraali- maailma:

Kuolemanjälkeinen kaamalooka seitsemine alatasoineen. Sen alimmat tasot muodostavat kiirastulen, ylimpien tasojen edustaessa persoonallista taivasta.

Alempi älymaailma: kuolemanjälkeinen taivas. Konkreettisen eli muodollisen ajattelun taso.

Ylempi älymaailma, muodottomat, abstraktisen ajattelun alue. Deevakhaani, taivas. Kuolemattoman minuuden koti.

ruumiista irtireväistynä eetteriruumis jää kalman tilaan, kunnes sen voima haihtuu.

Tunne, astraaliprinsiippi, kaama, himo. Oikeastaan astraalisesti erilaistunut praana. Praana, elämä, asuu ruumiin eläessä veressä ja on muodoton, mutta kuolemanjälkeen se saa muodon. Siitä tulee kaamaruupa eli himoruumis. Sitä elähdyttää heikko säde alemmasta manaksesta.

Ajatusprinsiippi, muodollinen ajatus, joka nojautuu kaamaan. Ihminen käyttää älyään himojensa palvelukseen. Alemman taivastilan verho.

Manas, järki, joka suuntautuu henkeen. Pysyvä minuus, joka kokoa sadon jokaisesta persoonallisuudesta ja heittää säteen alas aineeseen uuden persoonallisuuden alkaessa. ”Syyruumis”. Kuolemanjälkeisen elämän lopussa persoonallisen minän ”tuoksu” yhtyy tietoi-

sesti todelliseen minäänsä, siihen yhtyen ja sulautuen.

Sisänäköinen eli buddhinen maailma. Intuition, veljesrakkauden taso.

Ihmisen korkeamman kolminaisuuden "toinen persoona", buddhi. Aatman verho eli säteily. Ihmisyyden perikuva. Buddhilla on okkultinen suhde eetteriruumiiseen. Henkisen inspiration lähde.

Henkinen eli aatminen maailma.

Aatma ei ole varsinainen prinssiippi, se on yhtä kaikkien kanssa. Buddhin kanssa aatma muodostuu monadin "välittäjäksi". Ihmisen todellinen minä voi olla joko manas-buddhi eli järki-rakkaus tai manas-buddhi-aatma, ihmisen kehitysas- teesta riippuen.

Yksilöllinen eli monadillinen maailma. Ihmisen jumalkipinän koti.

Monadi. Jumalan poika ihmisessä. Minä tulee aikanaan tietoiseksi jumalanpoikuudestaan.

Jumalan maailma.

Korkeammassa vihkimyksessä persoonallinen itsetietoisuus nousee Jumalan poikaan eli monadiin yhtyneenä Isän yhteyteen.

Edellä sanottuun on lisättävä vielä elämänvoima. Se on auringonvoima, aatman säteily, mikä pitää elämän yllä fyysillisellä, astraalisella ja älyllisellä tasolla. Se erilaistuu jokaisella tasolla kutakin tasoa vastaavalla tavalla toimien sekä elämän ylläpitäjänä että hävittäjänä. Fyysilliseen ruumiiseen elämänvoima virtaa pernaa vastaavan eetterisen keskuksen kautta muuttuen, erilaistuen siinä praanaksi. Praana virtaa hermovoimana ja poistuu eetteriauran kautta. Se pitää elontoiminnan yllä ollen kiinteän ja eetterisen ruumiin välittäjä. Tavallisin liikkeellepainevoima nykyihmisellä on himo, halu, pyyde eli kaama, joten praana on elämän aikana oikeastaan sama kuin kaama. Kuoleman jälkeen praanan alempi erilaistuma hajoittaa kiinteän ruumiin ja hienompi osa yhtyy astraalisesti erilaistuneeseen elämänvoimaan tuonelassa, muodostaen kiirastulesa hajoavan himoruumiin. Kuolemanjälkeisessä taivastilassa elämänvoima — vastaavasti erilaistuneena — ylläpitää taivastilan elämää, mutta samalla kuluttaen siellä olevan yksilön elämän. Se on se elämän tuli, joka polttaa poroksi kaiken, mikä ei kestä Jumalan katsetta — runollisesti sanottuna.

— — —

Tarkastelemme nyt itse kuolemaa, luonnollisella tavalla kuolevaa ihmistä, joka vanhuuden heikontamana tai sairauden runtelemana jättää fyysillisen elämänsä. Hän makaa vuoteellaan. Kuoleman läheisyydessä praanan elämää ylläpitävä voima hellittää otettaan. Lämpöeetteri alkaa irtautua alkaen tavallisesti jaloista, joten eetteriruumis irtautuu ja ve-

täytyy keskiruumiin kautta päähän. Hengitys lakkaa ja sydän pysähtyy, mutta aivot toimivat. Kuoleva kokee ”viimeistä tuomiota”. Hänen tajunnassaan kulkevat ajatuskuvat nopeassa tempossa, hänen elämänsä kuolinhetkestä lapsuuteen asti kulkee tajunnan läpi. Kaikki tuo tapahtuu aivan yksityiskohtia myöten, teot, tunnelmat, ajatukset. Kuolevan oma tajunta on joutunut suureen ylimaalliseen valoon, se on hänen kuolemattoman minänsä valo. Se valo aivan kuin vetää kuolevan tavallisen minän itseensä, joten hän osaa olla aivan puolueeton, harkitseva ja kirkasnäköinen. Tilannetta auttaa lisäksi se, että kuolevalla on ollut elämän aikana jonkinlainen suhde historiallisten Mestareitten antamiin moraali-ohjeisiin. Kukapa kristitty ei tuntisi ainakin ulkomuistista Mooseksen kymmentä käskyä. Ne ovat nyt eräänlaisina mittapuuna, koska hän on ne eläissään jotenkin hyväksynyt, ellei ole osannutkaan niitä toteuttaa. Kun siis mennyt elämä virtaa hänen tajuntansa läpi, niin hän osaa jakaa siinä esiintyneet hyvät ja huonot seikat erilleen. Siinä tilassa hän ei puolusta paheitaan eikä kiitä hyveitään, vaan siirtää asteittain koko elämänsä vasemmalle ja oikealle. Hän jakaa elämänsä aivan puolueettomasti tuon korkeamman moraalin mukaan. Se on vainajan viimeinen tuomio itsensä yli. Samanaikaisesti eetteriruumis irtautuu kiinteästä ruumiista, mutta niitä yhdistää ns. hopealanka, välkkyvä hopealta hohtava säie. Oikeastaan niitä on kaksi, joista toinen on salaperäisesti kiinni fyysisessä ruumiissa ja toinen eetteriruumiissa. Kumpainenkin niistä on kuudennu-

meron muotoinen ja kummankin päät yhdistyvät toisiinsa sydämen kohdalla olevassa perusatomissa, karmallisessa voimapyörteessä. Muistammehan Saarnaajankin runoilleen: ”Muista Luojaasi nuoruudesasi . . . ennen kuin hopealanka katkeaa ja kultainen astia särkyy . . .”. — Eetteriruumis siis poistuu tavallisesti pään kautta ja kun hopealanka on katkaistu, niin ihminen on lopullisesti kuollut. Mutta elämäkirjan lukeminen saattaa jatkua vielä eetteriaivoissa kiinteän ruumiin ulkopuolella. Kaikkiaan sitä voi kestää muutaman tunnin.

Kun elämäkirja on luettu, niin vainaja nukahtaa. Siinä tilassa hän on muutamasta tunnista noin kolmeen vuorokauteen asti. Tänä aikana hän jättää myöskin eetteriruumiinsa, joka nyt leijailee fyysisen ruumiin yläpuolella tiedottomana, kuten fyysisenkin ruumis. Vainaja herää nyt täyteen tajuunsa. Hän on vetänyt fyysisestä ruumiistaan ja eetteriruumiistaan mukaansa koko entisen persoonallisuutensa sisällön, sen hienoimman aineolemuksen. Se on nyt hänen ruumiinaan, se sisältää sekä pahan että hyvän, siinä on hänen muistinsa vallitsevana aineolemuksena. Vainaja on kevyt ja terve. Hän ei ole vielä varsinaisessa kuolemanjälkeisessä tilassa, vaan hän on tämän fyysisen maailman näkymättömässä puolessa, eetterimaailmassa. Kuolema on jakanut hänet kolmeen osaan. Kemiallis-fyysillinen ruumis makaa jossakin ja sen yläpuolella leijailee eetterisfyysillinen ruumis. Mutta itse hän on kolmannessa ruumiissa ja tuntee siinä olevansa oma itsensä, päivätajuinen Mikko Matinpoika. Hän saattaa olla

omissa hautajaisissaan, katsella hautausseremonioita ja kukaties on vähän ymmällä koko puuhasta, ellei hänelle silloin vielä ole selvinnyt, että hän on kuollut.

Tämä välitila, jota muinaissuomalaiset nimittivät kalmaksi, kestää tavallisissa oloissa vähän aikaa. Sodissa ja muuten väkivaltaisesti kuolleilla se saattaa muodostua pitkäksi, sillä vainaja ei irtoa eetteriruumiistaan heti, koska siinä vaikuttaa elämänvoima positiiviseen suuntaan, elämään päin, kunnes luonnollinen, karman määräämä kuoleman aika tulee. On kerrottu, että suursotien aikana kaatuneet taistelivat järjetöntä taisteluaan maassa olevien armeijojen yläpuolella, tietämättä mitään kuolemastaan. Heidän eetteriruumiinsa eivät olleet vielä kuolleet ja he olivat menettäneet kiinteän ruumiinsa mukana mielikuvituksensa hallintakyvyn. Sellaiset vainajat ovat todellisessa kalman tilassa. Mutta luonnollisesti kuolleet huomaavat sangen pian oman tilansa yksinäisyyden ja heissä herää kaipaus jonnekin. Pohjimmaltaan se kaipaus on jumalkaipuuta, vaikkei vainaja sitä siksi ymmärräkään. Sen aiheuttaa se, että hän tuntee menevänsä jotenkin kahtia. Parempi osa erkanee hänestä pois, se osa, jonka hän itse kuolinhetkellä viimeisen tuomionsa aikana siirsi oikealle. Se erkanee taivasmaailmoihin häntä odottamaan ja hänen minänsä liittyy siihen alempaan joukkoon, jonka hän tuomitsi vasemmalle. Vainajalle alkaa kiirastuli.

Miten tuo minuuden kahtiajako on ymmärrettävissä?

On tullut tavaksi puhua korkeammasta ja alemmasta minästä. Sanotaan, että korkeampi minä on ylemmässä älymaailmassa ja tämä päivätajuinen minä on alempi. Se on tavallaan totta. Päivätajunnan ja siinä olevan minuuden synty oli se, että aikojen aamulla eläimen tajunta alkoi kaihota järjen valoa ja silloin tuli apu monadista. Sieltä tuli järjen säde valaisemaan eläimen tajuntaa ja eläin yksilöityi ihmiseksi. Samalla syntyi korkeammalle älytasolle yksilökeskus, kuolematon "piste", johon noin "henkisesti syntyneen" eläimen tajunta saattoi kohottaa sisäisen kaipauksensa. Se "piste" oli pysyvän minuuden itu. Mutta se itu on kasvanut jälleensyntymien vierieissä ja nykyajan ihmisessä tuon kuolemattoman minän ääni kuuluu ihmisen sydämessä elämän aikana. Tuo korkeampi minä, joka asuu elävän ihmisen sydämessä, on laadultaan moraalinen ja nimeltään järki. Nykyajan ihminen voi päivätajunnassaan tutkia esim. ihmiselämää siinä hengessä, että ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa on sitä, minkä hän sisäisesti tajuaa olevan totta, oikein. Sellaisessa hengessä, vakaumuksessa on syvä moraalinen ja se on samalla mitä järkevintä. Korkeampi minä toimii näin tavallisen ihmisen päivä-tietoisuudessa, vaikkei ihminen sitä osaakaan siksi kuvitella. Mutta kuoleman jälkeen vainaja jää himojensa vangiksi. Tavallinen, jumalallisia asioita tavoittelematon minuus tuntee vastustamatonta vetäymystä kaamaa kohti ja Jumala tuntuu loittonevan kauaksi. Hyvä pakenee. Elämän tuli alkaa polttaa häntä poroksi. Ei häntä Jumala vihaa eikä kii-

rastuli ole Jumalan keksimä kidutusmenetelmä. Vainajaa polttaa astraalinen praana. Samoin kuin fyysillinen ja eetterinen ruumis joutuvat kuolemanjälkeen hävittäväksi muuttuneen praanan hajoitettaviksi, samoin praana astraalitulassa hajoittaa pyyteet. Koko kuolemanjälkeinen elämä on fyysillisen elämän aikana kerättyjen arvojen purkautumista. Se on tuskallista siksi, koska minuus on pakotettu olemaan siinä mukana, seuraamaan oman "ruumiinsa" hajoamista, palamista. Himo polttaa, koska sitä ei voi tyydyttää. Tuonelan alimmilla asteilla palavat fyysillisen ruumiin välityksellä kasvatetut nautinnonhimot, sen korkeammilla tasoilla näyttelevät osansa kunnia ja valta. Raakuus ja julmuus luovat helvettejä. Sanotaan, että tuonelatila voi kestää jopa viisitoista tai kaksikymmentä vuotta, ihmisestä riippuen.

Vainajilla on tuonelassa paljon turhaa tuskaa, joka johtuu heidän tietämättömyydestään ja elämänkatsomuksestaan. Me toiset tietämättömät olemme osaksi niihin syypäitä. Kun kuoleva katselee jumalansa edessä omaa elämänskirjaansa, niin ystävät tuntevat velvollisuudekseen vuodattaa kyyneleitään ja häiritä kuolevaa valituksillaan. Ja kuitenkin kuolema on ihmisen pyhin hetki, todella ainoa hetki tavallisen ihmisen maallisen vaelluksen aikana, jolloin hän on todella rehellinen itselleen ja jumalalleen, jolloin hän ilman naamaria ja tekopyhyyttä katselee itseään ja tekee tiliä elämästään. Jos tämän tietäisimme, niin soisimme jokaiselle rauhallisen kuoleman. Mutta tietämättömyys ja totutut ta-

vat ovat esteenä. Joku tosin suree vilpittömästäkin rakkaan ystävänsä poismenoa, mutta useimmissa tapauksissa suru on lavastettua, koska yleinen tapa ja virallinen kristillisyyden vaatimukset. — Vainajien tuonelatilaa häiritsevät heidän väärät käsityksensä. Ikuinen helvetti, jota tuhansien kirkkojen voimalla on taottu kristittyjen päihin vuosisatojen kuluessa, on aiheuttanut kaameaa jälkisatoa. Vainajien usko ikuiseen helvettiin luo luonnollisesta kiirastulesta todellisen helvetin, sillä tuonela on mielikuvitusten maailma, jossa mielikuvat ovat todellisuutta. — Muistuu mieleeni tapaus poikavuosiltani. Naapuritalon poika meni eräänä talviaamuna metsään puunkaatoon. Hänen päästyään metsään oli vielä hämärä, joten hän istahti kannon päähän tupakoimaan. Siinä istuessaan hän näki äskettäin kuolleen isänsä helvetissä hehkuvien hiilien päällä ja joukon pikkupiruja lapioidessa hiiliä hänen päälleen. Tällaisesta näystä poika oli aivan kauhuissaan ja tuli siitä kertomaan vanhemmilleni. Jälkeenpäin olen ymmärtänyt, että kyseinen talonpoika näki isänsä mielikuvat ja hänen kauhunsa, sillä vainaja oli ollut tavallinen kirkkouskovainen. — Kunpa ihmiset valistuisivat sen verran, etteivät uskoisi päättömiä, niin säästyisivät paljolta pahalta. Miten paljon onkaan Jumalan ja Kristuksen nimessä rakennettu kauhukuvia ilman, että noita kuvien rakentajia olisi syytetty Jumalanpilkasta.

Aikanaan vainaja väsyi taistelussaan pyyteettensä puolesta, väsyi ja nukahtaa. Kiirastuliaika on loppunut ja hän herää parempaan olotilaan.

Kiirastulta seuraava olotila on ns. persoonallinen taivas. Mutta siihen tilaan heräämisessä voi tapahtua sivuilmiöitä. Jos vainaja oli elämänsä aikana niin kiintynyt kaikkeen maalliseen, ettei hänellä ollut aikaa eikä halua syventyä korkeampiin asioihin, niin tuo kiirastulessa ollut ”minuudenpuolikas” voi mennä kahtia. Osa tajuntaa jää elähyttämään kaamaruupaa eli himoruumista ja osa siirtyy persoonalliseen taivastilaan. Tuota himoruumiin jäänöstä nimitetään silloin haamuksi. Se on puolijärkevä, entistä ihmistä matkiva jäännös, joka H. P. Blavatskyn sanojen mukaan usein ja mielellään esiintyy spiritistisissä istunnoissa näytellen ”rakasta vainajaa”. Aikanaan se muuttuu liekkiöksi, lepattavaksi ja tyhjäksi kuoreksi, joka vähitellen sulautuu ympäristöön. Ajan mukana on tuohon siirtymisvaiheeseen tullut muitakin seikkoja. Pekka Ervast kertoo, että Jeesus Kristuksen jälkeen käsitteet pahasta ja hyvästä ovat muuttuneet. Sotilaan kunnia oli ennen taivaskelpoinen, mutta nyt ei vainaja voi nousta edes persoonalliseen taivastilaan, ennen kuin hän on luopunut viimeisestäkkin sota-ajatuksesta. Tästä ymmärrämme, että ihminen saattaa niin uppoutua sodan lumoihin, ettei hän jaksakaan siitä ensinkään irtautua. Näemme nykyaikana ihmisiä, joille sota kuvastuu ihmisen elämän ehdoksi. Sota ja sodassa kaatuminen on suurin hurmion aihe ja sodan vastustajat olisi heidän mielestään tuhotava. Sellaisen ihmisen sielussa ei ole mitään taivaskelpoista, joten häntä odottaa uusi jälleensyntyminen ilman taivastilan lepoa. Uusi jälleensyntymä jää

silloin ilman valmistelua eikä voi odottaa, että sellainen sielu saisi syntyä "vanhurskaan ruumiiseen", Pistis Sophiaa lainataksemme.

Persoonallinen taivastila on astromenttaalinen. Vainaja tapaa entiset ystävänsä ja hän tuntee tilansa onnelliseksi. Se on maallisen elämän kaikua, jatkoa, koska se on muistamista. Mutta sillä on persoonallisen elämän leima, joten vainajaa voidaan kouluttaa. P. E. opettaa, että varsinkin Kristuksen jälkeen on kuolemanjälkeistä elämää ryhdytty kultivoittamaan ja että nykyaikainen teosofinen liike on saanut aikaan siellä suuria muutoksia. On perustettu kouluja, joissa vainajia opetetaan auttamistyöhön, jotta heidän elämänsä ei menisi hukkaan. Auttamistyötä riittää, sillä heidän tulisi oppia "saarnaamaan hengille vankeudessa", auttamaan vainajia kiirastulessa. Jokainen vainaja ei siihen kykene, sillä sielu ei voi ottaa vastaan mitään uutta, mitä hänessä ei jo elämänsä aikana ollut. Mutta jaloluontoinen, auttavainen sielu voi oppia, voi tehdä auttamistyötä entisiä talenttejaan elvyttämällä ja karmen laki, joka vaikuttaa kolminaismaailman kaikilla tasoilla, lukee sen hänelle ansioksi.

Elämän tuli kuluttaa aikanaan persoonallisessa taivaassa maaelämän kauniit muistot, ne, joissa oli itsekäs piirre. Tuo piirre on se, että kysymyksessä oli **minun** onneni. **Minä** nautin siitä, kun sain tehdä hyvää, olla jalo, sain suurta aikaan elämässäni. **Minä** loistin sillä, kun oli kurjuutta, jota sain lieventää, kun keräsin kansalta varoja köyhien auttamiseksi, kun pidin palopuheita, jotta kansa heltyisi autta-

maan taikauskoisia pakanoita kääntymään Kristuksen ristin juureen. Tuskin olisin itse alistunut puristamaan ”pakanan” kättä tai alistunut omakäitesti kohentamaan sairaan syrjäkylän mummon vuodetta, ellei sellainen teko tavalla tai toisella olisi tehostanut **minun** armollisuuttani toisten silmissä. Liiastani tarjosin leivänkannikan nälkäiselle ja sekin tapahtui kiitoksen toivossa. Tuo **minun** onneni kuluu aikanaan loppuun, se väsyttää, vainaja nukahtaa. Hän herää jälleen entisenä itsenään, mutta ilman itsekkyyttä. Todellinen taivas on alkanut, varsinainen kuolemanjälkeinen elämä. Lapsen lailla vainaja saa kylpeä ylimaallisessa onnessa ja autuudessa. Kaikki, mitä hän on unelmoinut parhaimpina hetkinään, toteutuu. Hän elää puhtaan älyn maailmassa, jossa ajatukset ovat todellisuutta. Deevakhaanin sanotaan kestävän jopa 1000—1500 vuotta, sielun tilasta riippuen. Se on muistamista, maanpäällisen elämän kertausta ilman itsekkyyttä ja pahaa, se on vailla tietoa maanpäällisen elämän onnettomuuksista. Deevakhaanitilaa on kuvattu niinkin, kuin jokaisella sielulla olisi malja kädessään. Toisen malja on pieni ja toisen suuri, mutta jokaisen malja on täynnä autuutta. Sitä on niin paljon kuin kukin jaksaa juoda. Deevakhaani on täydellistä lepoa, mutta samalla kiihkeätä elämää. Se on sielulle tulevaisuuden valmistelua.

Mutta elämän kuluttava tuli kuluttaa loppuun deevakhaanitilankin aikanaan. Entisestä persoonallisuudesta on jäljellä enää vain ihanin tuoksu. Hänen entinen minänsä on käynyt niin ”läpikuultavak-

si”, että se on melkein yhtä sen todellisen minuuden kanssa, joka aikojen aamulla syntyi taivasmaailman yläilmoihin ja jonka taivaallinen kirkkaus on aikojen vierieessä voimistunut. Sen katsetta sielu ei kes-
tä, vaan sulautuu siihen, ensin katseltuaan mennei-
den ruumistustensa ketjua ja edessä olevia tulevai-
suuden näkymiä. Autuaassa hurmoksessa tuo enti-
sen persoonallisuuden tuoksu lupautuu syntymään
uudelleen maailmaan ja yrittämään parhaansa kas-
vaakseen oikeaksi ihmiseksi. Ja niin heittää jumal-
allinen minä uudelleen säteensä fyysilliseen maail-
maan. Sielu muodostuu uudelleen elämän järkivoi-
mien avulla, skandhat kootaan, kuten buddhalaiset
sanovat ja uusi sielu syntyy lapsena maailmaan.
Alkaa uusi elämä uusine kokemuksineen. Lapsuus,
nuoruus, miehuus ja vanhuus koetaan, rakennetaan
jotakin kolmella linjalla: fyysillisellä, sielullisella ja
henkisellä. Jälleen on yksi jälleensyntymän pyörä
umnessa, käärme on niellyt pyrstönsä, kuten esotee-
rinen viisaus sanoisi.

— — —
Edellä sanottu herättää kysymyksen, mikä tuo
jälleensyntymisen pyörä on? Muodostuuko se jon-
kinlaisista Jaakobin tikapuista, joita ihmissielu kii-
peää pimeästä maailmasta taivaan kirkkauteen, tul-
lakseen toisia tikapuita alas pienenä lapsena en-
kelien hoivaamana?

Edellä puhuimme siitä, että ihmisen kaikki prin-
siipit ovat samassa avaruuden kohdassa kuin fyy-
sillinen ruumiimmekin. Todellinen, kuolematon mi-
nämmekin asuu sydämessämme. Elävinä ihmisinä

olemme tällä hetkellä sekä näkymätön että näkyväinen, sillä sielumme on tila, sanokaamme selvyuden vuoksi, näkymätön ainetila. Samaa sanoimme maapallomme eri tasoista: ne läpäisevät toisensa. Joskin voidaan sanoa, että sieluruumiimme ulottuu jonkin matkaa fyysillisen ruumiin ulkopuolellekin, niin samaa sieluruumista on myöskin sisällämme, paikallisesti katsottuna. Samoin, vaikka maapallomme näkymättömät elämäntasot ulottuvat jopa kauaksiin fyysillisen maapallon ulkopuolelle, niin tasot läpäisevät myöskin maapallon. Näin ollen kuoleman jälkeinen elämä ei ensi kädessä ole kulkemista kauas fyysillisestä maapallosta — joskin näkymättömiäkin maailmoja voidaan lokalisoida, kuten P. E. sanoo, — vaan se on kulkua sisäänpäin. Paikallisuus menettää merkityksensä, koska kuoleman jälkeinen elämä vietetään toisenlaisessa ”ulottuvaisuudessa”. Kolmiulottuvaisuuden kannalta ajatellen ”hengitämme vainajia”, sillä näkymätön maailma on siinä missä mekin olemme.

Edellä sanottu ehkä valaisee kysymystä ihmisen kolmesta perusatomista, joita on nimitetty myös permanenttisiksi eli kestäviksi ja karmallisiksi atomeiksi. Ihminen on sidottu jälleensyntymäin pyörään fyysillisessä, astraalisessa ja menttaalisessa maailmassa, siis kolmesta kohdasta karmallisten atomien välityksellä, jotka atomit ovat ihmisessä itsessään. Niitä yhdistää buddhinen jänne, kuten P. E. opettaa. Kuolemassa jää fyysillinen perusatomi fyysilliseen maailmaan, kiirastuliasteen jälkeen astraalinen perusatomi jää tuonelamaailmaan ja

taivastilan jälkeen menttaalinen perusatomi jää menttaaliseen maailmaan. Näin ollen ihminen ei kuoltuaan ja kuolemanjälkeisten tilojen läpi käytyään jätä kokonaan näitä maailmoja. Buddhi on eräs korkea prinssiippi ja buddhinen jänne yhdistää ihmisen karmalliset atomit noihin maailmoihin. Kun siis ihmistä sanotaan pienoismaailmaksi, niin hänen jälleensyntymisensä pyörä on oikeastaan hänessä itsessään. Voisimme sanoa niinkin, että hänen maailmansa eri tasoineen eli prinssiippeineen on kuin pyörä, jossa tajuinen minä kiertää fyysillisen, astraalisen ja menttaalisen prinssiipin kautta ja palaa jälleen takaisin fyysilliseen maailmaan uudessa jälleensyntymässä. Takaisin palatessaan karmalliset atomit säteilevät itsestään uudet prinssiipit, ihminen kootaan persoonallisuudeksi. Kuolemanjälkeisissä tiloissa prinssiipit puretaan, mutta karmalliset atomit jäävät.

Ymmärrämme, että karmalliset atomit ovat niitä buddhisen rakkauden kohteita, jotka syntyivät silloin, kun ihmisen minuus syntyi. Niissä Isä rakastaa lastaan, joka ei vielä rakkautta tunne. Mutta aikojen vierieessä ja taivaallisten henkivaltojen avulla noihin alkeellisiin keskuksiin on painettu Kristuksen kuva. Se painettiin ensin älyverhon karmalliseen keskukseen, sitten astraaliverhon vastaavaan keskukseen ja Jeesus Kristuksen avulla ja kautta se tuli painetuksi fyysillisen ruumiin perusatomiin. Nyt on ihmisen prinssiipeissä Kristuksen leima, nuo perusatomit ovat atomeja Kristuksen ruumiissa. Tämä on kuvapuhetta, mutta se merkitsee, että ihmi-

nen on turvattu, sillä hänen periaatteissaan on kuva, ihanne siitä täydellisyydestä, jota kohden hänen on pyrittävä. Kristuksen avulla ihmiselle on mahdollista opetella rakastamaan vastarakkaudella Isää henkensä taivaissa. Täten hän voi voittaa kuoleman. Hän voi rakentaa Kristuksen avulla kuolemattoman ruumiin, joka on kaikkien elämäntasojen herra. Noista karmallisista atomeista voimme sanoa nyt, että ne muodostavat sen aurisen munan, mikä on ihmisyyden ihannekuva, piiri, jossa ihminen kasvaa jumalan pojan kaltaiseksi. Siinä piirissä eli Kristuksen kuvassa voi karma toimia Kristuksen kädessä, kun ihminen antaa elämänsä Kristukselle. Karmalliset atomit eli aurinen muna on elämän antama lahja ja se tulee ihmisen omaksi vasta sitten, kun se tulee lunastetuksi kirkastettua ruumista rakennettaessa.

SISÄLLYS

I	Joukkosielusta ykseyteen	7
II	Auktoriteettiusko	21
III	Kolme kysymystä	40
IV	Paratiisi ja fyysillinen ruumis	56
V	Ylentäkää ihmisen poika	69
VI	Jobin tarina	81
VII	Kuoleman jälkeen	95

Hinta 4:50

